

“የምስራች... ንገረኝ... ካልሸርት የት ነው ... ንገረኝ! ሁላችንን ላይጨርሱን በፊት ንገረኝ!”

“ካል...ሸርት ...የ...ሴኖ...” ከጉሮሮዋ የሚወጣው ድምፅ ሻከረበት።

“አዎ የሴኖ... የሴኖ ካልሸርት የት ነው ያለው?”

ከወዲያ የሚሰማው የሩጫ ድምፅ እየተረፈው መጣ... አንድ ሴት ስታንገራጉር ይሰማል... በጨለማው ውስጥ...

“የ...ሴኖ...” የምስራች ድምፅ በጭንቀት እየተበጣጠሰ ተንጠባጠብ።

“አዎ ...አዎ የት ነው?”

የሩጫው ድምፅ ቀረበ። ናትናኤል ጭንቅላቱን መልሶ ከጀርባው ተመለከተ። ሰካራሟ መሀል ኮረኮንቼ ላይ እየተንገዳገደች ወደፊት ራመድ ትልና እንደገና ቀም ብላ ታንገራጉራለች...

“ንገረኝ የምስራች... ካልሸርት የት ነው?”

“የሴኖ... እ... እማዬጋ” አየር ለመሳብ ስትታገል ደረቷ ሽቅብ ተሰቀለ።

“የት ... የት?”

“እ...እማዬጋ ...ድራ...ዳዋ...” የጀመረችውን ከመጨረሻ በፊት ሰውነቷ ተዘለፈች። ከንዱ ላይ ወደቀች። ናትናኤል ቀና ሊያደርጋት ሞክረ። አብቅታለች። ሰውነቱ ከቁጥጥሩ ውጭ ሆነበት። ከተንበረከበት ብድግ ብሎ ለመርጃ ተዘጋጀ። ከወዲያ እየሮጠ የሚመጣው ሰው ሰካራሟ ሲደርስ በጨለማው ውስጥ ታየው። አዳች ወደ ሴትዋ እንደደረሰ በገራው የያዘውን ባትጽ ራቷ ላይ በግ አደረገውና ወዲያው ወደጎን ገፍተር አድርጓት አለፈ... ከመቀሰበት ባትራውን ወደጎን መለስ አድርጎ ናትናኤል ላይ ሲተክለው ናትናኤል ቁጢጥ ካለበት መነሳት ተሳነው።

አዳች ቀኝ እጁን ከክሱ መንጭቆ አውጥቶ ሽጉጡን ደግኖ ይዞ ተጠጋው።

“እንኸሁህ!” አለ ወደ ውጭ ተንፋሶ። ወዲያው ከናትናኤል ጎን የተዘረጋውን የምስራችን ሰውነት ሲመለከት አይኖቹ ከየጉድጓዶቻቸው ወጡ። “ገደልካት?” አለ የሚያየውን ማመን አትቶት አፋን በድንጋጤ ከፍቶ።

“እኔ አይደለሁም! እኔ አይደለሁም!” አለ ናትናኤል ጭንቅላቱን በጭንቀት እየርገፈገፈ።

ሰውየው በጥላቻ ቁልቁል ተመለከተው። “ከሃዲ! ያንተ ዓይነቶቹ ውሾች ናቸው ለባርነት የዳረጉኝ! ዝርክርክ!” ሽጉጡን አንስቶ አነጣጠረበት።

ናትናኤል ጉርሮው እንደኮረት ሲወጠርበት ልሳኑ ሲከዳው... ሁለት እጆቿን ወደፊት ዘርግቶ አውሰበለባቸው። ‘አርፈህ በሠላም ንር...እንደ እሳት እራት ወደ ፍጹም... ተጠንቀቅ...የሽጉጡን አፈሙዝ ተመለከተው... እንደ አጋንንት ከፊቱ ተደቅኖ ሊያየው ሰውነቱ ፈሰሰ... አይኖቹን ጨፈናቸው... ርብቃ! ...’ቡቶ! ሲተኮስ ተሰማው። የትጋ እንደተመታ አልታወቀውም። አላዩ ላይ ወደቀበት። ዓይኖቹን ገልጦ ገራ ተጋባ። አዳች አላዩ ላይ ተዘርግሮበታል። ዓይኖቹ ከየጎሬአቸው ወጥተው ተጎልጉለዋል። በጭንቅ የገጠመው ጥርሱና ከጉሮሮው የሚወጣው ሊር ሊር የሚለው ድምፅ... ባንድ ወገን ከአፋ ቡልቅ ብሎ የወጣ ደም ደረቱ ላይ ሲረጭ... ናትናኤል ሰውየውን ከላዩ ገፍትሮ አገለለው። ቁጢጥ ባለበት ጥይት የበሳውን ገሳውን አዳመጠ። የለም። ከተቀመጠበት ተነሳ።

ራቅ ብላ በቀጅ ያንጠለጠለችውን የሽጉጥ አፈሙዝ ወደ መሬቱ መልሳ ቆማለች። ፈገግ አለችለት። ጀርባውን ለግድግዳው እንደሰጠ ተመለከታት።

“ሩጥ።” አለችው ፈገግ ብላ።

ሮጠ።

ሮጠ ናትናኤል። በኮረኮንቼ አድርጎ ቁልቁል በመጣበት ቀጭን መንገድ ሽቅብ በረረ። ከኋላው የተከተለው አጋንንት እንዳለ ሁሉ በጨለማው ውስጥ እጆቹን ወደፊት ዘርግቶ በነነ። በአካባቢው ድምፅ አልነበረም። ጠባቢን የኮረኮንቼ መንገድ ጨርሶ ከመውጣቱ በፊት ብቻ ከጀርባው ሳቅ አጀበው። የሴት ሳቅ-የሰካራም ሳቅ-

“ሃ! ሃ! ሃ! ...ሃ!ሃ!ሃ! ሃ!”

በጥፊ ጆሮ ገንዷን አናጋው።

ለጥቂት ደቂቃዎች ያልቸበት ጠፋት ዘራያዋ ጨለማ ለበላ። እዛው አፓርትመንት ከፍላ ውስጥ እጆቿንና እግሮቿን ከአልጋዋ ጋር በእንሰላ ጨርቅ ጥፍር አድርገው አበረው እንዳትጮሁ አፋ ውስጥ ጨርቅ ጎስጉሰው ለጉመው አጋድመዋታል።

“ንገረኝ!” አለ ደጋማ ሊያጣፋት እየተንጠራራ “የት ነው ያለው? ትንገረኛልሽ አትንገረኝም?”

ጭንቅላቷን በጭንቅት አርገፈገፈችው። ከተለገመው አፏ ጀርባ ጉርሮዋ - “የት እንዳለ አላውቅም። እውነቱን ነው!” አለች። ድምፅ ግን አላወጣችም።

ውልብ አለባት ድጋሚ። ጀርባ ላይ ሌላ ጥፊ ደወለ።
“ገሪኝ!”

ዱላው እየጨመረ በመጣ ቁጥር አልጓና ቁጣዋ እንዴት ተደረርኩ ባይነቷ እንደጨው እየሟመ ለማይታከተው እንባዋ አስረክበዋታል። ፀጉሯ ሲጨመደድ ተሰማት።

“ገሪኝ! የት ነው ያለው?”
ድጋሚ በጥፊ አይኖቿን ከደናቸው።
“ገሪኝ!”

ተከትሎ ምን እንደተናገረ አልሰማቸውም። ጀርባ ላይ የማይወለውን ስቃይ ተከትሎ ዙሪያዋ ፅልመት ተከናነበች። አይኖቿን ድጋሚ ስትገልግባቸው ሰውነቷን ከፋኛ ቀዘቀዘች። ለሶስተኛ ጊዜ ውሃ አፍሰሰውባታል። አልጋዋ በየደቂቃው ሀሊኖዋን በላተች ቁጥር በማቸለስባት ቀዝቃዛ ውሃ ረስርሷል። የሰበሰባችው ሰፊ ቀሜስ እላይዋ ላይ ተጣብቋል።

ዓይኖቿን ገርበብ አድርጋ ተመለከተቻቸው። ሶስቱም በአልጋዋ ዙሪያ ቆመው ቁልቁል ይመለከቷታል። ሁለቱን አታቃቸውም። ሶስተኛው ግን ያው የሀዋሳ መሪ ማርቆስ ነበር። በጠባሳ የተገመሰ ፊቱን ቁልቁል አንዝርቦ ይመለከታታል። ደጉን የተወያየችው የገዛ ጓደኛዋ አልመስልሽ አላት። አይኖቿን ጭምቅ አድርጋ ጨረነቻቸው። በተንጋለለችበት እንባዋ የገዛ አይኖቿን እንደጨው እየለበለበ ፈሰሰ።

“ከሃዲ!” አለ በስተግራዋ የቆመው ሌሊቱን ሲጠፈጥፋት ያደረው ሰው - ድንገት ፊቱን መልሶ የመኝታ ክፍሏን በር ከፍቶ እየወጣ።

በክፍሉ ውስጥ የቀሩት ሁለት ሰዎች ለጥቂት ደቂቃዎች ያለ እንቅስቃሴ ቁልቁል ሲመለከቷት ቆዩ። ወዲያው ማርቆስ ጠጋ ብሎ አፏ የተለገመበትን ጨርቅ መፍታት ጀመረ። ሽቅብ ፊቱን ስትመለከተው ከዓመት በላይ የምታውቀው አብራው የቀለጸችና የሳቀች ያው የድሮው የሀዋሳ መሪ ማርቆስ መሆኑን ማመን አቃታት።

“ምን ማድረግህ ነው?” አለ ከበስተግርጌ የቆመው ጸሐፊው ለውዬ ማርቆስ አፏ የተለገመበትን ጨርቅ ሲፈታላት ሲያይ እየተቀነጠነጠ።

ማርቆስ ለሰውየው መልስ ሳይሰጠው አፏን ጥልቶ ተርፎ የነበረውን ቡትቶ ጨርቅ ጎትቶ አወጣላት። ተበርግዶ የቆየ መንጋጋዋ የራሷ

መንጋጋ እንዳልሆነ ሁሉ አልገጥሟልሽ አላት። ጀርቁ የቆየ ጉርሮዋ የገዛ ምራቁን አልውጥልሽ አላት። እንባዋ ብቻ ጉንጦቿን እየተለተለ መውረዱን ቀጠለ።

“ርብቃ ...ለምን ለእኛም ለራስሽም አስቸጋሪ ትሆኖለሽ?” ማርቆስ ቁልቁል እየተመለከተ ተማወናት። “ርብቃ ልለምንሽ... የት እንዳለ ገሪኝና ይህ ሁሉ ያብቃ።” ተለማመጣት።

ለምን አይገባቸውም? የትናኤል የት እንደለ አላውቅም ስትላቸው ለምን አይምኗትም? እንዴት አድርጋ ነው እውነቱን እውነት ነው የምትላቸው?

“የት እንዳለ አላውቅም።” ልትል ፈለገችና ጉርሮዋ አልታዘዘሽ አላት። በጀርባዋ በተንጋለለችበት ጭንቅላቷን ነቀነቀች።

“ርብቃ ጊዜ በወሰድሽ ቁጥር ሁኔታው ለራስሽ እየከፋ ነው የሚሄደው። የምትጋፈጫቸው ሰዎች ትዕግሥታቸው ያለቀና ቁጣቸው ወደ ዕልህ የተቀየረ ራሳቸውን መቆጣጠር የማይችሉ ናቸው። ርብቃ እነዚህ ሰዎች ሊያደርጉት የሚገፋፋትን ደግሞ ማንም አይወደውም። አንቺ ሴት ነሽ። እነዚህን ሰዎች የማቋቋም የመንፈስ ጠንካራነት የለሽም። በቀላሉ እንደቀርከሃ ሊሰባብሩሽ ይችላሉ። በቀላሉ! እባክሽን... ገሪኝ። የትናኤል የት ነው?” የሌሊት ሁኔታዋን መቋቋም አቅቶት ሲቀነጠነጥ ያደረው ማርቆስ የባለ ከመምጣቱ በፊት ሊያሳምናት ታገለ።

“እ...አላውቅም።” አለችው እንባዋን እያስተናገደች።
“ጥሩ። መስሪያ ቤትሽ ደውሎ ሲያጣሽና ሰራ ከገባሽ ውሰሽ ማደርሽን ሲረዳ እንዴት እዚህ አልደወለም?”
“ፈርቶ ይሆናል... እኔ ምን አውቃለሁ።” እውነተኛነቷን ይገልፅላት ይመስል ድምፏን አለሰሰሰችው።

“ምን? ማንን ነው የማፈራው?”
“እናንተን።” አለች በለቅሶ መሃል።
“አየሽ! ይህ ማለት አንቺ ከእኛ ጋር ገንጉነት እንዳለሽ እውቋል ወይም በፊትም ያውቅ ነበር ማለት ነው። ይህን ሊያውቅ የሚችለው ደግሞ አንቺ...”

“አልነገርኩትም!” አለች አቅጣጫውን ስትረዳ አቋርጣው። “እኔ አልነገርኩትም። እኔ በእርሱ ላይ መረጃ ስለሰበብ መቆየቱንም ጭራሽ አያውቅም። ግን እዚህ ቢመጣ ልታገኙት እንደምትችሉ ጠርጥሮ ይሆናል።”

“ለምን ድጋግ መስጠት ስልክ አልደወለም?” ባለፈው ጊዜ ሲደውል ቅደም ቢሮ ክንባብ ውለኝ ማደርኸኝ እንድትነግረው አድርገናል። እዚህ መደወል ወይ መምጣት ነበረበት። አልመጣም፤ አልደወለም። መስጠት ሲታዩ መልስ አልደወለም። ለምን?”

“አላውቅም።” አልች በማስተዛዘን።

“ውሸት! አውቋል... ሁሉንም ተረድቶታል። ለዚህ ነው ሊገናኝኝ ያልሞከረው። ባያውቅ ኖሮ...”

“ውሸትን አይደለም!” አቋረጠችው “እመነኝ ናትናኤል ምንም የማያውቀው ነገር የለም ናት...”

“የውቃል! የውቃል! ምንም የማያውቅ ሰው በጭካኔ የሁለት ሰው ነፍስ አጥፍቶ አይሰወርም። ትሰማኛለሽ? የፈጸመው ወንጀል ምንም የማያውቅ ሰው የማይፈጽመው አይደለም!” ትከሻዋን በሁለት እጆቿ ይዞ ነቀነቃት።

“ናትናኤል ሰው አይገድልም...ውሸት ነው።” ለራሷ ነበር የተናገረችው።

“ርብቃ... ልዎቻችን የውቁታል። ለይተው ስላወቁትም ነው የተከተሉት። ይገባሽል? የካልቨርትን አድራሻ ከሴትየዋ ማግኘት ስላልቻለ ምናልባትም አድራሻውን አስገድዶ ካውጣጣት በኋላ ነው ደረቷን በጥይት የበሳው፤ ገድሏት የሄደው። አስታውሽ አሷን ብቻ አይደለም ያጠፋው፤ የኛንም ሰው ነው። ርብቃ... እባብ ነው ሰውዬሽ። ሁላችንንም አታሰናል። ምንም የማያውቅ የዋህ መስሎ አታሰናል። እንቺንም አታሰናል። አብረን ለናቀመው ይገባናል። ንገራኝ! የት ነው የተሸሸገው?”

“አላውቀውም አልኩህኩ።”
ገሁ በንጹት ተኮማተረ።

“ርብቃ...” አይናቺን አጥብቦ ተመለከታት። “በአንድ ወቅት ከጎናችን መቀምሽን አገዛጋውም፤ ያ የሩቅ ትዝታ አይደለም፤ ግን ደግሞ መረባቸን በከፋተኞች ምላጭ ሲበጣጠስና ውጥናችን በባንዳዎች ራስ ወዳድነት እርቃነት ወጥቶ እያንዳንዳችን ለስደትና ለሞት ሲንዳረግ በዝምታ መመልከት እንችልም። ይህ እንዳይሆን ደግሞ የምንጠላውንም ነገር ቢሆን ለማድረግ እንገደዳለን። ርብቃ ትሰማኛለሽ? መንፈስሽ መኮላሽት ካለበት እናኮላሽዋለን፤ ሰውነትሽ መዋረድ ካለበት እናዋርደዋለን፤ ህሊናሽ መጨቅየት ካለበት እናጨቅየዋለን... የማታ ማታ የጠየቅንሽን ሁሉ ታወጪዋለሽ። ይህ ከመሆኑ

በፊት አስተውይ። ናትናኤል አታሰናል! የስጋ ሳላጎትሽ፤ ተጠቅሞ ምስጢራችንን ከቀዳ በኋላ እጋልጦሽ ተሰውሯል። የት ነው ያለው? ናትናኤል የት ነው?”

“አላውቅምኩ” እንባዋ ገና ድሮ በቀደሰው ዐይ ይንቀረቀር ጀመር።

የመኝታ ቤቷ በር ተከፍቶ ሦስት ሰዎች ተከታትለው ገቡ። ሁለቱን እይታቸው አታውቅም። አንደኛው ግን ከትላንት ጀምሮ ሲቀጠቅጣት የቆየ ነው። ከፊት ቀይም ያለው ሰው በአድሜ ጠና ያለ ይመስላል። ወደፊት ራመድ ብሎ ወደ አልጋዋ ግርጌ ከተጠጋ በኋላ በከፍሉ ውስጥ ለተሰበሰቡት ሰዎች እንዲፈቷት ምልክት ሰጣቸውና ከማርቀስ ጋር በሽክሽክታ ይነጋገር ጀመር።

ተከትለውት የገቡት ሰዎች ፈጠን ብለው እጆቿን እግሮቿን ፈተው ለሁለት ብብትና ብብታ ውስጥ ገብተው ከአልጋው ላይ አንሷትና ጥግ ወዳለ ወንበር ተሸከመው ወሰዱት። እግሮቿ በገሣ ክብደቷ ስር እንደ ሰንበሌጥ ተልፈሰፈሰባት። ወንበሩ ላይ ካስቀመጣት በኋላ ከአልጋዋ ግርጌ የቀመው ሰው ወንበር ስቦ ከፊት ለፊቷ ተቀመጠ። ዕድሜው ገፋ ያለ መሆኑን ከጆሮ ግንደቹና ረዘብ ላይ ጣልጣል ያደረገበት ሽቦት ያሳጣል። የለበሰው ሙሉ ልብስ፤ ያጠለቀው ጫማና የጸሙ አከረካከም... የጠገብ ነጋዴ አስመስሎታል።

በውሃ የበሰበሰውን ልብሷን ሲመለከት አይናቺን ከላይዋ ላይ ሳያሳ “ልብስ ደርብላት።” አለ። ቀልጠፍ ባለ ሁኔታ ከቁም ሳጥኗ ውስጥ አውጥተው በጋቢ ጠቀለሏት።

“በዚህ አይነት ሁኔታ መገናኘታችን በእውነት ያሳዘነኛል።” በተቀመጠበት ወደፊት ዘመም ብሎ ተናገራት። ድርሻሽን በሚያኮራ ሁኔታ ስትወጪ ቆይተላል። እያንዳንዳችን በተለያዩ ምክንያቶች ለስህተት እንዳረጋለን። ይህ ቢያሳዝንም ሊያስቀጣን አይገባም። ወደፊት ጎንበስ ብሎ ጎልቦቶቿን እየተመተመ አበረታታት። “የሥራ ድርሻዬን መናገሬ ከደንበኝ ውጪ ቢሆንም ሁኔታው የሚጠይቀው በመሆኑ አልደብቅሽም። በንትናቄው ውስጥ የመረጃ ክፍል በምሥራቅ አናራካ የምድብለ መሪ ነኝ። ብርጋድየር ጄኔራል አብይ ሰናይ እባላለሁ። ምን አይነት አስጊ ሁኔታ ላይ እንዳለን ሳስረዳሽ አልሞክርም። ምክንያቱም በሚገባ ትረጅዋለሽ። ስለሁኔታው ገሳፃ እንደተደረገልሽ ተነግሮኛል። አልደግመውም። እንድትረጁኝ ነው የምጠይቅሽ...ቆይ!” አለ ሰውየው ርብቃ ልታቋርጠው ስትል ቀኝ እጇን ወደፊት ዘርግቶ። “አስጨርሽኝ። እንደተነገረሽ ናትናኤል የካልቨርትን ወዳጅ ገድሏታል። ስለካልቨርት ማግኘት በቂ አውቀት እንዳለሽም ነገረውኛል። ስለዚህ ካልቨርት ስለወዳጁ መገደል ፍንጭ ከደረሰው እርሱ ራሱ እንደዛተው ምሥጢራችንን በቀጥታ ለውጪ የሰለላ ድርጅቶች አለበለዚያም ለጋዜጠኞች ነው አሳልፎ

የሚሰጠው። ይህ ምን እንደሚያስከትል ከእኔ አኩል ትረጅዋለሽ። እርግጥ የሴትየዋን እራሳ ለጊዜው ሰውረነዋል። በቤቷም ውስጥ ያሉ ሴቶች ስለሁኔታው እንዳይረዱና እንዳያወሩ የሚቻለው ሁሉ እየተደረገ ነው። ነገር ግን አሁንም እንድ እጃችን ያልገባ ውል አለ። ናትናኤል የሴትየዋ ግድያ በእኛ እንደተረጸመ አድርጎ ለካልሸርት ሊያስተላልፍ ከቻለ ወደገም የካልሸርትን አድራሻ ደርሶበት ከተገናኘውና ምሥጢሩን ከተረዳ ውጤቱ ለሁላችንም ጥፋት ነው። እመኝኝ በአሁኗ ሰዓት ናትናኤል ከካልሸርት የበለጠ አደገኛ ነው፤ ሊያጠፋን ይችላል። እድግ አደገኛ ሰው ነው።

“እኔኮ...” አለች ርብቃ እንባዋ በዓይኗ ሲሞላ ልትውጠው እየታገለች።

“ይገባኛል... ይገባኛል... ስለሁኔታሽ ተነግሮኛል።” አለ ሰውየው ለአንድ አፍታ ዓይኖቹን ወደ ሆዱ ገዝቶ አድርጎ። «እርግጥ ስህተት ቢሆንም አንዴ ተረጽሟል። ያረገዝሽው ልጅ የአርሱ ነው። ለዚህም ነው ሕይወቱን ለአደጋ አሳልፈሽ መስጠቱ የከበደሽ፤ ይገባኛል። ወደእዚህ የመጣሁት መሃል ላይ የምንሰማማቡትን መስመር ለመፍጠር ነው። አንቺ የት እንዳለ ትነግረኛለሽ። አለበለዚያም አዋምጂ እንደይዘው ትረጃኛለሽ። እኔ ደግሞ በሕይወቴም ላይ ሆነ በአካሄድ ማንኛውም ዓይነት አደጋ እንደማይደርስበት ቃል እንባልሻሁ። እጃችን እንደገባ እዚህ እናመጣለን ወይም አንቺን አርሱን ወይምናቆይበት ስፍራ እንወስድሻለን። ለጊዜው ብቻ በቁጥጥር ስር እናቆየዋለን። ዕቅዳችንን ከውጤት ልናደርስ የቀረን አጭር ጊዜ ነው። ከስድስት ቀን በኋላ አደገኛነቱ ያክትማል። ሁለታችሁም ነፃ ናችሁ፤ ቃል እንባልሻለሁ። ትስማማላለሽ?” ማንበስ ብሎ ጉልበቷን በወዳጅነት ሰሜት ያዝ አደረገው።

“የት እንደተደበቀ አላውቅም...የት ብዬ ልናገር?”

“ግድ የለም... ከጥቂት ደቂቃዎች በፊት ዘጠኝ ሰዓት ላይ መሥራሪያ ቤትሽ ንደኛሽጋ ደውሎ ነበር። ስለንቺ ማለቡንም ነገሯታል። ትንሽ መታመምሽንና ቤትሽ በልክ ደውሎ ቢያነጋግርሽ እንደሚሻል አንድትነገረው አድርገናል። በማንኛውም ሰዓት እዚህ ሊደውል ይችላል። በሚደውልበት ሰዓት በጠና መታመምሽንና እንዲያይሽ መፈለግሽን አስተዛዘንሽ ትነግረዋለሽ። በተቻለ መጠን ወጥመዳችን ውስጥ እንዲገባ ታባብደዋለሽ።” ከንዲን ያዝ አድርጎ ተናገረ።

ርብቃ በረጅሙ ተነፈሰች። ጭንቅላቷ እርስ በእርሱ ይጨቃጨቅ ይከራከር ይመር... ‘ይገድለታል! እውነት ከሆነ «ሰው ገደለ» ያሉት እውነት ከሆነ አይተውትም... ሲያታልሏት ነው... ሲያገባቧት ነው... መስማማት የለባትም... እምቢ ብትል የሚከተላትን ስታስቡ አይኖቿ በእንባ ተዘፈቁ። ያስቃይዋታል... ይደበድቧታል... ያንገላታታል...

“ጊዜ የለንም... በማንኛውም ደቂቃ ሊደውል ይችላል። እመኝኝ... እጄ እንዲገባ እርድኝ፤ ቃልን እጠብቃለሁ።”

“አልችልም።” አለችው እንባዋ በጉንጮቿ እየወረደ።

“ቃሉን ማንም ሊሸረው አይችልም! እመኝኝ። የምነግርሽ እውነት ነው። አንዲት ፀገሩ ከላይ አትወድቅም።”

“አላምንም” ... ሁላችሁንም አላምንም። ንደኛውን ገድላችሁታል። አይደለም? አሉንም አትተውትም።” ድምጿ በጭንቅ ታተተ።

“ከቃሉ በላይ ልሰጥሽ የምችለው ማስተማመኛ የለኝም... ቃሉ ደግሞ እውነት ነው።”

“አላምንም! ውሸት ነው! ውሸት ነው! ውሸት ነው!...” እንዳትሸነፍ የራራች ይመስል አይኖቿን ጨፍና ጭንቅላቷን ቀኝና ግራ አላጋችው።

“ስለምንሽ ካልረዳሽኝ አስገድጄሽ የምፈልገውን እንድትፈጽማ ማድረግ አችላለሁ።” ለመጀመሪያ ጊዜ ድምፁ ውስጥ የነበረ ልስላሴ ሲቆረፍድ ተሰማት።

“አልችልም! ልትገድለኝ ትችላላችሁ። አይኔ እያየ ሰሞቱ ለልጠራ ውም... ግደለኝ!” ሰውነቷን ዝራት።

“አልገድልሽም። ያ ፍጹም ስህተት ነው።” አለ ሰውየው ከተቀመጠበት በእርጋታ እየተነሳ።

ከጀርባው ለቆሙት ለዎች ምልክት ከሰጣቸው በኋላ በእርጋታ ወደ መስኮቱ ተጠግቶ ውጭ ውጪውን ይመለከት ጀመር። ከወንበሯ ላይ ለሁለት ተሸክመው አንስተው አልጋዋ ላይ አጋደሟት። በፍጥነት አፏን ፈልቅቀው በትቶ ጨርቅ ጠቅጥቀው ለጎሟት። አንዱ ብቻ “ማርቀስ!” አለች በጭንቅት... ያ የምታውቀው የሚያውቃት የህዋሳ መሪ ያግዝላት፤ ያድናት ይመስል። ከቆመበት አልተነቃነቃም። በጭንቅ የሚውጠው ምራቅ ማንቀርቱን አላይ እታች ሲያመለልለው የተጨነቀላት፤ ይዘላት መሰላት። ተስፋ አደረገች። ትክ ብሎ ሲመለከታት አይኖቹ እንባ ያቆረዘዙ መሰላት። ተስፋ አደረገች። ማርቀስ ግን ከአልጋዋ በስተቀኝ ራንጠር ብሎ እንደቆመ ቀረ። አፏ ለላገም ልሳኝ ሲከፋት በአይኖችዋ ተማዕነችው። ዓይኖቹን ከአይኖቿ ነቸሎ ትንፋሹን አላይ እታች እየመለለለ ቆሞ ቀረ። ተስፋ ቀረጠች። ለማይቀረው ዳላና ስቃይ ተዘጋጅቶ ተጋደመች። ተጠባበቀች... አልጋዋ ላይ ያጋደሟት ሰዎች እጃቿን ግራና ቀኝ ከአልጋው ጠርዝ ጋር ጠፍረው ካሰሯት በኋላ የለበሸችውን በውሃ የበሰበሰ ስስ ቀሚል ከላይዋ ላይ እንደ ወረቀት እየተዳደዱ ያሉት ጀመር። ደንገት ሊቅነቷ ገንፍላት ወጣ።

እግሮቿን እያፈራገጠች ወንዷን አየለበቀች ቀሚሷን እሳይዋ ላይ ለማስቀረት ታገለች... ቀሚሷን ግን አላተረፈችውም። እግሮቿን ግራና ቀኝ በርግደው ከአልጋው ጠርዞች ጋር ጠፈሯቸው...

የተሰማትን ሀፍረት፣ የተሰማትን ውርደት የጥብላት ይመስል እንባዋ ያለማቋረጥ በዓይኗ ጎንጎና ጎን ተሸርጎደጎደ። ሃሞቷ ሆጿ ውስጥ የፈለሰ ይመስል ሰውነቷ በመራራ ተሞላ። ግራና ቀኝ ተበርግደው የታሰሩ እግሮቿን ከታሰሩበት ገመድ ጋር እያፋተገች ሰውነቷን፣ ሴትነቷን፣ ለመሸፈን፣ ለመደበቅ፣ ለመሸሸግ ታገለች። ገመዶቿ ግን አልተሸነፉላትም...

“በልክ በሚደውል ሰዓት በጠና መታመምሽን እስተዛዝነሽ ትነግሪዋለሽ...” ፊቱን ሳይመልስ በመስኮቱ ውጭ ውጭውን እየተመለከተ በእርጋታ ተናገራት። መጥቶ እንዲያይሽም ትገፋፈዋለሽ። የመረጥሽውን መንገድ ተጠቀሚ-ተለማመጨው ሰላምኛው አልቅሽ። መምጣት አለበት። ያንን ብቻ አስታውሽ። ይህ ደግሞ የእኔ ብቻ ሳይሆን የአንቺም ፍላጎት ነው። ምክንያቱም ሳይመጣ ቢቀር ለሚቀጥሉት በርካታ ቀናት መጥፎ ነገር ታያለሽ። እመኘኝ። ከዚያ በኋላ ቀሪ ሕይወት ቢኖርሽ እንኳን ልትኖሪው ፈቃደኛ አትሆንም። ፊቱን መልሶ ቆመና ትክ ብሎ ተመለከታት። ወዲያው ከአልጋዋ በስተቀኝ ከቀመጡ ሁለት ሰዎች ለአንደኛው ምልክት ሰጠው።

በስተቀኝ የቀመጡ ሰው ከደረበው ጥቁር ቆዳ ጃኬት የውስጥ ኪስ ውስጥ እስከራብቶ የሚታመስል ዕቃ አውጥቶ በአንደኛው ጫፋ በኩል ክንድ እስከታክል ድረስ መዘዛት። ከቀኝ ኪሱ ውስጥ አነስተኛ የሲጋራ መለኮሻ አውጥቶ ከለክሰው በኋላ የመዘዛትን ቀጭን ሽቦ ጫፍ በአሳቱ ላይ አሳረፋት። ደቂቃ በማይሞላ ጊዜ ውስጥ ቀጭኗ ሽቦ በቀመቷ መላኩ ከጫፍ እስከጫፍ ግላ ፍም መሰለች። ጠጣር ብረት መሆኗ ቀርቶ ፈሳሽ እሳት እስከትመስል ድረስ ተንቀለቀለች። በዙሪያዋ ቀይ ብርሃን እስኪያንገርብብ ጋመች።

ሰውየው ቀጭኗ ሽቦ ፍም መምሰሷን ሲመለከት የሲጋራ መለኮሻውን አጥፍቶ የጋለችውን ሽቦ ወደፊት ይዞ ወደ እግሮቿ መሃል ቀረበ። ጉልበቶቿ መሃል ገባ።

ተጠራጫች። ከፋመችው ሽቦ ለመሸሽ በተቻላት ሰውነቷን ከአልጋው ጋር አባበቀችው። ሽቦዋ ግን በቀስታ በጭንፍ ጭንቹ መሃል ወደ ሰውነቷ እየቀረበቻት መጣች... ጭንቅላቷን አርገፈገፈችው... ቃተተች...

“እመኘኝ የምናደርገውን አትወድውም... ወይስ ይህንንም ውሸት ነው ትያለሽ? ቃሉን እስካልፈጸምሽ ድረስ የሚከተለውን አትወድውም።” ደርሳውን ለመስኮቱ እንደሰጠ አሻግሮ ተመለከታት።

በፍርሃት ተርበተበተች። በእርጋታ እየተራመደ ወደ አልጋዋ ተጠጋ። ቀኝ እጁን እራቁት ትክሻዋ ላይ ጭኖ እንደ ሀሣን ልጅ በሃዘነታ ቁልቁል ተመለከታት።

“ባልኩሽ ሃላብ ትስማሚያለሽ! ሲደውል ረጋ ብላሽ ታነጋግሪዋለሽ። መፍራት የለበትም! ቢሆንም በመጠኑ መደንገጥ አለበት። መታመምሽንና ሊያይሽ እንደምትፈልገ እስተዛዝነሽ ታስረድዋለሽ! ታባብደዋለሽ።”

ሰውነቷን ሳታነቃንቅ ዓይኖቿን ብቻ በፍርሃት እየቀለጨለጨች ሽቅብ ተመለከተችው።

ወደፊት ጎንበስ ብሎ ከማድራቷ የተቋጠረውን ጨርቅ ፈትቶ አፏ ውስጥ የተጎሰጎሰውን ቦትቶ አወጣላት።

“አይዞሽ ጥርጣሬ አይግባሽ። ልንጎዳሽ አንሻም። ዛሬም ነገም ባልንደርኹሽ ነን። ለአንድ ዓላማ የቆምን ነን። ያንን ሀይማኖት... ያንን ነፍስ ገዳይ ብቻ እጅ አግቢልኝ።”

“ወይጣን እንቱ ነህ!” ድንገት ዛር ፈለቀባት። “ነፍሰ ገዳይ እንቱ ነህ! እንኳን አጅህ ላገባልህ እጠገብ አትደርስም - ቱፍ!” አፏ ውስጥ በተጠራቀመው መራራ ምራቅ ፊቱን ሸፈነችው። በጥፊ ሲያግላት ያለችበት ተዘበራረቀባት። እግሮቿ መሃል ሲገቡ ተሰማት። ሽቦዋ! ሽቦዋ!!

ናትናአል ጊዜ ሳያጠፋ ታክሲ ተግኖሮ ወደ ለገሃር ሄደ።

ደጋግሞ ደውሎ ነጠር ስልኩ የተነሳለት። ቀደም ብሎ መሥራያ ቤቷ ንደኛዋ ምህረትጋ ደውሎ ርብቃን አቅርቧልኝ ሲላት አሁንም ወደ ስራ ገቢታዋ አለመመለሷን ስትነግረው አለቅጥ ተጨነቀኩራሉ ጋር ከርክር ገጠመ። እንደታመመችና ቤቷ ደውሎ ከቻለም ሄደ ቢያይት እንደሚሻል ምህረት ስትነግረው መንፈሱ ሸፈተበት። ልቡ ላይ እንደጦር የተሸነቀረበት ግን ሌላ ነጠር-

“በጣም አሟታል አንዴ?” ላላት ምህረትን ትንድቦቿን አጠጋግቶ። “ምንድነው በሽታዋ... ማለቱ...”

“እንዴት ነው ነገሩ...አለውትህም ማለት ነው? ወይስ...ናትናኤል ርብቃክ አርጉዝ ነች።”

ድንበት እንደመሽ ሁሉ ጭልምልም አለበት፤ ጭንቅላቱ እንደ ድንጋይ ከበደው፤ ማድራቱን ጨምሮ ይዞው። አንድ ቃል ብቻ ይደጋግም ይመር - “ፈጣሪዬ! ፈጣሪዬ! ፈጣሪዬ!” ስልኩን ከዘጋ በኋላ በቆመበት ተገትሮ ቀረ። እንደህፃን ልጅ ተጭ ብሎ ማልቀስ ፈለገ። “ርብቃ... ርብቃ!” ራሱን መቆጣጠር ተሳነው - “ገደል ይግባ!” ሁሉ ነገር ገደል ይግባ!” የሚንቀጠቀጥ እጁን ከሱ ከቶ ከአንድ ቡና ቤት ገብቶ ተቀመጠ። ለሰዓታት ከራሱ ጋር ተወራጩ። በመጨረሻ ከቡና ቤቱ ወጥቶ የሀዘብ ስልክ ይፈልግ ይመር።

ስልኩ በጠራም የሚያገሳው ሰው አልነበረም። በሚንቀጠቀጥ ቀኝ እጁ የስልኩን አጀታ ጨምሮ ይዞ ተጠባባቀ። ‘ርብቃክ አርጉዝ ነች’ ስልኩ ይጠራል፤ የሚያገሳ የለም። ‘ቀጥታ እቤቷ ድረስ ብሄድስ?’ አሰበ። ‘መሄድ የለብኝም። እሷንም ቢሆን ለባሉ አደጋ ማጋለጥ ነው የሚሆነው።’ ደጋግሞ ደውሎ ነበር ስልኩ የተነሳለት።

“ሀሎ” አለ ስልኩ እንደተነሳ ቀድሞ። ድምፅ ተጠባባቀ። “ግን ምንም አልነበረም። መልሶ “ሀሎ” አለ የሚንቀጠቀጥ ድምፁን ለማረጋገጥ እየታነለ።

“ናቲ...ናቲ...ናቲ...” ድምጿን ከመቅጽበት ለየው። ቢሆንም በጣም የደከመ ድምጽ ነበር።

“ርብቃ! ደህና ነሽ...?”

“ናቲ...ናቲ... አቃጠሉኝ...ና...”

“ናትናኤል ነኝ ርብቃ... ሙክ በይ አይሰማኝም። ርብቃ መሥረያ ቤትሽ ደውዬ ነበር። ርብቃ... እ?... አይሰማም።” ድምጿ እየደከመበት ሄደ።

ሌላ ሰው ስልኩን እንደተቀበላት ተረዳ።

“ሀሎ።” አለ ለስለስ ያለ የወንድ ድምፅ።

“ሀሎ... እባክት ርብቃን ነበር።”

“ማን ልበል?”

“ሀሎ...እባክት ርብቃን ያቅርቡልኝ።” ናትናኤል ረጋ ብሎ ጠየቀ።

“ይቅርታ። ትንሽ አሟታል። ስልክ መቅረብ አትችልም። የምነግርልዎት መልዕክት ካለ...”

“እ...ሷን ለማነጋገር ስለምፈልግ ነበር።” ናትናኤል ጠንክሮ አለ።

“ይቅርታ... ስትነጋገር ስለሚደክማት ነው። መልዕክት ካሉት ልነገርሉት። ታናሽ ወንድሟ ነኝ... ብራራት ነኝ።”

ናትናኤል ለማስታወስ ሞክረ። ቤተሰቦቿን ብዙም አልቀረባቸውም፤ ቢሆንም ከብራራት ጋር ከአንድ ሁለት ሦስት ጊዜ ተገናኝተዋል። ብራራት ገና ሳያ ዓመት ያልሞላው ጠጣት ወንድሟ ነው።

“እንደምንዋልክ ብራራት። ናትናኤል ነኝ፤ ታስታውሰኛለህ? የርብቃ...እ...”

“አዎ - አዎ እስታውሰሃለሁ። እንደምንድነህ? ደህና ነህ? ምንው ጠፋህ? ርብቃ በጣም አስባለች። ለምን ብት አትልም?”

“እ...” ናትናኤል አመነች። “ምን መሰለህ ብራራት... መምጣት እንኳን አልችልም። ግን እሷ እንዴት ነች?”

“አሟታል... በጣም ነው የታመመችው። ሐኪም ቤት እያመላለሰናት ነው።”

“ምን አሉ ሐኪሞቹ? ማለቱ ምንድነው?” ናትናኤል በልቡ የሚንቀጥለሰውን ለመጠየቅ ጭንቅ አለው።

“አላውቁላትም። ግን ምንም አይበላላትም፤ ስትበላም አይረጋላትም። ሰውነቷ ላይ ግን ችግር የለባትም። ‘ጭንቅት ነው’ ነው የሚሉት ሐኪሞች። ምን እንደሚያስጨንቃት ግን ሊገባን አልቻለም። በጣም ደክማለች። ናትናኤል መጥተህ ብታያት ጥሩ ነበር። በእንቅልፍ ልቧ ሁሉ ስምህን ትጠራለች፤ ከቀን ወደቀን እየባሰባት ነው።”

ናትናኤል በረጅሙ ተነፈሰ። እጁን ግንባሩ ላይ ጫነ። ከራሱ ጋር ክርክር ገጠመ። ‘የፈለገው ይምጣ ሄዶ ያያታል። መቼም በቤቷ እካባቤ ሊያንገርብብ ይችላል። ይሆናል። ግን ምርጫ የለውም። ሽልክ ብሎ ገብቶ ሽልክ ብሎ ይወጣል’ ወሰነ።

“ብራራት መደወሌን ለማንም አትናገር ዛሬ ማታ መጥቼ አያታለሁ እሺ? ልክ ከምሽቱ አስራ ሁለት ተኩል ሲሆን ውጭ በሩጋ ጠብቀኝ”

ናትናኤል ስልኩን ከዘጋ በኋላ በግራው ያንጠለጠለውን ትንሽ የሽራ ሻንጣ ይዞ እዚያው ለገሃር አቅራቢያ ወዳለ እነስተኛ ቡና ቤት ተመልሶ ገባ። ጥግ ወዳለ ወንበር ሄዶ ሰውነቱን ለማርገብ፤ ለማረጋገጥ በዝምታ ተቀመጠ። በግራሶና በዘይት የተጨማለቀ ለማያዊ ቱታ ለብሷል። ጭንቅላቱ ላይ ያጠለቀው ዙሪያው እንደጠወለን ቅጠል የተልፈሰፈሰው ባርኔጣ በግንባሩ ላይ አዝምሞ ፊቱን ሽፍኖታል። ከደረሰት ኪሱ ሲጋራ አውጥቶ

ከሚንቀጠቀጥ እጁ ጋር እየታገለ ከሐሳብ በኋላ ክብሪቱን እያጠፋ ሲጋራዋን ምጥጥ አደረጋች። “ርብቃ... ርብቃ... ምንው ከበገብሽ መሆን ብቻል!”

“ምን ልታዘዝ።” አለችው ለማያዊ ሽርጥ ወገቧ ላይ ሽብ ያደረገች አስተናጋጅ የለበሰውን ቆሻሻ ቱታ ስታይ ድምጿን ቆጥጠን አድርጋ።

“ቡና።” አላት ቀና ብሎ አይቷት የዋጠውን የሲጋራ ጭስ በረጁ መለየላቸታ።

“ጊግብ በቅድሚያ ነው የሚከፈለው።” አለች ሁለት እጇቿን በጎንጎና ጎን የሽርጥ ኪሶች ውስጥ እየወሸቀች።

ከቀኝ ኪሶ ውስጥ ማንተሞች እውጥቶ ጠረጴዛው ላይ በተን አደረገላት። ሃሳቡ ግን ሌላ ቦታ ነበር። ርብቃ ለምን ደብቀው? ወይስ ወረገገና ነው ማለት ነው! ሊሆን አይችልም። ደብቃው ነው። ግን ለምን... ለምን?

የሚወደው ገጸ መጥቶ ፊቱ ላይ ድቅን አለበት። ርብቃኮ እርጉዝ ነች የምህረት ድምፅ እቃጨለበት፤ ‘እሚታል... ምንብ እይበላለትም’ ... ስትባላም አይረጋላትም... “ጭንቀት ነው” ነው የሚለት ሐኪሞቹ... የብሰራት ድምፅ ደጠለት...

“አምላክ ምን ዓይነት ጉድ ውስጥ ነው የከተትከኝ” አለ አምላክ ከፊት ለፊቱ ባለ ወንበር ላይ የተቀመጠ ይመስል ፊት ለፊት አፍጥጦ።

ምንድነው ሊያደርግ የሚችለው? ቀጥ ብሎ ፖሊስጋ ሄዶ እጁን መስጠት። በገሉትስ? ይገደሉት። ከዚህ በላይ ስቃይ መሸከም አይችልም! ግን ለፖሊሶችህ ምን ሆነክ ብሎ እጁን ይሰጣል? ሁሉን ነዋ!... የሆነውን ሁሉ ዘርዘር ማውጣት ነዋ! ግን ማን ያዳምጠዋል? ማን ያምነዋል? ፍጹም! ፖሊስ ወጥመድ ነው! እጁን መስጠት ማለት ሞቱን ማፋጠን ማለት ነው። ለማን ይበጃል መሆኑ? ለርብቃ? ለልጁ? የአብርሃም መሞት ማንን ጠቀመ? መረጋጋት ነው ያለበት። ከሁን ወዲያ ወደኋላ ማለት አይችልም! መረጋጋት ነው ያለበት።

ከቀጥጥር ውጭ በሚንቀጠቀጥ ቀኝ እጁ የያዘትን ያለቀች ሲጋራ ለመጨረሻ ጊዜ መጠጣትና ከፊት ለፊቱ ጠረጴዛ ላይ በተቀመጠው የሲጋራ መተርኮሻ ውስጥ ደፈጠጣች። ‘መረጋጋት... መረጋጋት’ ነው ያለበት...

የቡና ቤቱ አስተናጋጅ የዘዘትን ቡና አምጥታ እፊቱ ደንቀረችለት። አንስቶ ፉት አለው። ስኳር አልነበረውም። ከፉኝ መረረው። ቢሆንም ስኳር አልጠየቃትም። ድጋሚ ፉት አለው። ትኩስ ቡና በጉርጉርው አልፎ በሆዱ ሲተራመስ ስንዝር በስንዝር ተከታትለው። ሆዱ ጨርርር... ሲል

ተሰማው። ትላንት ምሳ የበላ ነው። ቢሆንም ምንብ አላሰነውም። ከቡናው ድጋሚ ፉት አለበት። ሰውነቱን ማዘጋጀት አለበት፤ ማረጋገጥ አለበት። በተቀመጠበት ወንበር ላይ በደኃ ጋለል ብሎ ዓይኖቹን ጨረገናቸው። ቀኝ እጁ ከደረት ኪሶ ጉብቶ ሲጋራና ክብረት ይዞ ተመለሰ። ርብቃ ለምን ደብቀው? በቃ በቃ... ስለርብቃ ማሰብ የለበትም። አለበለዚያ ያብጃል፤ አለበለዚያ አእምሮውን ይሰታል። አእምሮውን ወደኋላ እጠንጥኖ የደረሰበትን ይጋጠመውን ድጋሚ መረመረው...

ከትላንት ወዲያ ማታ ዓይኑ ስር ከተፈጸመው ግድያ በኋላ ሰውነቱን አረጋግቶ መቆየት አልቻለም። አንዱ አንደቆሰለች ሚዳቆ ትጠል በተንከሻከሻና ውፍ በበረረች ቁጥር መበርገግ ብቻ ሆነ።

“ፍጥ!” ስትለው አሁንም ጥርት ብሎ ይለማዋል። “ፍጥ!” እንዴት እንደ ሮጠ ትዝ አይለውም። ወደ ዋናው የመኪና መንገድ ከገባም በኋላ ፍጹሙን አልገታም ነበር። በመጨረሻ ዓርገቱ ታግሶለት ሳይሆን ልቡ ልፍረስ ሲለው... አፋ ደም ደም ሲለው፤ ድካም ጉርጉርውን ይዞ ሊፈጠርቀው ሲጀምር፤ ጥጋት ይዞ ቆመና ቀና ቀና እየተነፈሰ አይኖቹን በጨለማው ውስጥ በመጣበት አትጣጫ አፈጠጣቸው።

ሊያፍነው ቢሞክርም ከሚጨስ ሳንባው እየተጣደፈ በአፍ በአፍንጫው የሚሸቀደም የገዛ ትንፋሽ ድምፅ አሰጋው። ከወዲያ ማዶ ትንፋሹን ለምተው እንዳይመጡ የፈራ ይመስል እጁን አፋ ላይ ጭኖ ቆመ።

ድምፅ የለም። ዘግይቶ ነበር እርቆ መሄዱንና በዙሪያውም ማንም እንደሌለ የተረዳው፤ ነፍሱ መለስ ያለችለት። ሲፈራ ሲቸር ከተደቡቀበት ጥጋት እየተገላመጠ ወጥቶ በመኪና መንገዱ ጥግ ጥግ እየተራመደ ራቅ ብለው ወደሚታዩ የመሽታ ቤቶች አመራ። በዚያ ሰዓት ርቆ ለመሄድ መሞከር እንደሌለበት ተረድቷል። እዚህ አፍንጫቸው ስር ነው መደበቅ ያለብኝ ብሎ አሰበ። አይጠረጥሩኝም። እዚህ ይቆያል ብለው አይገምቱም። አለበለዚያ ርቆ ለመሄድ ከሞከርኩ ወዲህ ወዲያ ስል ያገኘኛል። ቶሎ አንድ ቦታ ይገድ መርጋት አለብኝ! እመሃላቸው ቢሆንም ማድፈጥ መቻል አለብኝ።

ትዝ ይለዋል... “እባክሽ የእኔ እህት አልጋ አለ?” አላት ወደ አንድ አነስተኛ ሆቱል ገባ ብሎ።

ሴትየዋ መልስ ሳትሰጠው አይኖቿን አፍጥጣ መላ ሰውነቱን ትመለከተው ደመር። ጎንበስ ብሎ የገዛ ሰውነቱን ሲመለከት በረገገ። ከፊት ለፊት ነጭ ሽሚዙ እጆቹ፤ ከንዱ ሁሉ በደም ተበክሏል። ለራሱ እስኪያስደነግጠው ድረስ ክፉኛ በደም ተጨማልቋል።

“እ - - እ ሰዎች ተደባድበው ስገላገል ነው። እ...አልጋ አላችሁ?”

መልስ ሳትሰጠው ጭንቅላቷን ብቻ ነቀነችበት። ፊቷ ላይ የሚንቀሳቀሰውን ያልተቀነጠጠ ፍርሃት ሲመለከት ተስፋ ቀረጠ... ሌሊቱን ቆሞ ቢያድር አልጋ እንደማታከራየው ገባው። ለእርዳታ ሳትሞኽ 'አ! አ!' ብላ ሳታስደዘው ተሉ ብሎ ወጣና በፍጥነት በጨለማው ውስጥ ተሰወረ።

ደጋሚ ሌላ ሆቲል ከመግባቱ በፊት የኮቱን ቁልፍ ግጥም አድርጎ ቀልፎ፣ ኮሌታውን ቀልብሶ እጆቹን ከሰራው ኪስ ውስጥ ወሽቃቸው። ወደ ሆቲሉ ሲገባ የፊተኛው አዳራሽ ባይ ነበር። ደንበኞች ወጥተው የአዳራሹን መስኮቶች የምትዘጋጋ አስተናጋጅ ተመለከተ። ፈገግታ አስቀደመና አልጋ ጠየቃት።

“ሰድስት ብር።” አለች ስታየው ከስተርተር ብላ መስኮቶቹን መዘጋጋቷን ሳታቋርጥ።

በደም የተጨማሪቱ እጆቹን ከሰራው ኪስ ውስጥ እንዴት እንደሚያወጣ ገራ ተጋባ። በአዳራሹ ውስጥ ያለው ብርሃን ደብዞ ቢሆንም እጆቹ የተነከሩበትን ደም ብትመለከት ልጅቱ የሚሰማት ስሜት አልጋ እንደሚያስከስለው እርግጠኛ ነበር።

“መጀመሪያ ክፍሉን ልየዋ።” አላት በተቻለው ራሱን ለመግዛት እየጣረ።

ተከተሏት ለማለት ጭንቅላቷን መታ አደረገችና ፊቷን መልሳ ወደ ጓዳ ገባች። ተከተላት። ከሚከራየው ክፍል ሲደርሱ በሩን ክፍታ፣ መብራቱን አብርታ ፈቀቅ አለችለት። ወደ ክፍሉ ገባና ቀልጠፍ ብሎ መብራቱን አጠፋው። ወዲያው የገዝብ ቦርሳውን አውጥቶ ከመተላለፊያ በሚመጣው ሰብ ብርሃን የአስር ብር ኖት አውጥቶ ሰጣት።

“መልሱን ያዥው ... እ... መታጠቢያ ቤት ይኖራል?”

“ያው!” አለች ከአስር ብር የሚመሳሰው አራት ብር የእርሷ መሆኑን ስታውቅ ፈገግ ብላ።

መታጠቢያ ቤት ገብቶ በደም የተበከለ ልብሱንና ሰውነቱን አጣጥቦ ወደተከራየው ክፍል ተመለሰ። አልጋው ላይ በጀርባው ተጓጋላ አይኖቹን ከደነ። እንቅልፍ ግን አልገነኘውም። ሰውነቱ ለፈጋጋለት አልቻለም።

ምንድነው ነገሩ? የተዘበራረቀበትን ሁኔታ ትርጉም ሊሰጠው ተጣጣረ። ሴትዬዋ ከየት መጣች? ሰነራሚ ማነች? ያለጥርጥር የካልቨርትን አድራሽ ትፈልጋለች። ለዚህም ግጥም የምሥራችን የገደለች። ግን እሱን ለምን ተወችው? መታጠቢያ ቤቱ ላይሆን ሕይወቱን ለማትረፍ የሌለ ሰው

ሕይወት ለምን አጠፋች? እሷ ማነች? በአውሬው ውስጥ ሰውስጥ አለመግባባትና መከፋፈል አለ ማለት ነው? እንደኛው ወገን ሊያጠፋው ሲፈልግ የተቀረው ወገን ሞቱን አይሻም ማለት ነው? ግን ለምን? የእርሱ መኖር ማንን ይጠቅማል? እንዴት? የምሥራች መሞትስ ምን ይጨምራል? ሴትየዋ ማነች? ሰውየውስ? ሰውየው በምሥራች ሞት ለምን ተደናገጠ? እርሱንስ ለምን ሊገለው ሞከረ? ሴትየዋ ከጀርባው ባትቀድመው ጨርሶት ነበርከ!”

የምሥራችን ላይሆን የእርሱን መጥፋትና መሞት የሚሻ ወገን አለ ማለት ነው። ያለ ጥርጥር ይህኛው ወገን ነው አብርሃምን የገደለው። ግን እነማን ናቸው? ምንድነው የሚፈልጉት? ግልፅ ነው። ሁሉም የሚፈልጉት ካልቨርት ነው። የካልቨርትን አድራሽ የምታውቅ የምሥራች ብቻ ነበረች። ለያስፈራራት ቢላውን ሲያወጣባት ምንድን ነበር ያለችው የምሥራች?

“አትነካኝም! ጫፊን ብትነካኝ ዮሴፍ ምን እንደሚያደርግ ታውቃለችሁ! ያወጣዋል... ምሥጢራችሁን ያወጣዋል!”

‘እዎ...እንደጠረጠረው ካልቨርት ይዞት የተሸሸገው ምሥጢር አለ። አውሬው የምሥጢሩን መጠበቅ ለማረጋገጥ ሲል ካልቨርትን እጁ ማስገባት ቢፈልግም የምሥራችን ለመተናኮል ያልደፈረው ካልቨርት ምሥጢሩን በይፋ በማውጣት እንዳይበቀለው በመፍራት መሆን አለበት። አውሬው የካልቨርት አባራሪ ይምሰል እንጂ እስረኛውም ነው። ምክንያቱም ካልቨርት የአውሬውን ምሥጢር በመዳፋ አድርጓል። የአብርሃም አደራ ታወሰው «ካልቨርትን አግኝ... ካልቨርትን» አብርሃም ትነክል ነው። ቁልፉ ያለው ከዚያ ነው። ካልቨርት የያዘውን ምሥጢር በጁ ያገባ ሁሉ የአውሬውን አፍንጫ መሰነግ ይችላል። ግን ምንድነው ምሥጢሩ? የት ነው ካልቨርት...? የምሥራች ነበረች አድራሻውን የምታውቅ። ሞታለች። ሌላ ማን አለ? እርሱ ራሱ! ነገራዋለች። እዎ... የካልቨርትን አድራሽ ነገራዋለች። እሱ ብቻ ነው የካልቨርትን አድራሽ የሚያውቅ።

“እ...እማይጋ...ደሬዳዋ።”

እማይጋ... ደሬዳዋ... የት ናቸው እማይ? አናቷ? ደሬዳዋ... ደሬዳዋ የት?

ናትናአል በተከራየው የሆቲል ክፍል ውስጥ በጀርባው አልጋው ላይ እንደተጓጋለ ጓደኞቹን ኮርኒሉ ላይ ተከለ ቀረ።

በደሬዳዋ እየተዘዋወረ “የምሥራች እናት” እየለ አይፈልግ! ስማቸውን እንኳ አያውቅም። የምሥራች ይልማ። እርግጥ የምሥራችን አባት ስም ያውቃል - አቶ ይልማ... አስር አለቃ ይልማ... ቀስ ይልማ... ፈጣሪ ይወቅ! አባቷን ካገኘ ግን እናቷን አገኘ ማለት ነው። አብረው አይኖሩ እንደሆንን? ቢሆንም የእናቷን አድራሽ ሳያውቁ አይቀሩም። ግን አባቷንስ

ቢሆን... “አቶ ይልማ” እያለ በድሬዳዋ ከተማ ቢዞር አባታችን እንዴት ማግኘት ይችላል? የአባታቸውን ስም ቢያውቅ ጥሩ ነበር። ያንን እንኳን ማግኘት ይችላል። እ... ተመልሶ ወደ ሆቴሊ ሄዶ የንግድ ፈቃዱ ላይ ማንበብ ይችላል። የአባታችን የአያቲ ስም ይኖራል። ግን ከአሁን ወዲያ ወደዚያ አቅራቢያ መሄድ በገዛ እጅ መንጠልጠል ነው። ሰው ቢልክስ? ማንን? አንዱን የሠፈር ስራፊት ጎረሞሳ አምስት ብር ቢያሳየው ሄዶ ያነበላታል። በዚህ እደገኛ ሰዓት የላከው ወጣት የንግድ ፈቃዱን ተጠግቶ ፊደል ሲቆጥር “ምንድነው የምትሰራው?” ብለው ቢይዙትስ? “ምራ” ቢሉትስ? አስከትሏቸው ከተፋ፣ ቢልስ? አ! አ! አ! እይሆንም። ሌላ ምርጫ መኖር አለበት። የንግድ ፈቃድ... ግብር... አገር ውስጥ ገቢ... አዎ እዚያም የአያቲ ስም ይኖራል። ግን አገር ውስጥ ገቢ የሚያውቀውና ፋይሲን አውጥቶ የሚያይሉት ወደ የሚያሳየው የለውም። ሄዶ ፋይሲን ቢጠይቅ ደግሞ ጥርጣሬ መፍጠር ነው። “ሰምን ፈለግኸው? ምንድነህ አንተ?” ቢሉት ምን ሊመልስ? አ! አ! አይሆንም። ሌላ ምርጫ ... ሌላ ... መፍጠን አለበት! መቅደም አለበት! ቶሎ ወደ ድሬዳዋ... ቶሎ ወደ ካልቨርት... ቶሎ ወደ ምሥጢሩ... ቶሎ ቶሎ! የአባታችን መላው ስም ማነው? ይልማ... ይልማ ማን?

ናትናኤል ለጥያቄው መልስ ሲያገኝ ይበልጥ ተበላጩ። ለዚህ ቀላል ጥያቄ፣ ለዚህ ቀላል መልስ ይህን የሀል ከተቸገረ እንግዲያው ማስተዋል ቀንሷል ማለት ነው። ከሚገባው በላይ ተወናብዷል ማለት ነው። ፈርቷል ማለት ነው።

አራሱን ገሰጸው።

ረጋ ማለት አለበት። አለበለዚያ በማይረባ ስህተት አራሱን አጋልጦ ይሰጣል።

ስሚን እስካወቀ! የስልክ ቁጥሯን እስካወቀ! የአባታችን የአያቲን ስም ከማንኛውም የስልክ ደብተር ላይ በቀላሉ ይገኝዋል።

ሌሊቱን በመላው በሃሳብ ሲታመስ ሳያሸልበው ዐሐይ ሥፍራዋን ተረከበች።

ናትናኤል ከአልጋው ተነስቶ ማታ አሰቅልቆና በእርጥብ መሃረቡ ጠራርጎ ከግርጌ ካለ ወንበር ላይ ያለጣቸውን ሸሚዙንና ኩቱን አንስቶ ለሳቦሶና ወደ መታጠቢያ ቤት ገባ። በተቻለው መጠን ረጋ ብሎ ተጣጥቦ ያለፈውን ሌሊት አሻራ መልጭ እድርጎ ካህዳ በኋላ ወደ ሆቴሉ አዳራሽ ብቅ አለ።

ጥግ ላይ ተቀምጦ ሁለት ሰከን በኋላ ጠጣና ፈጠን ብሎ ከሆቴሉ ወጣ። ሌሊቱን ያለእንትልፍ በያሳልፈውም የደካም ስሜት አልተሰማውም። ምናልባት ድንጋጤው ይሆናል፤ ምናልባት ፍርሃት፤ ምናልባት ሥጋት።

ደሙ በሰውነቱ ውስጥ ሲሸቀዳደምና ሲራወጥ ለራሱ ይሰማዋል። መፍጠንና መሮጥ አለበት!

ታክሲ ተሳፈረና ወደ መርከቶ ሸሸ።

መርከቶ ባህር ነው - ውቅያኖስ! መርከቶ ጫካ ነው - ደን። መርከቶ ቤቱ ነው - የዘውድድ።

መሀል መርከቶ ከታክሲ እንደወረደ ወደ አንድ ቡና ቤት ገባ። ገንዘብ ተቀባይዋን ተጠግቶ ሠላምታ ከሰጣት በኋላ የስልክ ማውጫ ጠየቃት።

“ጩኔ ቁልፍ።” አለች ረጅም ወንበር ላይ የተቀመጠችው ወጣት ሴት ወደኋላ ዞራ።

በእድሜ የሚመጣጠናት ወንድ ልጅ በቀጭን ሰንሰለት ውስጥ የተሰገሰጉ አስር የሚሆኑ ቁልፎች አቀበላት። ከቁልፎቹ ውስጥ አንዱን መርጣ አወጣችና አጠገቧ ያለ መሳቢያ ሰባ የስልኩን ደብተር አውጥታ አቀበላችው።

“እንዚህ ይሰጥልኝ” አላት ማውጫውን ተቀብሏት እየከፈተው።

የምሥራች ይልማ መጀመሪያ የምሥራችን ስም ፈለገ። በርካታ የምሥራች ይልማዎች የተደረጉበትን ገዕ እንዳገኘ የስልክ ቁጥሯን ፈለገው። ቁጥሩን እንዳገኘ ወደኋላ ተመልሶ በትይዩ የተሳፈውን የምሥራችን ስም እስከ አያቲ ስም አነበበው የምሥራች ይልማ ገዢነት።

“አቶ ይልማ ገዢነት” ድጋሚ የስልክ ማውጫውን እያገለበጠ ይፈልግ ይመር...

አቶ ይልማ ገዢነት... ይ... ይ... ይ... ይልማ አዳሙ... ይልማ ብራቱ ... ይልማ ገብረማርያም... ይልማ ገዢነት!

የስልክ ቁጥሩን በወረቀት ላይ ገለበጠና የቡና ቤቱን ገንዘብ ተቀባይ አመስግኖ ወጣ። እዚያው እንዲሁ የሕዝብ ስልክ ፈልጎ አቶ ይልማ ገዢነት መኖሪያ ቤት ደረሰ።

“አ...ቤት” አለው ተጠን ያለ የሴት ድምፅ።

“እባክት አቶ ይልማን ነበር”

“ሥራ ናቸው” አለች ሴትየዋ በተሰላቸ ድምፅ።

“እባክት ችግር ገጥሞኝ ነው የሥራ ዐታቸውን ስልክ ቢሰጡኝ።”

“የሰቁን ነው?”

“አዎ ... ላንኛቸው የምችልበትን ቦታ...”

ነበረችው። ቀልጠፍ ብሎ ቁጥሩን ጻፍ ጻፍ አደረገና አመስግኗት ስልኩን ዘጋ። ወዲያው የሰጠችውን ቁጥር ደወለ።

“ሃሉ” አለ ወፍረት የደረሰው፤ ስጋ የዘጋው፤ እርስ በእርሱ የሚተሻሽ ድምፅ።

“እባኩት አት ይልማ ይኖራሉ?”

“ነኝ። ማን ልበል?”

“እንደምን ዋሉ። የምሥራች ነበረች የላከችኝ...” ናትናኤል የሰውየውን ስሜት ለማጥናት ለአንድ አፍታ ዝም አለ።

“ማን አሉኝ?” አሉ ሰውየው መልሰው።

“የምሥራች... የምሥራች ይልማ።”

“ከየት ነው? ማንን ነው የሚፈልጉት?” ሰውየው ገራ የተጋቡ መሰሉ።

“የምሥራች... የምሥራች የእርሶ ልጅ።”

“የማን ልጅ?” ሰውየው ይበልጥ ተደነጋገራቸው።

“ካዛንቺስ ሆቴል ያላት የእርሶ ልጅ። የምሥራች ይልማ... ባለሆቴሉ።”

“የምን ሆቴል ነው የሚሉኝ?”

ይቆርታ ጠይቋቸው ስልኩን ዘጋ።

ሌላ ይልማ ዝብኝ በአዲስ አበባ ስልክ ማውጫ ደብተር ውስጥ የተመዘገበ የለም። ያለው አማራጭ ወደ ድሬዳዋ መንገድ ብቻ ነው። ድሬዳዋን እያውቃትም። እዚያም ሄዶ መቸገሩ የማይቀር ነው። ግን የተሻለ ምርጫ የለም።

መፍጠን አለበት። ምንም ጠባብ ቢሆን በተከፈተለት በር ሁሉ መርጥ አለበት። ወደ ካልቨርት መጠጋት አለበት።

ዝንጅቱን ለማጠናቀቅ ወደ ባቡር ጣቢያ ሄዶ በማግኘቱ ምሽት ላይ ወደ ድሬዳዋ በሚሄድ ባቡር ላይ የሁለተኛ ማዕረግ ትኩት ከቆረጠ በኋላ አውቶቡስ ተራ ወደ ዘውዲቱ ቤት ወደ ጎሬው በረረ።

ምሳውን ከዘውዲቱ ጋር ከበላ በኋላ ከሰዓት ወደ ገበያ ወጣ። መርካቱ የዘመን መለወጫ በዓልን መስከረም አንድን ለመቀበል በሚዘገጃጅ ገበያተኛ ተጣባለች።

ወደ ድሬዳዋ ሲሄድ ሊላብስ ያሰበውን ደለቢያና ሽርጥ ነጠላ ጫማ እንዲሁም አንድ እንስተኛ የሽራ ሻንጣ ዝብ። አዲስ አበባ እስካለ ድረስ ደግሞ አጥልቆት የሚዘዋወረውን ወራጅ የጋራሽ ተቃና ራቱን ጥሩ እድርጋ የምትሸፍንለት አንድ የተልፈሰፈሰች ባርኔጣ ጨመረ። መንገድ ላይ ከአንድ ጋራሽ ገባ ብሎ ለዘበኛው ሁለት ብር ሰጠና በትንሽ ቆርቆሮ የተቃጠለ ዘይት ይዞ ወደ ጎሬው ሲመሰስ ከአንድ ሱት ገብቶ አንድ ጥሩ ሽፍና የሲት ነጠላ ጫማ ሸመተ። ከዘውዲቱ ቤት ሲደርስ ባይመሸም ቀኑ ገፍቶ ነበር። ልብሱን አወሳልቆ ዘውዲቱ አልጋ ውስጥ ገብቶ ጥቅልል አለ። የዘውዲቱን ቤት ተከራይቶ ከገባ ጀምሮ ለመጀመሪያ ጊዜ ዘውዲቱ አብሯት የሚያድር ደንበኛ አጥታ እንደትመጣ ተመኘ።

ያን ሌሊት ዘውዲቱ ቀንቷት ደንበኛ አገኘች፤ አልተመለሰችም። አልጋዋ ላይ ብቻውን ሲገልበጥ ሲያቃገጥ አደረ። አንዱን ቅገት ሳያገባድድ ሌላ ቅገት እያቋረጠው ያባረረው ውሻ ሳይዘው ጭልጥ ካለ ንደል እየገባ... ከንደሉ ወለል ደርሶ አናቱ እንደ እንቁላል ሳይፈርጥ እየር ላይ ጭልፈቶች ገላውን እየገመጠ አይኖቹን እየጓገጠት ሲወራጭ አደረ።

ጠዋት በፋ ሲከፈት በርግን ሲነሳ ጭንቅላቱን በፋስ ሲወትረው ተሰማው አራስ ምታት ነፍስ ዘርፋ።

“እንደምን አደርክ?” አለችው ዘውዲቱ ወደ ውስጥ ገብታ በሩን እየዘጋች። “እስካሁን አልተነሳህም? ሁለት ሰዓት አልፏልኩ።” የዘላቸውን የላስቲክ ከረጢት ወንበር ላይ ጣል አድርጋ አልጋው ጫፍ ላይ ቁጭ አለችና ኩንታል ስትሸከም እንዳደረች “አፍ.....ፍ!” አለች። “እንዴ ለምን እራትህን ሳትበላ አደርክ?” አለች ሳይከፈት ያደረውን የምግብ ሳህን ከራስጿ ስታይ ዞራ እየተመለከተችው።

“አላየሁትም ነበር።” አላት ናትናኤል እራቱን ደረቱን እያከከ ዞር ከራስጿ የተቀመጠውን ሳህን እየተመለከተ።

“እኛ ጸምህን አደርክ ማለት ነው? ደግሞ ከትላንት ወዲያ የት ነበር ያደርክው?” ጥያቄ አከታተለችበት።

ሳይመልስላት ከአልጋው ተነስቶ ከወገቡ በላይ ለመለቃለቅ በሩን ከፍቶ ወጣ። ሰውነቱን ተለቃልቆ ሲመለስ ዘውዲቱ ከራስጿ ያደረውን ሳህን ከፍታ በግራ እጇ ይዛ እየተንገራደደች በላይ በላይ ስትጎርስ አንኛት።

“ቡዳ የሆነ ሰውዬ... ራቱን ሳያበላኝ ቤቱ ወስዶ እንደቅረላ ሲያለፋኝ አደረ።” አለች እየሳቀች። “ላጉርስህ?”

ራሱን ነቀነቀ። ናትናኤል ምግብ አላሰኘውም።

“ምን ሆነል? ቤት ደህና አይደለም እንዴ?”

“ደህና ናቸው እነሱሲ...” የጀመረውን አንጠልጥሎ ተወው።

“ታዲያ ምን ሆነሃል?”

“ሰውየው ተያዘ።”

“የቱ ሰውዬ?” መንገራዊዱን አቁማ በተቀመጠበት ቁልቁል ተመለከተችው።

“አለቃዬ። የመሥሪያ ቤታችንን ገዝቦ ያጠፋው።”

“አትሉኝም!” የያዘችውን የምግብ ሳህን ክራስኔ አስቀምጣ በወጥ የተጨማሪቱ እጇን አንክርፋ አልጋው ላይ ከጎኑ ተቀመጦችና አይን አይንን ትመለከተው ጀመር። “ውሽትካን ነው!”

ናትናኤል ከዘውዲቱ የሚለይበት ሰዓት እንደደረሰ የተገነዘበው ከአንድ ቀን በፊት ነበር። የምሥራች “እማዬ።... ድሬዳዋ” ካለችው ወዲያ። ዘውዲቱን ሲሰናበታት ደግሞ ምክንያት መስጠት አለበት። ቢሆንም ችግሩ ሁሉ እንደተፈታ አድርጎ መቀረብ የለበትም። መጪው አይታወቅም። ማን ያውቃል... ተመልሶ ወደ አዲስ አበባ መምጣትና መሸሸግ ያስፈልገው ይሆናል። ያን ጊዜ የት ይገኛል? ዞሮ መግቢያው መሸሸጊያው ነች-ዘውዲቱ።

“አዎ ተያዘ ዘውድዬ... እየተመረመረ ነው አሉ። ግን ገና ነው፤ ይመስልኝም።”

“እ...ሺ!” አለች ለተጨማሪ ወሬ ትገታ ድጂ ውስጥ የገባ ምግብ በምላሷ እየጠረገች።

“ግን መጥፎ ወሬ ሰማሁ...”

“ምን?” ቅንድቦቿን አጠጋጋቻቸው።

“ፖሊሶች አዲስ አበባ ውስጥ መደበኛን ደርሰውበታል አሉ። ያየኝ ሰው ሳይመራብኝ አልቀረም።”

“ግብርኤልን!” ደነገጠች። “እንዴት አወቅህ?”

“በየዘመዶቼና በየንደኞቼ ቤት አየዞሩ ሲያጠያይቁ ነው አሉ የሰነቡት።” አላት ሃሳብ እንደገባው ሁሉ አይኖቹን በ-ዝዝ አድርጎ ለምጻም ግድግዳ ላይ ተክሎ።

“አይዞህ። እዚህ ሊያገኙህ አይችሉም፤ ከቤት አለመውጣት ነው... ድምፅህን ካጠፋህ...” ልታረጋጋው ጀመረች።

“አይ ዘውድዬ... እኔም ተይገሮ ለአንቺም መዘዝ ከምሆን ከአዲስ አበባ ብወጣ ይሻላል። እማዬጋ ልሄድ ነው ያለብኩት።”

“የት ናቸው እናትህ?”

“ደብረ-ብርሃን።”

ከሰዓት በኋላ የልቢያውን ነጠላ ጫማውን ሌሎቹንም እቃዎቹን በሸረው በርሳ ውስጥ ቀርቶባ፤ በተቃጠለ ጥቁር ዘይት የተጨማሪቱ ተታውን አጥልቆ፤ ልፍስፍስ ባርነባውን አድርጎ ተሰናበታት።

“ልክ አይደለህም። ይሄን ያህል ጊዜ አብረን ቆይተን። ዘመን መለመጫ ሁለት ቀን ሲቀረው ትቀጥኝ ትሄዳለህ? በፍጹም ልክ አይደለህም። ምናልባት ሁለት ቀን ቆይተህ እንቁጣጣሽን አብረን ብናሳልፍ” ተለማመጠችው።

“አይሆንም ዘውድዬ። ከደረሰብኝ መጥፎ ነው።” አለ ጊዜ ማጥፋት እንደማይገባው ለራሱ እየመክረ። “ዘውድዬ ይሄን ለአንቺ ነው የገዛሁት።” አላት ሽቶውንና ነጠላ ጫማውን እየሰጣት። “ብድር መመለሱ አይደለም፤ ብድርሽን የምመልሰው ጥሩ ቀን ሲመጣ ነው። ይሄን ለዘመን መለመጫ ነው የገዛሁልሽ።”

የዘውዲቱ ዓይኖች በእንባ ተሞሉ። ለሰላሳነት ሲያይባት የመጀመሪያ ጊዜው ነበር። ሁሉ ተናጋሪ ሁሉ ግድ የለሽ ነበረች ዘውዲቱ። አይኖቿ ውስጥ ያቀረበውን እንባ ሲመለከት እሷም ለሰላሳ፤ እሷም መቶ እንደሆነች ተረዳ። ዘላ አንገቱ ላይ ተጠመጠመችበት።

ከዘውዲቱ ቤት ሲወጣ ዘጠኝ ሰዓት አልሞላም ነበር። ወደ ድሬዳዋ የሚጓዘው ባቡር ምሽት ላይ ይነሳል። ወደ ድሬዳዋ ከመሄዱ በፊት ግን ርብቃ መሥሪያ ቤት ለመደወል ወስነ።

ርብቃ መሥሪያ ቤት ሲደውል ምህረትን ሲያገኝ ግን ያልጠበቀው ዱብ ዕዳ ጭንቅላቱን መታው -የሱ ርብቃ እርግዛለች...የሱ ርብቃ ልጁን በሆጂ ተሽክማ ብቻዋን ትጨነቃለች... የሱ ርብቃ...

ናትናኤል ወደጋላ ጋላል ካለበት ወንበር ላይ ቀና አለና ተቀመጠ። ሰዓቱን ተመለከተ። አስራ አንድ ተኩል ሊል ነው። የርብቃን ወንድም በአስራ ሁለት ተኩል ነው የቀጠረው። አንድ ሰዓት አለው ማለት ነው።

ከተቀመጠበት ተነስቶ ከቡና ቤቱ ወጣ። ሰማዩ ላይ ያዘበዘበው እርጉዝ ደመና ሌሊቱን ሀይለኛ ዝናብ ሊጥል እንዳለበ ያስታውቃል። ለንሃር ታክሲ ይዞ በቸርቸል ጎዳና ሽቶብ ወደ ፒያሳ - ወደ ርብቃ አፓርታማ አመራ።

‘መጠንቀቅ አለበት። በቤታ እካባ የሚያንገርብሱ ለዎች ሊኖሩ ይችላሉ።ሲገባና ሲወጣ መታየት የለበትም። አለበለዚያ እርጦ ከእጃቸው

እንደገባላቸው ነው የሚቆጠር። መጠንቀቅ አለበት። ቀጥታ ወደ ክፍሏ ማምራት የለበትም። መሰለል... ዙሪያውን ማጥናትና መጠንቀቅ... አለበለዚያ ለሷም ተጨማሪ ችግር ነው የሚፈጥርባት

ርብቃ አፓርትመንት ከመድረሱ በፊት እራት ብሎ ከታከሉ ወረደና የሽራ ሻንጣውን ትክክው ላይ አንግቦ ጭንቅላቱ ላይ የደፋትን የጨርቅ ቆብ ወደ ታች ወደ ግንባሩ እየነተተ በመንገዱ ቀልቀል በእርጋታ ወረደ። ሰዓቱ ገና በሆንም ከዳር እስከ ዳር ያንገርበው ጥቁር ደመና አካባቢውን የመሸ አስመስሎታል። ሰዓቱን ተመለከተ። በአንድ ሰዓት አካባቢ ባቡር ጣቢያ መገኘት ይኖርበታል።

ሃምሳ ደቂቃዎች አሉት... ብዙ መቆየት የለበትም - ርብቃ ጋ። ቶሎ አይቷት መጣባት አለበት። መጨነን አለበት... መጨነን... መጨነን።

-24-

አንደ ድንጋይ ከተጫናት ለመመን ውስጥ ቀስ በቀስ እየወጣች ስትመጣ... እላይዋ ሳይ ተጭኖ የየዛት ድቅድቅ ጨለማ እንደ ጭስ እየሳሳ እየበነነ ለቋት ሲጠፋ በመደመሪያ የተቀበላት በእግሮቿ መሃል የሚነገራት የደንዘዘ ስቃይ ሸር። ቀስ በቀስ ጭንቅላቷ እየጠራ ቢመጣም አይኖቿን ለመክፈት አልደፈረችም። ሌላ ዱላ፣ ሌላ ስቃይ ሌላ የጋለ ሽቦ የሚችል አካል አልነበራትም። በክፍሉ ውስጥ ብቻዋን ትሁን አትሁን እርግጠኛ አልነበረችም። አይኖቿን ለመክፈት ግን አልደፈረችም።

እጆቿ ግራና ቀኝ ተወጥረው ከታሰሩበት ተፈተው በድን እንደሆኑ ሁሉ በግራና በቀኝ ተዘርረዋል። በተኛቸበት ልብስ ደርበውላታል። እግሮቿ ግን አሁንም ግራና ቀኝ ሁለት ቦታ ተወጥረው እንደታሰሩ ናቸው። ቁስሏን ለማዳመጥ ሞከረች። በጭኖቿ መሃል የሚለማትን ስቃይ ለማዳመጥ ዝም አለች - የተዳፈነ... የደንዘዘ... የደበዘዘ ስቃይ። ግራ ክንዳ ላይ ሀመም ተሰማት። ለመነቃነቅ ግን አልደፈረችም። በአይነ ሀሊናዋ ሁኔታውን ለመቅረፅ ሞከረች። መቼ ነበር በጋለ ሽቦ ጭኖቿ መሃል ሰውነቷን ያቃጠሏት? ዛሬ? ትላንት? ዛሬ ምንድነው? ቀን ነው ሌሊት? ሰዓታትና ቀናት ትርጉም ካጠባት ቆይተዋል።

ድምፅ የሰማች መሰላት። ዓይኖቿን እንደከደነች ጆሮዎቿን አስልታ ተጠባበቀች። የበር ድምፅ ተሰማት... የሚከፈት በር የሚያለማው ድምፅ...

“አልተነሳችም።” አለ አንድ ድምፅ በሽክሽክታ።

“ኮሎኔል” አለ አንድ ድምፅ በሽክሽክታ “ዙሪያውን አጥረንዋል። በርም ላይ አንድ ሰው አቁመን እየተጠባበቅን ነው።”

“መጣሁ” ሲል ተሰማት ማርቆስ።

ሁለት የእግር ኮቴዎች በግራና በቀኝ ተሰማት... በስተቀኝ አንድ መዳፍ ግንባሯ ላይ አረፈ።

“ከነቃች የመርፌ ማደዝዝዣውን ሰጣት። ስቃይ ሊኖርባት ይችላል።” የማርቆስ ድምፅ ነበር።

“ካስቸገረችኝ... ልምታት?” አለ በስተግራዋ የቆመ ሌላ ሰው።

“ረጋ ብለህ አባብለህ ውጋት። ለምን ትመታታለህ? ደግሞ አታስቸግርህም... ከተወራጨችብህ ግን ግለኩን ንቀልላት።” አለ እጁን ግንባሯ ላይ የጫነው ማርቆስ በጣቶቹ ፀጉሯን ወደኋላ እያበጠረ። “ጠዋት አቀየርላለሁ።”

ኮቴ ተሰማት። ተከታትለው ሲወጡ ሰማች። በሩ ሲዘጋ በክፍሉ ውስጥ ፀጥታ ሲነገስ ስትፈራ ስትቸር አይኖቿን ገለጠቻቸው። መኝታ ክፍሏ ውስጥ ብቻዋን አስተኝተዋታል። በቢጫው የብርድ ልባሷ ከአንገቷ እስከ እግሯ ጫፍ ድረስ ሸፍነዋታል። በተንጋለለችበት ዙሪያዋን ተመለከተች። ግራ ክንዳ ላይ የሚለማት ሀመም ከራሴዋ ከተንጠሰጠሰው የግለኩስ ከረጢት ጋር የተያያዘው መርፌ ክንዳን ጠልቆ የገባበት ላይ መሆኑን ተረዳች። የክፍሉ መጋረጃ ተዘግቷል። በጥግና ጥግ የታየው ሰማይ ጨልሟል... መሸጋል። ለመነቃነቅ ስትሞክር ግራና ቀኝ የታሰሩት እግሮቿ መሃል የተዳፈነው ስቃይ እንደ ጦር ወጋት። ከስሱ የብርድ ልብስ በታች ያለው አራቀት ሰውነቷ ተንሰፈሰፈ።

ድምፅ ተሰማት- የመኝታ ቤቷ በር ተከፈተ። ቶሎ ዓይኖቿን ጨፈነቻቸው። እንደነቃች ማወቅ የለባቸውም። ዝም ብላ መተኛት ነው ያለባት። መረበሽ የለባትም! አለበለዚያ ይመቷታል። ዝም ብላ መተኛት። በሩ ሲዘጋ ተሰማት! የእግር ኮቴ እየቀረባት መጣ... አንድ በላብ የረጠብ አጅ አራቀት ትክክዋ ላይ ሲያርፍ ተሰማት... ትንፋሽ... እላይ እታች የሚል ትንፋሽ... እላይዋ ላይ የነበረው ስስ የብርድልብስ ተገፈፈ... መረበሽ የለባትም... መንቃቷን ማወቅ የለባቸውም... አለበለዚያ ድጋሚ ያስቃይዋታል... ትክክዋ ላይ ያረፈው በላብ የራሱ መዳፍ ወደታች ወደ ደረቷ ተንሸራተተ... አልተንቀሳቀሰችም... ጡቶቿ ሲዳሰሱ ተሰማት... እላይ እታች የሚል ትንፋሽ... ፍርሃት ወረራ... ግራ ክንዳ ላይ የተሰካውን መርፌ አስር የያዘው ፕላስቲክ ተላጠ... ክንዳ ላይ የተሰካው መርፌ ተነቀለ... መንቃቷን ማወቅ የለባቸውም... አለበለዚያ ይመቷታል... እላይ

እታች የሚለው ትንፋሽ ተረባት። ብርድ ልብሷ ወደታች ተጎተተ... ፍርሃቷ እየጨመረ መጣ... እላይ እታች የሚለው ትንፋሽ ወደ አገገቷ ስር ሲጠጋ ተሰማት... ብርድ ልብሱ ከላይዋ ላይ ተንሸራቶ ወደ መሬት ወደቀ። ራሷን መቆጣጠር አቃታት... አይኖቿን ገለጠቻቸው።

እማመው ሰውዬ ነበር። እላይዋ ላይ እንዳንገርበዋል ድንገት አይኖቿን ስትገልጽ ድንገጥ አለ። ወዲያው ... ፈገግ አለላት... የሽሚዙን ቁልፎች መፍታት ጀመረ... ፈገግ አለላት ድጋሚ... ሽሚዙን ከላይ ላይ ወርውር ተጠጋት... እጆቿን ጠቀቷ ላይ ጫናቸው... ድንገት ተወራጩች። ሙት... እርጥብ እጆቿን ከላይዋ ላይ ገፍትራ ተሸማቀቀች... ፈገግ አለላት። አልጋዋ ላይ የተንጋለለውን እራቁት ገላዋን ከላይ አስከታች በተራቡ አይኖቹ ዳሰሰው። ምራቁን ሲውጥ... ትልቅ ማንቀርቱ እላይ እታች ሲመላለስ... በፍርሃት ተንቀጠቀጠች። ድንገት ዘሉ አፏን በመዳፉ አፈናት... ታገለችው... እጆቿን እያፈራረቀች እንደብረቱ የደደሩ ሁለት ክንዶቿን ደበደበቻቸው ... ቧጠጠቻቸው... ያለብዙ ችግር እፏ ውስጥ ጨርቆ ጎስጎሶ ለጎማት...

ትንፋሱትንፋሱ እያለ ቁልቁል ተመለከታት። አይኖቹ የሚያርፉበት ቦታ ያጠፋ ይመስላል። መላ ሰውነቷ ላይ ተንቀጥቀጥቶ...

ሱሪውን ማውለቅ ጀመረ... በተንጋለሰችበት... በምሬት... ጭንቅላቷን አወራጨችው... እንባዋ ደረሰላት...

“ቢሮው ትዕግስቱ አልፏል።” አለ ከቴልክሺን የገባው ይሁዳ አሜሪካን የብርቱካን ጭማቂውን ተጎንጭቶ ብርጭቆውን ከስቀመጠ በኋላ ረጅም ጊዜውን እየዳለሰ።

የአዲስ አበባ ሂልተን ሆቴልን የመዋኛ ስፍራ በስተቀኛቸው አድርገው ተቀምጠዋል። በርካታ እንግዶች በመዋኛ ልብሶቻቸው ወዲያ ወዲህ ይላሉ። የተቀሩት በደረተና በጀርባቸው እየተገላበጡ ጭል ጭል የምትለውን ለስላሳ የጳጉሜ ፀሐይ ይሸማሉ።

ይሁዳ አሜሪካን በሆቴሉ ውስጥ ከያዘው የመኝታ ክፍል ወጥቶ ከቀጠሮአቸው ስፍራ የደረሰው ልክ በሰዓቱ ነበር። ከቀጠሮው ሰዓት ቀደም ብሎ የደረሰው አሃርን የእንግዳውን ፀባይ ስለሚያውቅ የብርቱካን ጭማቂ አገዛዝ ከፊት ለፊቱ አስቀምጦ ይጠባበቅ ጀመር። አሜሪካን የሌሊት ልብሱን ሳይቀይር በላይ ላይ ወፍራም የጠዋት ልብሱን ደርሶ ወገቡ ላይ ቀበቶውን ሽብ አድርጎ ከጥጥ የተሰራ ወፍራም የእግር ሽራብና የቤት ነጠላ ጫማ

እንዳደረገ ወደ መዋኛው ስፍራ የሚወስደውን ደረጃ በእርጋታ ወርዶ ወደ አሃርን አመራ።

“እንዲን ደህና መጣህ።” አለ አሃርን ተነስቶ እንደቀመ የአሜሪካን እጅ ጠበቅ አድርጎ እየጨበጠ።

“እንዲን ደህና ጠበቅሽኝ።” አለ አሜሪካን ነጫጭ ውብ ጥርሶቹን ለአንድ አፍታ ብልጭ አድርጎ የጓደኛውን እጅ እየወዘዘ።

አሜሪካን “ኪዶን” በሚል ስያሜ በሚታወቀው የሞላድ ገዳይና አፋኝ ክፍል ውስጥ ለአስራ ሰባት ዓመታት የሰራና ‘አትግደል’ እና ‘አትዋሽ’ ከሚሉት ከመሌ ትዕዛዛት በስተቀር በተቀሩት በስምንቱ ትዕዛዛት ላይ ፈዝ የማያውቅ ጥብቅ ሃይማኖተኛ አይሁዳዊ ነው። በሌሊት ልብሱ ላይ የደረበው ወፍራም የጠዋት ልብሱና ቡፍ ካለ ጥጥ መሳይ የቤት ጫማው ጋር ሲያዩት እማመው ሰው በቤት ውስጥ ተቀምጦ የሳጠራ ዘንቢሎችን ሲሰራ የሚውል የዋህ ገበሬ ይመስላል።

“የብርቱካን ጭማቂ።” አለ አሜሪካን ፈገግ ብሎ ከጎኑ የቀመውን የሆቴሉን ስስተናጋጅ እየተመለከተ።

የአልኮል መጠጥ ፍጹም የማይቀምስና የአሳማ ስጋ አፋ የማይገባ ጥብቅ ሃይማኖተኛ የሆነው አሜሪካን በመስከረም 5 1972 በሙኒክ ሃያኛው አሎምፒክ ዝግጅት ላይ የብላክ ሴፕቴምበር ቡድን የእሥራኤል ስፖርተኞችን ሰፈር በመውረር አስራ አንድ ተጨዋቾችን ከገደለ በኋላ የጠቅላይ ሚኒስትር ጎልዳሜይርን የብቀላ ትዕዛዝ ዳር ለማድረስ ሞላድ አፕሬሽንን እንዲመራለት የመረጠው ከፍተኛ ችሎታ ያለው የመረጃ ሰው ነው። ይህንን ከፍተኛ ኃላፊነት የተቀበለው አሜሪካን በአንድ ወቅት በያሲር አራፋት ‘ፋታህ’ ድርጅት ውስጥ የሰለላ ኃላፊ የነበረውንና በኋላም ሞላድ የሙኒክ ሽብር ጠገላሽ ነው ያለውን የሱፍ ናደር ወይም አቡ ዩሌፍንና በቀጥታ የሙኒክን አልቂት አቀናጅቷል ብሎ የጠረጠረውን ዓሊ ሃሰን ‘ሃሌም’ ወይም ሞላዶች በሰጡት የቅጽል ስም ‘ቀዩን ልዑል’ ጨምሮ ከሰላሳ አምስት በላይ የሚሆኑ ቀንደኛ ሽብርተኞችን በኪዶን አፈመዘኛና ፈንጅዎች በያሉበት ሲለቅማቸው የገዛ እለቆቹ ሳይቀሩ በመደንቅ ራሳቸውን ነቱቁ። በጥቅምት 1972 በሮም የፒ.ኤል.አ ተወካይ በነበረው አብዱልዋይል ዝቦይተር ግድያ የተጀመረው የሞላድ የአሸባሪዎች አደን በምሥራቅና በምዕራብ አውሮፓ እንዲሁም በመካከለኛው ምሥራቅ ለወራት ሽብር ሲገዛ ቀየ።

ከዚያ ሽብር ወዲያ አሜሪካን በሞላድ ውስጥ እንደሚከበር ሁሉ በመካከለኛው ምሥራቅ በሚገኙ ሽብርተኛ ቡድኖች ተጠላ።

“ቢሮው ትዕግሥቱ አልቋል።” አለ አሚ የቀረበለትን የብርቱካን ጭማቂ እያነሳ።

“ባለች ሃይል ሁሉ እየተነቃነቅሁ ነው።” አለ አሃርን አሚን ለመምሰል ቀደም ብሎ ያዘዘውን የብርቱካን ጭማቂ ገፋ እያደረገ።

“ወንድሜ” አለ አሚ ጸሙን ወደታች እየላገ “ከአሁን በኋላ በዚህ ጉዳይ ላይ መረጃ ለመስጠት የምናደርገው ጥረት ብቻውን መልስ እንደማይሆን ቢሮው አምኗል።”

“ይሁዳ” አለ አሃርን ፈገግ ብሎ “አንተ እንደምትመጣና እንድትበልህ መልዕክት ሲደርስኝ ምን እንደሚከተል መገመት አላስቸገረኝም።” አለ አሃርን በምሳድ ገዳይና አፋኝ ቡድን አባል የሆነውን ሰው እየተመለከተ።

“ጥሩ ገምተሃል እንግዳው።” አለ አሚ ፈገግ ብሎ “ለማንኛውም ዝርዝር ዕቅዱን እስጥሃለሁ። መንታ ቤቱ ሽንጣዬ ውስጥ አለ። ለጊዜው ጥናት የጥበብ ክፍሉን በአጭር እገረዳለሁ እችላለሁ።”

“ቀጥል።” አለ አሃርን በወንበሩ ላይ እየተመቻች።

“አሃርን” አሚ ለአንድ አፍታ ዞር ዞር ብሎ አካባቢውን ካጠና በኋላ ቀጠለ “ባለፉት ሁለት ሳምንታት በአፍሪካ አደገኛ የጦር መሣሪያዎች ሲንቀሳቀሱ ሰንበተዋል። መነሻው በእርግጠኝነት ከዚህ ነው ማለት ባይቻልም ወይ ከጃሃንሰርግ አለሃም ከካይሮ ላይሆን አይቀርም የሚል ግምት አለ።”

“አደገኛ የጦር መሣሪያ ስትል?” አለ አሃርን ድምፁን ቀንሶ

“እጃችን የገቡት ማስረጃዎች ጥቂት ፎቶግራፎችና ግማሽ በግማሽ የተቃጠለ ጥራዝ ነው። እነዚህ ማስረጃዎች እንዴት እንደተገኙ ግን ለእኔ ግልጽ አይደለም። የሆነው ሆኖ ወደተለያዩ የአፍሪካ አገሮች የተጓዙት መሣሪያዎች በርካታና ዓይነታቸውም የተለያዩ ቢሆኑም አስገራሚ ሆኖ የተገኘው ግን በስራቱ የሰብኦት ህብረት ከሆነው የስትራቴጂ ሚሳይል ጋር ተመሳሳይ ሆኖ ከትከሻ ላይ የሚወነጨፍ ሚሳይል ነው” አለ አሚ።

“ምት ላይ ነው አስገራሚነቱ?” አለ አሃርን።

“ጥራዙ ውስጥ ያሉ ያልተሟሉ መረጃዎች እንደሚጠቁሙት ከሆነ እነዚህ ሚሳይሎች የኒውክሌየር አረር የሚገጠሙላቸው ናቸው። ይህ ምን

ማለት እንደሆነ ይገባሃል።” አለ አሚ። ለመጀመሪያ ጊዜ በጥልቀት ተንፍሶ በዝምታ የሚያዳምጠውን አሃርን እየተመለከተ ቀጠለ። “እስፈራው ነጥብ ግን የአፍሪካ አገሮች አደገኛ የጦር መሣሪያዎችን መቀባበላቸው አይደለም። ዋናው ነጥብ ከእነዚህ መሣሪያዎች ውስጥ የተወሰኑት ከአፍሪካ ውጪ ወደአልታወቁ ሥፍራዎች ተወስደዋል የሚል የመረጃ ፍንጭ መገኘቱ ነው። ይህ ደግሞ የኒውክሌየር አረር የተገጠመላቸውና ከሰው ትከሻ ላይ ሊወነጨፉ የሚችሉ ሚሳይሎችን በአጥፍተህ ጥፋ የሽብር ፈጠራ ጥቅም ላይ ሊያውላቸው የደፈረ አንድ ወገን አለ ማለት ነው። ውጤቱን አንተ አራስህ ልታሰላው ትችላለህ።”

“በገዛ ደጃፍህ ቆመህ ዓለም ስትጠፋ ታያለህ ማለት ነው።” አለ አሃርን የኒውክሌየር ሽብር ፈጠራ ምን ገጽታ ሊኖረው እንደሚችል ለማሰብ እየሞከረ።

“ምናልባት እያንዳንዱ የአውሮፓ የአሜሪካና የእስያ ታላላቅ ከተማ በኒውክሌየር አረሮች ይመታል። አስጠሊታው ጉዳይ ግን ማንኛውም መንግሥት በየትኛውም አገር ወይም ቡድን ላይ የምላሽ ጥቃት መስገዘር እንዳለበት ሊያውቅ አይችልም። ምክንያቱም ጥቃቱ የሚፈጸመው እዚያው ከውስጥ ስርገው በሚገቡ ያበዱ ሽብርተኞች ይሆናል።”

“የፈጣሪ ያለህ! ታዲያ ያንተ እዚህ መምጣት...” አሃርን የጀመረውን ጥያቄ ሳይጨርስ በመሃል አቋረጠ።

“አሃርን” አለ አሚ አይኖቹን ከመዋኛው ሥፍራ ዙሪያ በሚረገግ ህፃናት ላይ ተከሎ “እኔ ወደእዚህ የመጣሁት የዚህ ሁሉ ምሥጢር ጭንቅላት አዲስ አበባ ውስጥ ስለሆነ ነው። እነዚህ አደገኛ መሣሪያዎች ከአንዱ የአፍሪካ አገር ወደሌላው እንዲጓዙ የተሰጠው ትዕዛዝ በትክክል በማን እንደሆነ ለማረጋገጥ ቢያዳግተንም ትዕዛዙን ያስተላለፈው አካል እዚህ አዲስ አበባ ውስጥ ለመገኘቱ እርግጠኛ ሆነናል።”

“ይህ ነገር ፍጹም ከቁጥጥር ውጭ እንዳይሆን ያስፈራል።” አለ አሃርን የተሰማውን መደናገጥ ለመደበቅ ሳይሞክር።

“ትክክል ነህ። ቱልክሺቭም ከተመሳሳይ ድምዳሜ ላይ የደረሰ ይመስለኛል።”

“እና የሚቀጥለው ምንድነው ... ምንድነው መፍትሄው...?”

“እኔና አንተ ቀድመን አዲስ አበባ ውስጥ አሳት እናቀጣጥላለን።” አለ አሚ።

“አልገባኝም።”

“አሃርን ከሚቀጥሉት ቀናት ጀምረን በጭፍን በእጃችን የገባውን ማንኛውንም ከፍተኛ ወታደራዊ ባለሥልጣንና የአፍሪካ ዲፕሎማት አንገደላለን፤ እናናልን። ይህ በተለያዩ የአፍሪካ ከተማዎች በአንድ ሰዓት ይጀመራል። አፕሪሎንን የሚመራው ሌላ ሥራ አቀመው እዚህ ላይ ብቻ ሃያ አራት ሰዓት በሚሰሩ የበላይ ባለሥልጣናት የተደራጀ ቡድን ከቴልአቪቭ ነው። እኔ የአዲስ አበባውን ሽብር ልመራ ነው የመጣሁት። ረዳቶቹ በሚቀጥሉት አራት ቀናት ገብተው ይጠናቀቃሉ።”

“ጭፍን ሽብር ወዴት ያደርሰናል?”

“አየሁ... ለወራት በጉታገልም ወደ ምስጢሩ ሰብረን ማለፍ አልቻልንም። ይህ የሚያሳየው ደግሞ ምሥጢሩ የሚጠበቀው እጅግ ከፍተኛ የድርጅት ብቃት ባለው አካል መሆኑን ነው። ስለዚህ እኛ በጭፍን የምናካሂደው ሽብር በዚህ ድርጅት ሠንሠለት ላይ ጉዳት ሊያደርስ ይችላል። ሆኖም ዋናው ጥቃት ይህ አይደለም። ዋነኛ ዓላማችን በድርጅቱና በመላው አፍሪካ ውስጥ ሽብር መግዛትና የእርስ በርስ አለመተማመንን መዝራት ከዚያም ተከትሎ በሚመጣው መፍረከረከና ግርግር ወደ ምሥጢሩ የሚያደርሰንን ቀዳዳ መፈለግ ነው። አየሁ ግድያውንና አፈናውን የምናካሂደው እኛ መሆናችንን እስካልደረሰብት የድርጅቱ አባላት የአራሳቸውን አንድነት መጠራጠርና እርስ በእርስ መፈራራት ይጀምራሉ።”

“እና እርስ በእርስ ቢፈራሩሉ?”

“በአጭር ጊዜ ውስጥ ድርጅቱ አፈናውንና ግድያውን እስካልተቆ ጣጠረው ድረስ እያንዳንዱ አባል የገዛ እራሱን ነፍስ ለማዳን ሽሽትና ማፈንገጥ ውስጥ ይገባል፤ከሀደት ይከተላል።”

“ጥሩ። ገን የኔ ድርሻ ምንድነው?” አለ አሃርን።

“እርዱን እኔ አካሂዳለሁ። አንተ በግርግር ውስጥ ወደ ምሥጢሩ የሚያመራውን ቀዳዳ ትፈልጋለህ።”

“መቼ ነው የሚጀመረው ያንተ እርድ?” አለ አሃርን ፈገግ ብሎ።

“ከሦስት ቀናት በኋላ።”

“ጥሩ” አለ አሃርን በረጅሙ ተንፍሶ። ትንሽ ካመነታ በኋላ ቀጠለ “ግን ምናልባት ከዚያ በፊት ምሥጢሩን አገኝቀለሁ የሚል ግምት አለኝ።”

“እንዴት?” አለ አሚ ለመጀመሪያ ጊዜ እርጋታው እየጠፋ።

“አሚ” አለ አሃርን ግንባሩን አሻሽላ “ምሥጢሩን በእርግጥ ያውቃል ብለን የምንገምተው አንድ የአፍሪካ ዲፕሎማት አለ። ለጊዜው ተሰውሮብናል። ቢሆንም ይህን ዲፕሎማት እያደነ ያለ አንድ ኢትዮጵያዊ

አድራሻውን አግኝቶታል የሚል ጥርጣሬ አለኝ። ይህን ኢትዮጵያዊ ስኬታተል ቀይቼ በመጨረሻው ጭራውን ይህላለሁ።”

“ይህን ኢትዮጵያዊ የምትለውን አናንኸዋል ማለት ነው?”

“አላፈንኩትም። ከጀርባ እየተከታተልኩኝ ነው። ወደምፈልገው ዲፕሎማት እንደሚመራኝ እርግጠኝ ነኝ። ትላንት ማታ ይኸው ሰው ራሱን ቀያይሮ በሃሰት ስም ወደ ድሬዳዋ ከተማ ለመሄድ የባቡር ትኬት ሲያስቆርጥ ልጆቹ አገኙት።”

“እሺ።” አለ አሚ አይኖቹን አጥብቦ ተጨማሪ ለመስማት እየተጠባበቀ።

“ባቡሩ ዛሬ ማታ ይነሳል። ልጆቹን እንዲከተሉትና የላይቤርያውን ዲፕሎማት ፈልገው እንዲያገኙ አዘጋጅቻቸዋለሁ።”

“በቂ ሃይል አለህ?”

“ከበቂ በላይ።” አለ አሃርን በመተማመን። “ስምንት ሰዎችን የያዘ ቡድን ከኢትዮጵያዊው ጋር በአንድ ባቡር ለመሄድ ዝግጅቱን ጨርሷል።”

“ከዚህ ሁሉ በኋላ የፈለከውን ዲፕሎማት ሳታገኘው ብትቀርስ?”

“ያንተ እርድ ይቀጥላል” አለ አሃርን ፈገግ ብሎ።

አፓርታመንታ ጋ ከመድረሱ በፊት ወደ ግራ እጥፍ ብሎ ከአንድ ትንሽ ሻይ ቤት ገባና ከበሩ አጠገብ ካለ ወንበር ላይ ተቀምጦ ሻይ አዘዘ። ጥንቃቄ ያስፈልጋል - እርጋታ። ባሻገር የሚታየው የአፓርታመንቱ ቅጥር ገቢ አለቅጥ ጭር ብሏል። የወትሮው ግርግር፤ወጪና ገቢ አይታይም። ከአፓርታመንቱ በር መኪናዎች በስርአት ተደርድረው ቆመዋል። ለወትሮው ሲራረጡ የሚታዩ ሲጫወቱ የሚገኙ የአፓርታመንቱ ነዋሪዎች ልጆች በግቢው አይታዩም።በር ላይ ብቻ እኛው የድሮው ሽማግሌ ዘበኛ አፈርማ ካፖርታቸውን ደርበው ከዘበኛዋ ቤት ደጃፍ ላይ ቆጭ ብለው ያንጎላጃሉ።

ይህ ነው ብሎ ምክንያት ባይሰጠውም ፍርሃት ገባው። ፀጥታ ተራ ነገር አይደለም። እንዲህ ዓይነቱ ሙሉ ፀጥታ አደጋ ከመድረሱ በፊት የሚያንጎብብ ማዘናገያና አደጋው ከደረሰ በኋላ ድንጋጤን ደርቦ

የሚጠለጠል ግንኙነት ነው። ጥናቱን መቆረጣጠም ይመራ። ጭንቅላቱ ግራና ቀኝ ቁጥ ይሟገት ይመር።

ሰዓቱን ተመለከተ። አሥራ ሁለት ከሃይ።

ገሣ ብዬ ነውኮ ... ይልቅ ቶሎ ገብቼ አይቻት ብወጣ ይሻላል... ግንባላቸው የአውሬው አይን ቢኖርስ... ስገባ ቢያየኝስ? ወዲያው ቢከቡኝስ ታዲያ እስከመቼ እዚህ ተቀምጬ አቆያለሁ?! ስልክ ደውዬ ወንድሟን «ውጣ» ብለውከኝ ከአፓርትመንቱ አራት እንዲል ነገራው ባነጋገረውስ ምን ዋጋ አለው? ገብቼ ካለየኋትማ ለምንስ መጣሁ? ብገባ ይሻላል... አዎ አይቻት ቶሎ አወጣለሁ... በአካባቢው ካሉ ግን ያለጥርጥር እንደ ድግራ ነው ከንፌን ብለው የሚጥሉኝ... ምን ዘዴ መፍጠር ይሻላል?

ጭንቅላቱን አፋጨው። አካባቢው እየጨለመ መጣ። የመንገድ መብራቶች ሰግ ሰግ ቢሉም ደቂቃዎች በሄዱ ቁጥር ይበልጥ የሚደምቀውን ጨለማ መታገል ማሸነፍ መገረፍ እያቃቃቸው መጡ። ናትናኤል ያለበትን ክፍል ቃኘው። ትንሿ የሻይ ቤት ንጽህና የሌላት ናት። በውስጧ የተሰበሰቡትም ሰዎች እሱው አንዳጠለቀው በዚያት የተጨማለቀ የጋራሻ ቱታ ቆሻሻ ልብስ የለበሱ ገዛትተኛ ኑር የሚገፉ የሚገኙት እንደሆኑ ያስታውቃሉ። ሰዓቱን ድጋማ ተመለከተ። አስራ ሁለት ተኩል። በተቀመጠበት እንዳለ አሸግሮ የአፓርትመንቱን መግቢያ በር ቃኘው። በሩቅ በድንገገገገ አንድ ሰው ይታየዋል። የበሩን አንድ ወገን መቃን ተደግፎ ቆሟል ሰውየው። ናትናኤል አትኩር ተመለከተው፤ ካፓርት ለብሶ አንገትየውን ተልቆሶ የቆመውን ሰው ግን ሊለየው አልቻለም።

«በስራት ይሆን? መሆን አለበት?» አለበ።

ተነስቶ ወደ አፓርትመንቱ መሄድ ግን ፈራ። ድጋማ ዞር አለኝ እሱ ከተቀመጠበት ስፍራ ፈንጠር ብሎ ሁለት ከንዶቹን ጠረጴዛ ላይ ተክሎ ጉንጮቹን በሁለት መዳፎቹ ደግፎ የተቀመጠ ጎረምሳ ላይ አተኮረ። እንደ ዘዴ መጣለት። ከተቀመጠበት ተነስቶ ወደ ወጣቱ ታጠጋ።

«ሰላም... ልቀመጥ?» አለ ከወጣቱ ጠረጴዛ ዙሪያ ከተደረደሩት ሦስት ወንበሮች አንዱን ያገባ አድርጎ።

ወጣቱ ጉንጮቹን ከሁለት መዳፎቹ ውስጥ ሳያወጣ አይኖቹን ብቻ አትንቶ ተመለከተው።

«ተቀመጥ?» አለ ወጣቱ ግድ እንደሌለው ለማሳየት ትክክሉን ከፍ ብቻ አድርጎ።

«አንድ የምትሰራልኝ ስራ ነበር። በቂ ገንዘብ እከፍልሃለሁ።» አለ ናትናኤል ከኪሱ በርሳውን አውጥቶ ሁለት የአስር ብር ኖቶች እየመዘዘ።

ከፊት ለፊቱ የተቀመጠው ወጣት ቀያዮቹን ኖቶች ሲመለከት ጉንጮቹን ለቀቅ አደረገና ቀኝ አለ። የደረበው ረጅም አሮጌ ኮት እንገትየው ነትቧል፤ ከውስጥ ሽሚዙ በሽቅጧል።

«ትስማማለህ?»

«ምንድነው የምትሰራህ? የሚደበደብ ሰው ከሆነ እርሳው?» አለ ወጣቱ አገጨ ላይ ችፍርግ ብሎ የበቀለውን የቆሽሽ ጺም እያካከ።

«አይደለም?» አለ ናትናኤል ወደፊት ጠጋ ብሎ «እየው ያ ፎቅ ይታይሃል? በሩ ላይ የቆመው ሰውዬ ይታይሃል?»

ወጣቱ በአዎንታ ጭንቅላቱን ነቀነቀ።

«...ቀጥ ብለህ ወደ ሰውየው ትሄድና አጠገቡ ልትደርስ ጥቂት እርምጃዎች ሲቀርህ ናትናኤል ይፈልግሃል። ተከተለኝ በለውና ድንገት ፊትህን መልሰህ እየርጥክ ከገቢው ወጥተህ ትመጣለህ።»

«እናስ... ከዛ በኋላ?»

«በቃ።»

«አንዴት በቃ?» አለ ወጣቱ ፊቱ ጥርጣሬ ለብሶ። «እነሆ ደርሼ ስለተመለስኩ ነው ይህን የምትሰጠኝ?» ወጣቱ ዓይኖቹን በሁለቱ የአስር ብር ኖቶች ላይ አነጣጠራቸው።

«አዎ።»

«ምንም ሳልሰራ?»

«አዎ።»

«አትቀልድ። ነገር አለው።» አለ ጎረምሳው ወደ አንድ ወገን አየሳቀ።

«ምንም ነገር የለውም።»

ወጣቱ አይኖቹን አጥብቦ ናትናኤልን ሊያጠናው ሞከረ።

«ለምን እራስህ አትሄድም?»

«ትፈልጋለህ አትፈልግም?» አለ ናትናኤል ሁለቱን የአስር ብር ኖቶች ወደፊት እየገፋ።

ወጣቱ ከራሱ ጋር ክርክር የገጠመ መሰለ። ናትናኤል ድንገት ትቶት ሲነሳ ፈጠን ብሎ አብሮት ተነሳ።

“እሺ አምጣ፡፡ ፀጥ ብዬ ንብኛ ናትናኤል ይጠራሃል ብዬው ፀጥ ብዬ መውጣት ነው... አይደል?”

“እየሮጥክ ነው የምትወጣው፤ ፀጥ ብላ አይደለም፡፡ ልክ ከሰውየው እንደምትሸሽ ዓይነት እየሮጥክ፡፡” ናትናኤል ቆጠራን አለ ሃያ ብር የያዘውን ቀኝ እጁን ወደኋላ ሰብሶ፡፡

“እሺ አምጣ... እርግሳሁ፡፡” አለ ወጣቱ እጁን ወደ ብሩ ዘርግቶ፡፡

“ደርሰህ ስትመለስ... መርጥህን ካየህ በኋላ፡፡” ናትናኤል ፈርጠም አለ፡፡

“እሺ ግማሹን ስጠኝ፡፡”

“ደርሰህ ስትመለስ መላው ያንተ ነው፡፡”

ወጣቱ ከሻይ ቤቷ ወጥቶ ወደ አፓርትመንቱ ሲያመራ ናትናኤል ተከትለው ወጣና የመኪና መንገዱን ተሻግሮ ከላላ ይዞ የሚሆነውን ያክታተል ይመር፡፡

የሚጠበቁት ሰዎች ካሉ ወደ አፓርትመንቱ ሲገባ ሊይዙት ወጥመድ ያጠመዱ ካሉ ወጥመዳቸው በወጣቱ ላይ እንደሚወነጨፍ እርግጠኛ ነበር፡፡

ወጣቱ የአፓርትመንቱን የአጥር ግቢ በር አልፎ ሲገባ ሽማግሌው ዘበኛ ከእንቅልፋቸው አልነቀም፡፡ ወጣቱ እጆቹን የኮት ካሶቹ ውስጥ ክትቶ በአርጋታ አፓርትመንቱ በር ላይ ወደቆመው ሰው አመራ፡፡ ሰውዬው ጋ ለመድረስ ዩግምት አስር እርምጃዎች ሲቀሩት ድንገት ቆም አለና ናትናኤል እንዳዘዘው መልዕክቱን ተንግሶ ራቱን መልሶ ሮጥ ከማለቱ ግራና ቀኝ ቆመው የነበሩ መኪናዎች በሮች እየተበረገዱ አራት ሰዎች ዱብ ዱብ አሉ፡፡ ናትናኤል አይሞቹን አፍጥሶ ተረ። በሁኔታው የተደናገጠው ወጣት ለማምለጥ ቢሞክርም ከአጥር ግቢው በር ከመድረሱ በፊት ይዘው እፍስፍኝ አድርገው ከእንደኛዋ መኪና ውስጥ ከተቱት፡፡

ለደቂቃዎች ናትናኤል ካለበት ሳይንቀሳቀስ ተጠባበቀ፡፡ ወዲያው የመኪናዋ በር ተከፈተና በሁለት በኩል የወጣቱን ክንዶች የጨመደዱ ሁለት ሰዎችና ሌሎች ተጨማሪ ሦስት ሰዎች ወደ አፓርትመንቱ ግቢ በር ይጣደፉ ይመር፡፡ ከአፓርትመንቱ ግቢ ሲወጡ ናትናኤል ወደ ኋላ አረገፈገና ጥሩ ከላላ ይዞ በሩቁ በአይነት ይከተላቸው ይመር፡፡

አምስቱ ሰዎች ወጣቱን ከበው ወደ ሻይ ቤቷ ተጣደፉ፡፡ ከሻይ ቤቷ ደጃፍ እንደደረሱ ሁለቱ ልጁን አስቀድመው ከተል ብለው ሲገቡ ሁለቱ በሻይ ቤቷ ያሮ ዞሩ፡፡ የተቀረው አምስተኛው ከፊት ለፊት ይርባውን ግድግዳው ላይ ለጥፎ ቀኝ እጁን ከኩቱ ስር ብብቱ ስር ከቶ ቆመ፡፡

ናትናኤል ሰውየው ከኩቱ ስር የጨበጠው ምን እንደሆነ ሲረዳ አብርሃም ታወሰው፡፡ ሻይ ቤቷ ውስጥ የገቡት ሰዎች ከውስጥ ሲያጡት ወጥተው አካባቢውን ሊያስሱ እንደሚችሉ ሲረዳ ፈጠን ብሎ ከተደበቀበት ወጣና ሽትብ በሩጫ ተፈተለከ፡፡ ታክሲ ተራ ደርሶ ለገዢ ብሎ ታክሲው ወንበር ላይ ከተቀመጠ በኋላ ሁሉ ሁለት ሦስቱ እየተገላመጠ ተመለከተ፡፡ ከደርባው የተከተለው ሰው ግን አልነበረም፡፡ ወደኋላ መመለስ አይችልም፡፡ ካሁን በኋላ ያለው ምርጫ መጨከን ብቻ ነው፡፡ መቁረጥ፡፡ ለራሱ ብቻ ሳይሆን ለርብቃም አደገኛ ነው... አውቀዋል! ስልኪን ጠልፈውታል ማለት ነው! ለዚህ ነው በራ ላይ ተዘጋጅተው የጠበቁት፡፡ ቢሄድኩ ኖሮ ባይጠረጥርና እሱ ራሱ ሃዶ ቢሆን ኖሮኩ...

ናትናኤል ሰውነቱን ሁሉ ዘገነነው፡፡ የአብርሃም ዓይኖች ታወሰት... የየምሥራቅ እፊት ተደቀነበት፡፡ አማተቦ፡፡ ምንም ምርጫ የለውም፡፡ መቼም ርብቃ ታዝናለች... ግን ሁኔታውን እንዴት ሊያስረዳት ይችላል? «ቤትሽን ከበው ይጠብቁኛል» አይላት ነገር ለአሷም አደገኛ ነው፡፡ ስለነገሩ የምታውቁ ነው የሚያስመስልባት፡፡ ለጊዜው ትቀየመው፡፡ አንድ ቀን ያስረዳታል፡፡ ከስር ከመሰረቱ ይተርክላታል! ታምነዋለች! እርግጠኛ ነው ታምነዋለች፡፡

የተሳረረበት ታክሲ ባቡር ጣቢያ ደርሶ ከታክሲው ሲወርድ ዙሪያው ጨለማ ለብሶ ነበር፡፡ ሳያመነታ ወደ አንድ ቡና ቤት አመራና መታጠቢያ ቤት ጠይቆ ገባ፡፡

ቀልጠፍ ብሎ በዘይትና በአባራ የተጨማሪቱ ተታውን ከላይ ላይ አውልቆ፡፡ እጆቹን ተጣጥቦ፡፡ ከጨርቅ ባርኔጣው ስር የተደረጠጠ ፀጉሩን አብጣጥሮ ሲጨርስ የገዛ ልብሱን ለበሰና ከሸራ ሻንጣው ውስጥ ትቶ በሽሚዙ ላይ ነጭ ደለቢያውን አጠለቀ፡፡ መደረቢያውን በአንገቱ አጠለቀና በሰፈሰፋ የጨርቅ ቀቡ ፋንታ ሽርጡን ጠምዘዘ እድርን ጭንቅላቱ ላይ ጠመጠመው፡፡ ያደረገውን የቆዳ ጫማ በነጠላ ጫማ ቀየረው፡፡ በሻንጣው ይዞት ሲዞር ከዋለው በአንሰት ቅጠል ከተጠቀለለው ጠውሷ ጋ የጫት ቅጠል እንደ ዘለላ መዝዞ ጥቂት ቅጠሎች ቀነጣጠቦና በመዳፉ አድቦልቦሎ ከአፋ ጨመረው፡፡ ያወለቀውን ተታ እዛው መታጠቢያ ቤቱ ውስጥ ትቶ ሻንጣውን በቀኝ ትክሻው አንጠልጥሎ ዙርባ ጫቱን በግራ ብብቱ ሽጉጥ ከቡና ቤቱ ወጣ፡፡ በክሱ ያለው መታወቂያ ነጭ ሽሚዝ ለብሶ፡፡ የእሱም ቀብ ደፍቶ የተነሳው ፎቶግራፉ የተለጠፈበት ነው፡፡ ይማል አብዱልከሪም ይሳል ስሙ፡፡

ወደ ባቡር ጣቢያው ሲያመራ አድቦልቦሎ አፋ ውስጥ የከተተው ጫት በምራቁ እየራሰ ጣዕም ማፍለቅ ሲያምር እፊት የጎረሰ መለለው፡፡ ምራቁን እንገፍ፡፡ አለና የተጨማሪደ ፊቱን ለመፍታት እየታገለ ጉንጨን በጣ አሳክሎ ሰልፍ ከያዘው ባቡር ተሳፋሪ ኋላ ስፍራውን ያዘ፡፡

ሸኝው፤ ተንገሮ፤ ሀሣቱ፤ ሽማግሌው፤ ሌባው፤ ሂጋደው፤ ዘንቢሉ፤ ሻንጣው፤ ትክክል፤ ዳሉው እርሱ በርሱ ይገፋል። በባቡር ሂደ ስልማቸውት ይሆናል ዙሪያውን ተለማምዶ የገድ የለሽነት ገሰታ ለመላበስ ተቸገረ። በገፋት ቁጥር ገደገድ እያለ፤ እግሩ ስር በጡ ቁጥር እየተደናቀረ፤ ትክክቱን አሳይቶ ከባቡ ገብቶ ቦታውን ሃዘ። ከጀርባው ተከትለውት ከገቡት ሰዎች መሃል ዓይኖቹ በአንድ ሴት ላይ አረፉ። ሴትዬዋ አጠገቧ ካለ ጎልማሳ ጋር እየተጫወተች አልፋ ከጀርባው በሁለተኛው ረድፍ ተቀመጠች። ለአንድ አፍታ ዞር ብሎ ተመለከታት። ፊቷን ያውቀዋል... ገራ ግጥሯ፤ ላይ ያለውን የሽታ ምልክት ከዚህ በፊት አይቶታል። ማንች? ድንገት ሴትዬዋ ዞር ስትል ዓይን ለዓይን ተጋጩ። ደንገጥ ብላ ዓይኖቿን ሰበረች። ናትናኤል ገራ ገባው። ማንች? ያውቃለች... ማንች?

ባቡሩ ጡሩምባውን አምባረቀው። ከአንድ ሰዓት ተኩል ቆይታ በኋላ ባቡሩ ተንቀሳቀሰ። ናትናኤል ከጀርባው የተቀመጠችው ሴት ማንነት ከነክነው።

ባቡሩ ከጣቢያው ተነስቶ የአዲስ አበባን መሃል ሰንጥቆ ውልቅ ሲል ከቤቶች በርና መስኮት የሚጠጣ ብርሃን ታየው። በምሽቱ ቀዝቃዛ እየር የሚረገገው ሀሣት... በየመንገዱ ገፋስ የሚተበሉ ወጣቶች... ቆመው የሚያወጉ አዛውንት...። ባቡሩ ጥሩምባውን አሰማ... ተ... ተ... ተ... መኪናዎች በሰልፍ ቆመውባቡሩን ሲያሳልፉ የጎተራ መንገድ ውልብ አለበት። ችምችም ያሉ ቤቶች... ከባቡሩ ጎንጎን የሚርጠ፡ ሀሣት እጃቸውን አውለበለቡለት። ፈገግ አለ። የሰልክ እንጨት... ሜዳ... ሜዳ... ባይ ሜዳ... ጨለማ...

ሆዱ ባባበት... ሊያትለሽልሽው ፈለገ። ለመጀመሪያ ጊዜ አፋ ውስጥ ያለውን የጫት ጭማቂ ዋጥ አደረገና ፊቱን ከሶ አስመሰለ። አእምሮው አላርፍ ሲለው ድጋሚ ፊቱን ጠምዘዝ አድርጎ ከጀርባ ያላቸውን ሴት ተመለከታት። ድጋሚ ዓይን ለዓይን ሲጋጩ አሁንም ተድማ ዓይኖቿን ሰበረች። 'መስሎ' ነው ወይስ አውቃለሁ? ፊቱን መልሶ ተቀመጠ። ባቡሩ ናዝሬት ከመድረሱ በፊት አዲስ አበባ ላይ ካንገሰበው ጥቁር ደመና ስር አፈትልኮ ሲወጣ አካባቢው በጨረቃ ውጥን ወገን አለ። ናትናኤል በሩቁ ተራሮቹና ከረብታዎቹ... ጣት ጣት የሚያካክሉት ዛፎች ውልብ ውልብ እያሉ ወደ መጡበት ሲጠግዱ ድር ሀሣን ሆኖ አባቱ ያሉት ትዝ አለውና ፈገግ አለ...

አንድ ጊዜ ድር በደብረዘይት መንገድ ሲሄዱ ነው። እናቱና አባቱ ከፊት እሱ ደገም ከኋላ ተቀምጦ ነበር። ከተቀመጠበት ድንገት ተነስቶ ከፊት ከተቀመጡት እናትና አባቱ ትክክ መሃል ገባ እለና "አባይ ዛፋ መሬቱ ሁሉም ወዲያ ሄዱልህ!" አለ ወደ ጀርባው አያመለክተ ሌሎች ያላዩት ጉድ ያገኘ መስሎት አደጋ ከመድረሱ በፊት ለማስጠንቀቅ።

"ሀ! ሀ! ሀ!" ሳቱበት አባቱ የመኪናውን መሪ በገራ እጃቸው እንደያዙ ፈታቸውን መለስ አድርገው በቀኝ እጃቸው ጉንጩን ቆንጠር ቆንጠር እያደረጉ። "አይ ናትናኤል... እኛ ወደ ደብረዘይት ስንሄድ ደብረዘይት ወደኛ መንገድ ጀምሯል አትሰኝም? ሀ! ሀ! ሀ!" እናቱም ተደርበው ሳቱበት።

"ያዝ።" የሚል ድምፅ ሰምቶ ከሃገቡ ጎታ።

ናትናኤል ፊቱን መልሶ ተመለከተ። ከጎሱ ባቡሩ ውስጥ የተሳፈረችው ወጣት ሴት በአፍጃ ዳቦ ቀሎ ዘገና ዘረጋችለት። ቀይ ነች። የእንቁላል ቅርጽ ያለው ፊቷ... ጎላ ጎላ ያሉ አይኖቿ... ጎረድ ያለው አፍንጫዋ... ትናንሽ ከናፍሯ። የሀሣን ገጽታ ሰጥተዋታል። የአደሬ የባህል ልብስ ለብሳለች። ሳቱ ስትል ከላይ በስተቀኝ የወርቅ ጥርሷ ብልጭ አለለት።

"ያዝ ...ዳቦ ቀሎ..." አለችው እጇን ወደፊት ሰደድ አድርጋ። ድምጿ ለሌትም ቢሆን ቀጠን ያለ ነው።

"አላህ ይስጥልኝ።" አላት እየተቀበላት።

"የት ነው የምትሄደው?"

"ድሬዳዋ።"

"እኔም እዚያው ነኝ። ከዚያ ነው የምትሄደው?"

"እ...እመላለባለሁ...ጎጋይ ነኝ።"

"ትንትርባንድ?" አለች የተናገረችው ሥራ ሀጋዊ የዕለት ተዕለት ተግባር እንደሆነ ሁሉ ተዝናኗ።

"አይ...ሴት አለኝ። ለሰቀ ነው።"

"እትሰኝም?"

"ወላሂ።"

የወርቅ ጥርሷን ብልጭ አደረገችለት።

"የሐረር ልጅ ነህ?"

"ወላ።"

"አትሰኝም! እናቱ ወላጁ ነች።" የወርቅ ጥርሷ። "የአገራ ልጅ ነህ ለዘ!"

ፈገግ አለ ናትናኤል። ከያዘችው የዳቦ ቀሎ ጭማሪ ዘገና አስታቀፈችው።

"ይጣፍጣል።" አላት እይቱን ጨፍፍ፤ አፋ ውስጥ የነበረውን የጫት ቅጠል እንዳለ ከዋጠ በኋላ በምትኩ ዳቦ ቀሎ እየቃመበት።

"ይኸውልህ ጥሎብኝ ባለሙያ ነኝ።" ተሸከረመመችለት።

"በቃ እህቱን ታስተምረልኛለሽ።" ሳቱ።

“የት? አዲስ አበባ ነች ድሬ?”

“ደሴ ናት...?”

“ሚስትህን አይሻልም? ሰርታ አንድታብላህ?”

“አይ... ሚስትህ ነፍ አያረሳለንም ነው...” አለ ፈገግ ብሎ።

“አሄሄ...!”

“ወላ...ሂ!”

“እንግዳው አንደኛህን ባለሞያዋን አራላልገህ ብታገባ አይሻልም?” የወርቅ ጥርስ። “ሲቲና አባላለሁ።”

“ናት...እ... ጀማል... ጀማል አብዱልከሪም።”

ፈገግ አልችሉት ድጋሚ።

የሌሊቱን አብዛኛውን ክፍል ከሲቲና ጋር ሲጫወት ለሳለፈው። ቀልዲ ሰዊዋ በተለይ ሲታሰብንቱ አልቅጥ ሳበው።

አሰቦትን እንዳለፉ ሲቲና ደከመች ትንሽ ልረፍ ብላ ድረ ነጠላዋን ፊቷ ላይ ጣል አድርጋ ትክክል ላይ ደገፍ አለች። የተቀረውን ጉዞ አለፍ አለፍ እያለ ፊቱን እየመለሰ በስሱ ድረ ነጠላ ውስጥ አልፎ የተከደኑ አይኖቿንና ጥቅጥቅ ያሉ ረገፍኝም ሽፋሽፍቱቿን እየተመለከተ በዝምታ ጉዞውን ቀጠለ።

ናትናአል አንቅልፍ ሸለብ እንዳደረገው ነበር ድንገት ከገኑ ያልጠበቀው ንቅናቄ የተሰማው።

-27-

በላሃጩ አጨማሪነት...ፊቁት ገላውን እራቁት ገላዋ ላይ እንደቀጠሉት አንደባለሰው፤ መላ ፊቷን በሚርገበገብ ከገፈፋና በምላሱ አልኮሰኮሰው፤ እጃቸንና እግሮቻቸን ከአልጋው ጠርዞች ጋር እንደተጠፈሩ አፍኖ በቡትቱ ታጭቆ እንደተገሰገሰ በተንጋለለችበት ጥያቄዋን፤ ምሬቷን ሰውነቷን እያወራጨች አሳየችው።

ገድ አልነበረውም...

በከርዳዳ ጸም የተሸፈነ ፊቱን ከፊቷ ላይ አንስቶ እስረኛው ምርኮኛው በሆነው ከስሩ በተንጋለለት ገላዋ ላይ አንቀዋለሰው፤ አይን አዋጅ ሆነበት። ...በደመነፍስ ይዳብሳት ጀመር። “በል...በል” የሚለውን ገፊት፤

“ሂድ...ሂድ” የሚለውን ስነር ‘ሩጥ...ሩጥ’ የሚለውን እብደት፤ ጥድፈያ እምቆ መቀየቱ ጣፋጭ የስቃይ ስሜት ፈጠረለት። ከረሜላውን ከአፋ ከትቶ ከረሸሸም ጎረዳድሞ ከመዋጡ በፊት፤ የጎረሰውን ከረሜላ እየመላለሰ በመዳፋ ላይ እየተፋ በስስት በስቃይ ስሜት እያየ በስቃይ በስቀቀኑ እንደሚደሰት ሀሳን የንግሥትን የተንቀዋለለትን ገላዋን ከስሩ አጋድሞ ተስቃየ ለራቁት ገላዋ ሳሳለት።

ጸማም ፊቱን ወደ ደረቷ አስጠግቶ በጡቶቿ መሃል ወደቀ። ሳይጎረድማት መጠጣት፤ ሳይከረሽማት ሳሳት፤ መልሶ ከአፋ አውጥቶ ተመለከታት። አውሬ ሆነች። ጥላቻዋ እየጨመረ... ምሬቷ እየከረረ... አልጋ እየጋመ በመጣ ቁጥር የልቡ ምት እየጨመረና ትንፋሹ እየተፋጀ መላ ሰውነቱ በላብ አሙሰጨለጨ... ፊቱን ከጡቶቿ መሃል አውጥቶ ቁልቁል አዘገመ...

ወገቧን ሰብቃ ሰደበችው፤ ሽንጧን እያላጋች ረገመችው፤ ጭኖቿን እያማታች ተፋችው...

ደስታው ወሰን አጣ...

ጎንበስ ብሎ የሚወራጭ አካላን በላሃጩ በራሱ ከጎፈሮቹ ተረከበው። እንደ እንፋሎት የሚጋረፍ ትንፋሹ ለስላሳ ቆዳዋን ፈጃት ለበለባት። ሀሊናቸውን መሳት የጀመሩ ደዳራ ጣቶቹ የሴት አካልዋን በጭነካ አፍረጠረጡት።

በሩ ተበረገደ።

በጉልበቶቿ መሃል እንደተንበረከከ በድንጋጤ ፊቱን ወደጀርባው መነጨቀው። የተመለከተውን አልወደደውም። በር ላይ በድን ይመስል የተገተረው ሰው የሚያየውን ትርዒት ለመረዳት ጊዜ ፈጀበት። የሚመለከተው አየተገለጸለት ሲሄድ በእልህ ይንቀጠቀጥ ጀመር።

“ጠርጥራሃለሁ! አንት ውሻ... ጠርጥራሃለሁ!” አለ ማርቆስ በሩን ለቅቆ ወደ ክፍሉ ከመግባቱ በፊት ከኩቱ ስር ሽጉጡን ላጥ አድርጎ አቀባብሎ እላይዋ ላይ በተከመረባት ሰው ላይ እየደገነ። “እንዳትነቃነቅ... ከዚያ አልጋ ላይ ለመውረድ ሞክርና እንደ ውሻ እንድልሃለሁ!” አለ ማርቆስ ሽጉጡን እንደደገነ ወደ ስልኩ እያመራ። “ትንሽ ተነቃነቅና ምክንያት ስጠኝ - ግንድህን አጋድምሃለሁ!” በቀኝ የያዘውን ሬድዮ ወደ አፋ አስጠግቶ ተናገረ። “ሃሎ... ቆንጆዎቼ... ቡድን ለ... አስቸኳይ ነው... ዜሮ አራት...” ለጥቂት ደቂቃዎች ዝም አለ። “ቁጥር አንድ ጋር አገናኝኝ።” የሬዲዮ መገናኛውን በገራው እንደጨበጠ በቀኝ የያዘውን ሽጉጥ እላይዋ ላይ በተከመረው ሰው ላይ ደግሞ ተጠባበቀ። “ሃሎ... ዜሮ አራት... በፍጥነት እፈልግሃለሁ... እዚሁ

ድረስ... ሌላ ሰው አይደለም አንተ ራስህ ተገኝተህ መመልከት አለብህ።”
እነጋግሮ ሲያበቃ ስልኩን ዘገቶ ሽጉጡን ወደፊት አስቀድሞ ወደ አልጋው
ተጠጋ።

“ጉድህን እናየዋለን?” አለ ማርቆስ ጺማሙን ሰውዬ በጥላቻ
እየተመለከተ።

“ይቅርታ አድርገልኝ ማርቆስ። ሌላው ይቅር ልብሴን ልልበኩ።”
አለ ሰውየው በጭናቿ መሃል እራቱን እንደተገበረከከ በልምምጥ ፊት
ማርቆስን እየተመለከተው።

“ከማነው ሃጢያታችንን የምንሸገገው? ለዓመታት አንዳችን
የአንዳችንን ሃጢያት እንዳናይ... የዝሃ ሃጢያታችን እንዳይታይ ፊታችንን
በንመላለስ ቆይተናል። ከአሁን ፀዲያ ግን ገፀናችን መገለጥ አለበት።
ከነጋጢያታችን እራታችንን መተያየት አለብን። እውነት ተሸፋፍና
ተደባብረና አተኖርም። እራታችን ነው የምታምር።” በዕልህ ተንቀጠቀጠ።
“እራታችን!”

“ማርቆስ ልብህ ይፈራ... ሁላችን እገላለጥለን... ማረኝ።”

“ማነው ለዱር አውሬ... ለተናካሽ አውሬ የሚራራ? ቀሚሷን
ገልበው እርቃኗን አጃጋለው ለማያረክሷት! ጭናቿን በርግደው ሴትነቷን
አጋልጠው ለባዕድ ለማሸጧት! አፍሪካ ርህራሄ አይኖራትም። ምህረት
ምንድነው? በየዋህነቷ ለቸረቸራችሁ! በልበገርነቷ ለሸረሞጣችሁ!
በድንገልናዋ ላቃጠራችሁ ምህረት ምንድነው? አፍሪካ መቼ ነው ቀሚሷን
ዝቅ የምታደርግ! ጭናቿን የምትሰበስብ! እፍረቷን የምትሸፍን? እናንተ
ስትጠረጉ ብቻ ነው! ምህረት አያሻም! ራታችንን መተያየት አለብን!”

የከፍሉ በር ከጀርባው ሲበረገድ ከላይዋ ላይ እራቱን
የተገበረከከው ጺማም ሰው ዓይኖቹን ጨፈነ።

የቢሮውን በር በርግዶ ሲገባ ብርጋድየር ደኔራሉ ከጠረጴዛው ጀርባ
እንደተቀመጠ እናጥጦ ተመለከተው።

“ያገኘው!” አለ ማርቆስ ትንፋስ ትንፋስ እያለ።

“ናትናአልን?” አለ ደኔራሉ የሰማውን ለማረጋገጥ።

“አዎ።” አለ ማርቆስ ጭንቅላቱን ነቅቶ ፀገሩን እየደባበለ።

“ብታምነኝም ባታምነኝም እራሴን እስከምጣላ ተስፋ ቀርጬ ነበር።”

“አንዴት ያገኘው? ማለቴ የት?” አለ ደኔራሉ ማርቆስን ተቀምጦ
ሳይለው በቆመበት እንዳፈጠጠበት።

“ባቡር ላይ።” አለ ማርቆስ ወደፊት ተራምዶ ወንበር ላይ
እየተቀመጠ። “ዛሬ ማታ ወደ ድሬዳዋ ለመሄድ ባቡር ላይ ሲሳፈር አዛው
የመደብዘቸው ሁለት ሠራተኞቹ አይተውት አብረውት ተሳናረዋል።”

“ወደ ድሬዳዋ ተሳናረፈው ነው የምትለኝ? ያገኘው ያልከኝ መስሉኝ
ነበርኩ።” አለ ደኔራሉ ራቱን አኮሳትሮ “መከታተሉ ምንድነው ትርጉሙ
ለምን ቀጥታ አላስወገድከውም?”

“አታስብ... ከአዲስ አበባ እስከ ድሬዳዋ ያሉትን ጣቢያዎች በሙሉ
በለዎቻችን ሽፍኛቸዋለሁ።”

“ባቡሩ ሳይነሳ ለምን አልያገኘውም?”

“ደኔራሉ ሰውየው ትኩት ሲቆርጥ ለዎቻችን አላየትም። ምናልባት
በልላ ሰው አስቆርጦም ሊሆን ይችላል። ድንገት ባቡር ላይ ሲሳፈር ያዩ
ሠራተኞቹ ምርጫ ስለልነበራቸው ስልክ ደውለው ሲያስታውቁኝ ባቡር
ጣቢያው ስጥ አስወጋጅ ሃይል ስለልነበረ ተከትለውት እንዲሳፈሩ
አዘዝቧቸው።”

“ታዲያ ምንን ነው ያገኘው የምትለኝ?”

“ከዚህ ወዲያ ሊያመልጥ አይችልም። በየትኛውም ጣቢያ ቢወርድ
ከማገም ጋር ከመገናኘቱ በፊት እንዲያስወግዱት ትፅዝብ አስተላልፏል።
አለ ማርቆስ በፍጹም እርጋታ። “በየጣቢያው የሚጠባበቁት ለዎች አሉ።”

“አንተ ራስህ ለምን ድሬዳዋ በረሀ አትጠብቀውም? የምልህ ይህ
ሰው አደገኛ ነው። ደኔራሉ ተረበሸ... “አንተ ራስህ ተድመህ ብትጠብቀው
አመርጣለሁ።”

“አንድ ሄለኮፕተር አዘጋጅቼ እየተጠባበቅሁ ነው... ቀጥታ ወደ ድሬዳዋ እንዳልበር ምናልባት በመሃል ሲወርድ ስለሚችል ባቡሩ እያንዳንዱን ጣቢያ ሲያልፍ ከየጣቢያው ያሉ ሰዎች የፊደሉ መልዕክት እያስተላለፉልኝ እየጠበቅሁ ነው።”

“የት ነው ያለው አሁን?” አለ ጀኔራሉ በገጥነት።
“ባቡሩ ናዝሬትን ማለፉን እንዳረጋገጥኩ ነው ወደአንተ የመጣሁት።” አለ ማርቆስ።

“ማርቆስ!” አለ ጀኔራሉ ፊቱ በጭንቀት ተወር። “ይህ አካሄድህ አላማረኝም... እንዘልኛ ይህ ሰው በሁለት ጣቢያዎች መሃል ከባቡሩ ቢዘል ምን ልታደርግ ነው? ከቦታው ላይ ምን ያህል ዘግይተህ እንደምትደርስ አታውቅም?”

“አብረውት የተሳፈሩት ሰዎች የነፍስ ወከፍ መሳሪያ የታጠቁ ናቸው።”

“የነፍስ ወከፍ መሳሪያ ይታጠቁ እንጂ ለዚህ ሥራ የሰለጠነና የተዘጋጁ አይመስሉኝም... ተራ የክትትል አባላት ናቸው... አይደለም?” አለ ጀኔራሉ ጠረጴዛውን ጠጦጠ ደልቆ።

“እርግጥ የክትትል ሠራተኞች ናቸው ግን...”

“ማርቆስ! ማርቆስ! ምን እየሰራህ ነው?” አለ ጀኔራሉ ተነስቶ እየቆመ “ጊዜ አታጥፋ። አሁን ቀጥታ ሰዎችህን ይዘህ ያንን ባቡር በሄለኮፕተር እንድትከተለው አረጋጋለሁ።” አለ የቀኝ እጁን አመልካች ጣት ባቡሩ የሄደበትን አቅጣጫ እንደተረዳ ሁሉ አየር ላይ ቀስሮ። “ወይ ብቁ የሆነ ቡድን እራሱህ አዘጋጅተህ ላክ።”

“ጀኔራል...” አለ ማርቆስ ፈጠን ብሎ ተነስቶ የአለቃውን ጭንቀት ለማርዛብ እየሞከረ። “ረጋ በል። እንደምይዘው ቅንጣት ጥርጣሬ ሊገባህ አይገባም። ለማንኛውም አሁኑኑ ከዚህ አንድ ቡድን አልካለሁ።”

“ጥሩ ጥሩ... ሂድ” አለ ጀኔራሉ ሰዓቱን እየተመለከተ “በስንት ነው የተነሳው?”

“ከምሽቱ በአንድ ከሃያ ነው የተነሳው ... አሁን አምስት ከሩብ ነው።”

“ማርቆስ... እባክህ ተጠንቀቅ። ይሄ ሰው ፍጹም አደገኛ እየሆነ ነው የመጣው... ምናልባት ከምሥራች የካልቨርትን አድራሻ ደርሶበት ከሆነ ወደ ድሬዳዋ የተሳፈረው። ትንሽ ስህተት ምን እንደምታስክትል ታውቃለህ።”

“እራሳውን ወደዚህ ማምጣት ያስፈልጋል?”

“የፈጣሪ ያለህ! እራሳውን ብትረልግ አንገትህ ላይ እስረኸው ዙር። ግደለው! ከባቡሩ እንደወረደ ግደለው። ግደለው በቃ!”

የቢሮው በር ሲዘጋ ጀኔራሉ በባዶው ክፍል ውስጥ እንደቆመ በረጅሙ ተነፈሰና ከክፍሉ የወጣው ኮሎኔል ያዳምጠው ይመስል «ማርቆስ - ማርቆስ ቶሎ በል!» አለ- በጭንቀት።

የረር ጎታ ሲቃረቡ ነበር ሲታዩ ከእንቅልፍ የተነሳቸው።

“ለምን አትተኛም ነበር? ቀንኮ ይደክምሃል» አለችው። እንቅልፍ ያሳወጣቸውን ጉንጮቿን እያሸሸች።

“ተመችቶሽ ተኛሽ?” አላት ፈገግ ብሎ።

“አመሰግናለሁ። የሚመች ትክሻ አለሁ።” አለች እየሳቀች። ጎንዘብ ብላ ከሻንጣዋ ውስጥ ሎሚ አወጣችና አንድ ሰእሱ አንድ ለራሷ ወሰደች። “ሎሚ ያንቃቃል! ታውቃለህ?” አለች የያዘችውን ሎሚ እየመጠጠች።

ድሬዳዋ ለገሃሬ ደርሰው ከባቡሩ ሲወርዱ ናትናኤል ተደንገገረው። የባቡር ጣቢያው በሰው ተጨናንቋል። አንድ እርምጃ ለመራመድ ሁለት ሦስት ሰዎች መገናኘት አለባቸው። ሰው ከየት ወደየት እንደሚሄድ መለየት ያስቸግራል። ብቻ ባለበት ይተራመሳል፤ ያንፋፋል፤ ይተሻሻል። ከጎሳው ተቀምጣ የነበረችው ሴት አብሯት ከተቀመጠው ተሳፋሪ ጋር እየወራች ስትወርድ ዞሮ ተመለከታት። አብሯት ካለው ሰው ጋር ታውራ እንጂ አይኖቿ ከእርሱ ጋር ነበሩ። እርግጠኛ ነው... ከዚህ ቀደም አይታታል።

“የት ነው የምትረዳው?” አለችው ሲታዩ ተደማ ከባቡሩ እየወረደች።

“እ... አልወሰንኩም።” አላት ከደርባው ተቀምጣ የነበረችውን ሴት ማንነት ለማስታወስ እየጣረ። እርግጠኛ ነው... መልካን ያውቀዋል ግን ራቀባት።

“ማለቱ ዘመድጋ ነው... ወይስ ሆኑል?” አለችው ሲቲና። ድንገት ብልጭ ሲልለት ድጋሚ ፊቱን ወደ ሴትየዋ አዘር ተመለከታት። የአብርሃም ሠራተኛ ዘር ተመለከታት። ሳያውቀው ሳይን ለፃይን ተጋጩ። ቀድሞው ፊቷን መለሰች። ሴትየዋ ቀድሞ ካላቸው ሁለት ሰዎች ጋር ስታወራተመለከቱ።

“እ...ምን አልሺን? አይ... ሆኑል ነው የማርፈው ለጊዜው።” አለ ፊቱን ወደ ሲቲና መልሶ።

“ከፈለግህ አኒጋ ማረፍ ትችላለህ። ባይ ቤት ነው ያለሁት።”

“እ...” አለ አሁንም ፊቱን መልሶ የአብርሃምን ሠራተኛ ባየበት አትጣጫ ተመለከተ። ሳይነን የምትሸሸ መሰለው። አብረዋት የነበሩት ሦስት ሰዎች በአጠገቧ የሉም። ሴትየዋ ባቻዋን ጥግ ይዛ ቆማለች።

“ማለቱ... ለሁለት ለሦስት ቀን ችግር የለም ማለቱ ነው።» ከጎን ከጎሉ እየሄደች አንገቷን አቀርቆ ተናገረችው ሲቲና።

ከሰው ገፊያ ወጣ ብለው ወደዳር ላይ የያዘችውን ሻንጣዎች ከመሬት ላይ አሳርፎ ቀኗ ሲል ባሻገር ተመለከታት። ሴትየዋ አሁንም ታየዋለች። ምናልባት የት እንደምታውቀኝ ጠፍቷት ይሆናል። ብሎ አሰበ።

“አስቸግርሽ እንደሆነ...” አለ ፊቱን ወደ ሲቲና መልሶ።

“በፍጹም።” አለች ፊቷ በሃፍረት እየቀላ።

“እ...” ናትናኤል አመነታ። ሆኑል አለመያዙ ከፃይን የሚያድነው ብቻ ሳይሆን ገንዘብም የሚቆጥብለት ነው። ግን ይቺን ልጅ ተከትሎ ከቤቷ ሄዶ ምን እንደሚከተል ለማወቅ አስቸጋሪ ይሆናል። መቼም ምላና እራት ሊያበላሽ ወይ ለነፍሷ ብላ እንዳላሰጠጋችው ግልጽ ነው። ግን ቢሆንስ እንዴት ድንገት ልታቀርበው ፈለገች? “ምን መሰለሽ...” አለ ግብዣዋን እምቢ የሚልበት ዘይ ጠፍቶት አቧራ ያበላሸውን ነጭ ጀሊቢያውን እያራገፈ።

“አስቸግራታለሁ ብለህ አሰበህ ከሆነ ምንም ችግር የለም። ባይ ቤት ነው ከፍቺ የምገባው። ወላሂ አልኩሁ።”

“እስቲ እየሄድን እናውራ።” አለ ናትናኤል የሰው ትፍግፍግ ማለትና የእየሩ ሙቀት ትንፋሽ ቢያላጥረው።

ጎንበስ ብሎ ሻንጣውን ሲያነሳ ከጎሉ ቆማ የነበረችው ሲቲና ገፍትራ ከመሬት ደባለቀችው። መሬት ላይ ሁለቱ ተንከባሉ ቀና ሲል ነበር ነገሩ

ጭንቅላቱን የመታው - ከጀርባው ቆመው የነበሩ አንድ አዛውንት በደም የተጨማለቀ ሆዳቸውን ይዘው ወደ መሬት ሲያዘቁጡ እየሆኑትን አፍጥጦ ተመለከታቸው። “እሪ” አለች ከጎናቸው የነበረች ወጣት ሴት። ከወደቀበት ለመገሳት ሲጣደፍ ሲቲና ሽብረክ ብላ ከተከናነበችው ድረድ ስር ሽጉጥ መሻገረጥ ስታደርግ አያት። ተቀደመች። የያዘችው ሽጉጥ ከእጇ ውስጥ ተፈናጥሮ ሲወረወር እሷ ደረቷን አፍና ወደ ኋላዋ ወደቀች። ዙሪያውን ረብሻ ሆነ... ጨካኝት... ሩጫ... አኩታ... ተኩስ እራታ ዙሪያውን እየደረሰችው... ናትናኤል ከአንገቷ ቀና እየደረጋች...

“ሩ...ጥ! ተኩስለውሃል... ሩጥ!” አለችው በገራ እጇ በደም የተዘፈቀውን ደረቷን አፍና እንደያዘች ሲር ሲር ከሚለው ትንፋሻ እየቆጠበች “ሩጥ!”

ቀና ሲል አየው። የጨበጠውን ሽጉጥ ከትከሻው በላይ ይዞ ከፊቱ የሚጋረጡትን ሰዎች አንዱ ወዲህ አንዱ ወዲያ እየገፉ እየገፉታቸው ወደእሱ እየቀረበ ሲመጣ በሚቀራመሰው ሕዝብ መሃል በሩቁ አየው ከአብርሃም ሠራተኛ ጋር የነበረውን አንድ ሰው። እንደ ጥንቸል ተፈናጥሮ ከሚደነበረው ከሚረብሸው ሕዝብ መሃል እየተሸለከለከ በትርምሱ ውስጥ ሰመ። የአብርሃም ሠራተኛ! የፈጣሪ ያለህ! የአብርሃም ሠራተኛ! ከራሱ ጋር እያነበነከ ሮጠ። ከጀርባው የተኩስ እሩምታ አጀበው።

ወዴት እንደሚሮጥ... የት እንደሚደርስ ግድ አልነበረውም። ብቻ ሮጠ። እራት እንዳለ በሩቁ እንዳይለዩት ጭንቅላቱ ላይ የጠመጠመውን ሽርጡን አውልቆ በእጁ ያዘው። ትንሽ ከራቀ በኋላ ደግሞ ወደ ጥግ ዘር አለና ጀሊቢያውን አውልቆ ወርውሮ ከወገቡ በታች ሽርጡን አጥልቆ ከላይ ነጭ ሽሚዙን እንዳደረገ ከራሱ ጋር እያገተመተመ ሮጠ። የአብርሃም ሠራተኛ! እንዴት ሊከተሉት ቻሉ? ወደ ድሬዳዋ መምጣቱን እንዴት አወቁ? ሲቲና ባትገፈትረውኮ ... ወደፊቱ ሲወድቅ ባይስቱትኮ... በደም የተጨማለቀ ሆዳቸውን ይዘው ያዘቁጡት ሽማግሌ ታዩት። የፈጣሪ ያለህ! ገለውት ነበርኮ የአብርሃም ሠራተኛ! ወይኔ አብርሃም! ለነ ሳያውቀው!

ሲቲናስ ማነች? “ሩጥ...ተኩስለውሃል...ሩጥ” የምስራችን የገደለችት ሴት ምንድን ነበር ያለችው? “ሩጥ!” ሲቲና ማነች? የፈጣሪ ያለህ! ሁሉ ነገር ተወሳሰበች። ማለቡን አቁሞ ሩጫውን ቀጠለ።

ያለበት ቤት የት እንደሆነ ለመረዳት አልቻልንም። በስተግራው መደዳውን የተሰሩ ቤቶች ማስታወቂያዎቻቸውን በየቦርዎቻቸው ላይ እንደንጠለጠሉ ተደርጎታል። ፎቶግራፍ ቤት...የልብስ ሰፊ...ለጎት ማጸጋ...በስተቀኙ ደግሞ በረንዳው ላይ የሳጠራ ወንበርች የተደረገሩበት በሀረግ የተሸረነ በረንዳ ያለው ቦና ቤት ይታያል -ድረዳዋ።

ወደ ቡና ቤቱ ተጠጋና አካባቢውን ለማጥናት ሞክረ። የፈተኛው ክፍል ሰፊ ቢሆንም ጨለማለም ያለ ነው። ፊጡን አለና ወደ ውስጥ ገባ። በትናንሽ ጠረጴዳዎች ዙሪያ የተሰለፉ ትናንሽ የብረት ወንበሮች ፈንጠር ፈንጠር ብለው ክብ ክብ ሰርተዋል። ቢገዝ የተወለወለው የሊሚንዩ ወልል ቢያበልጠልጥም ሽታው ይከብዳል። ቀርስ የሚያደርጉ የቡና ቤቱ ደንበኞች በየወንበሮቻቸው ተቀምጠው ያዘዙትን ይስተናገዳሉ።

ባዶ ጠረጴዛ ፊልጦን ወንበር ስዕ ተቀመጠ።

“ምን ልታዘዝ?” በስተቀኝ የተገለጸለ ፀጉሯን ጣቷ ላይ እየጠመጠመች እየፈታች ጠየቀችው።

“ሻይ።” አላት ቀሎ ለመግለገል። ፊቷን መልሳ ሄደች። ናትናኤል ክራሱ ጋር ምክክር ቀጠለ።

“ጊዜ የለውም። መኖሬን አለበት። አለበሰዚያ ያገኘታል በማያውቀው ከተማ ውስጥ ተደብቆ መቆየት ዘበት ነው። ግን እንዴት ተከተለት? ከርብቃ ቤት አምልጦ ሲሮጥ ተከተለውት ነበር ማለት ነው? መሆኑን አለበት። የአብርሃምስ የቤት ሠራተኛ እዚህ ምን አመጣት? ወይኔ! አብርሃምን ትከታተለው ነበር ማለት ነው! አሁን ደግሞ...”

የቡና ቤቱ አስተናጋጅ ያዘዘውን ሻይ አምጥታ ፊቱ አስቀመጠችለት።

“እባክሽ የእኔ አመቤት የሰልክ ቁጥር ማውጫ ደብተር ይኖራችኋል?” አላት።

“ይቅርታ የለንም። ለምን ማዞሪያ አይጠይቀም?”
ጥሩ ሃሳብ!

“ስልክ አንኝ ይሆን?” አላት ሽቅብ እየተመለከታት።

በአገጫ ስልክ ያለበትን አመለካከት። ከዋናው በር ደርባ ገደግዳው ላይ ወደተንጠለጠለው የሕዝብ ስልክ አመራ።

“ሃሎ...የኔ እህት ባክሽ...አቶ ይልማ ገዢን...ይልማ...አም” ማዞሪያ ደውሎ ጠየቀ።

“አንድ ጊዜ...” አለችው በስልኩ መስመር ላይ ያለችው የቴሌኮሙኒኬሽን ሠራተኛ።

የሰልክ ቁጥሩን ነገረችው። ቀልጣፍ ብሎ ጠረቀትና እስክረብቶ ፍልን ደረቱን ዳበሰ...በርሳው! ሻንጣው! በድንጋጤ ደርቆ ቀረ... ስቃውን ሁሉ ከሻንጣው ጋር ከባቡር ጣቢያው ትቶ መሮጡ ሲታወቀው መብረት እንደመታው ባና አፈር መሰለ።

“እቤት? ስንት አልሸኘ?” ድንጋጤውን አናጥ ይዞ ድጋሚ ጠየቀች።

ቁጥሩን ደገመችለት። የነገረችውን ቁጥር በቀሉ ይዞ ወደ ጠረጴዛው ተመለሰ። ፊቱ አመድ የነሰነሰበት ይመስል ነበር። ሻንጣው ውስጥ ያስቀመጠው ገዝብ ሁሉ ጠፍቶ መቅረቱ ሰቀቀን ለቀተበት። ቀሎ አለና ከሸሚዙ የደረት ከስ ገብቶ ከዚያ ያገኘችውን ጥቂት ዝርዝር ብሮች ቀጠራቸው። አስራ ሶስት የአንድ ብር የቶች። ድጋሚ ከሱሪ ኪሉ ገብቶ ጥቂት ሳንተም... “ድልምልም” አለበት። ከሶምንት መቶ ብር በላይ የሚሆን በፖስታ ከረጠች ውስጥ አድርጎ ከሻንጣው ስር ማስቀመጡን ሲያስታውስ... ሻንጣው ውስጥ አጣጥፎ ከከተተው ኮቱ ውስጥ ስልሳ ብር ማስቀመጡ ሲታሰበው... ያንን ሁሉ በግርግርታው ውስጥ ከባቡር ጣቢያው ትቶ አስራ ሦስት ብር ከአርባ አምስት ሳንተም ይዞ መብረሩን ሲያስብ ልቡን አመመው።

አስራ ሦስት ብር ከአርባ አምስት ሳንተም! አለቀ።

ድንገት ተነሳና ወደ ስልኩ ሄደ። የሰልኩን እጅታ አንስቶ ካለችው ገዝብ ላይ ሃያ ሳንተም ቀንሶ የሕዝብ ስልኩ ውስጥ ጨመረና በቀሉ የያዘውን የአቶ ይልማ ገዢንን ስልክ ቁጥር ደወለ። ካልበረትን ማግኘት አለበት! በአስራ ሦስት ብር ከሁለት ቀናት በላይ መቆየት አይቻልም። ለዛውም ካልያዙት ነው። በማያውቀው ከተማ ሲንቀሳቀስ ከንዱን ይዘው እየገፈተሩ ቱቦ ስር ጥለው ቁንቅላቱን ካልነደሉለት ነው። አሥራ ሦስት ብር! የፈጣሪ ያለህ! በግንባሩ ላይ ምንጭ እንደፈለቀ ሁሉ የሚንቀረቁር ሳቡን በክንዱ ላይ ሞዝቶ እደፈገና የሰልኩን መንገሪያ ጆር ግንዱ ላይ ለጥፎ ተጠባባቀ።

“ይልማ ጋራሽ።” አለው የሴት ድምፅ።

“ሃሎ...እባክት አቶ ይልማን ነበር።” ፈጣሪውን ይገጥን ገባ።

“ማን አሉኝ?”

“አቶ ይልማ...ይልማ ገዢን።”

“ከየት ነው?” አለች ሴትየዋ በመገረም ቃና።

"ዘሊሁ ነው - ከድሬዳዋ ... እባክት እንዴ ቢያገናኙኝ።" ልቡ ተንጠለጠለ።

"ይቅርታ ተሳስተዋል።" አለች ሴትየዋ ለመናገር ያልፈለገችው ነገር እንዳለሁሉ እያቅማማች።

"ቆይ! ቆይ!" አለ ስልኩን እንዳትዘጋበት ተሸቀዳድሞ። የስልክ ቁጥሩን በእርጋታ እየጠራ ትክክል መሆኑን ጠየቃት።

"ቁጥሩ ትክክል ነው። ግን..." አቅማማችበት።

"አቶ ይልማ የሉም?" ጭንቅላቱ በጭንቀት ተወጠረ።

"እንደዚህ የሚባል ሰው የለም።" ስልኩን ጀርድ ላይ ዘጋችበት።

ሊሆን አይችልም! ነገሩ ሁሉ ተደባለቀበት። የስልኩን መነጋገሪያ ከቦታው መልሶ ወደ ወንበሩ ተመለሰ። አለቀ። ካልቨርትን ለማግኘት የነበረው ተስፋ ከአጅ ያመለጠ እንቁላል ሆነበት። 'ሀ!...' አስራ ሶስት ብር ይዞ ሽሽት ታየው። አስራ ሶስት ብር ወደ አዲስ አበባ ለመመለስ እንኳን በቂ አይደለም። ምንም ምርጫ የለውም! መስረት ካለበት ይስርቃል! ማጅራት መምታት ካለበት ይመቃል! ግን አዲስ አበባ አይመለስም! ካልቨርት ያለው እዚህ ነው። የምሥራች ነግራዋለች። ካልቨርት ድሬዳዋ ነው! ካልቨርት አፍንጫው ስር ነው! ወረራዛውን በቡጢ ደወለው።

በቡና ቤቱ አዳራሽ የተቀመጡ ሰዎች ጠረጴዛውን ሲጠልዘው ሲሰሙ ቀና ቀና እያሉ እየተገላመጡ ያዩት ጀመር። በዝነ ድርጊቱ ተደናገጠ። ጥንቃቄ!... መረጋጋት! መረጋጋት! ሻዩን አንስቶ ፋት አለው። ቀዝቅዟል። አልተወውም። በእርጋታ ደጋግሞ ፋት እያለ ጨረሰው። ቢደገም አይጠላም ነበር። ኪሉ ውስጥ ያለውን ገንዘብ ሲያስታውሰው ተወው።

በተቀመጠበት ዓይኖቹን በዝነ አድርጎ አእምሮውን ለማሰራት ሞክረ ...ካልቨርት የት ነው? «እማዩጋ...ድሬዳዋ»...እማዩ...የአቶ ይልማ ገዢነት ባለቤት... አቶ ይልማ ገዢነት ... ይልማ ... ይልማ... ምንድን ነበር ያለችው ስልኩን ያነሳችው ሴት ... ይልማ... ምን? ...ይልማ ጋራዥ... ጋራዥ...

የቡና ቤቱን አስተናጋጅ ጠቀሳት። መጣች።

"እባክሽ የኔ ቆንጆ ይልማ ጋራዥ" የሚባል ታውቂያለሽ ድሬዳዋ ውስጥ?" የአንድ ጋራዥ ስም ጠርቶ ውላዱ ሲል አራሱን አስገረመው።

"ይልማ...ይልማ...እንትንጋ ነው... ማነው? ...በቃ ...ከአሸዋ ሜዳ ከድልድዩ ሳይደርሱ ወዲህ ከባንኩ ትንሽ አለፍ እንዳሉ..." የማያውቀውን ከተማ ትተርክለት ጀመር።

"እይው..." አለ ድምፁን አለገበ አቋርጧት። "ለድሬዳዋ አዲስ ስለሆነኩ ነው።"

"የሚያሳይዎት ልጅ ልጥራሎት? ቅርብ ነው።" አለች።

"ጥሩ... ጥሩ..." ጭንቅላቱን እየወዘወዘ መስማማቱን ገለፀላት።

ጋራገቹን ከሚያሳየው ልጅ ጋር ነገናችው በኋላ በደረቅ ምሥጋና ተሰናብቷት ከልጁ ጋር ተፈተለከ። ጉርሻ ቢሰጣት ደስ ባለው ነበር... ግን...

"ይልማ ጋራዥ ነው አይደል? ነ" ይለዋል ከፊት ለፊቱ ተስ ተስ የሚለው ህፃን ልጅ። ዕድሜው ከአስር አመት አይበልጥም። ያደረጋት የሳስቲክ ነጠላ ጫማ ተበጣጥሳለች። በተራመደ ቁጥር ወደ ኋላ ልትቀር ታስባለች። ልጁ ግን ትታት ሊሄድ ፈቃደኛ አይመስልም። በእግሮቹ ጣቶች ቆንጦጥ አድርጎ ይዞ ወደፊት ይጎትታል። ትንሽ ይሄድና "...ይልማ ጋራዥ ነው አይደል? ነ" ይለዋል።

ናትናኤል ሳቡ በጀርባው እየተንቀረቀረ ከልጁ ኋላኋላ ይጣደፋል።

"የው! ይሄ ነው ይልማ ጋራዥ። ሜካኒክቹን ልጥራሎት?" አለ ልጁ ተስፋ ያደረገውን ጉርሻ በሆዱ ይዞ መስተንገዶውን እያጣጧል።

"እይ ተወው።" አለ ናትናኤል ከኪሱ አስር ሳንተም አውጥቶ ለልጁ እየዘረጋለት።

"አቦ ይጫምሩ! ከሰገራ ድረስ አምጥተውኝ" አለ ልጁ አስር ሳንተሚን ሲያይ ፊቱ በትያሜ ተንጠልጥሎ።

"ሌላ ጊዜ እስጥሃለሁ።" አለ ናትናኤል አስር ሳንተሚን ገፋ አድርጎ።

"አስር አልወስድም!" አለ ልጁ በብስጭት።

ናትናኤል አልተገደደረም። ሳንተሚን ኪሱ ከቶ ወደ ጋራገቹ በር ተጣደ። ልጁ ከጀርባው እናቱን ተሳደቦ ሲርጥ ሰማው። ግድ አልነበረውም። የጋራገቹ ግቢ ስፋት ያለው ቢሆንም ከውስጥ የተሰገሰገት በርካታ መኪናዎች ጠባብ አስመስለውታል። ደማቅ ሰማያዊ ቱታ የለበሱ የጋራገቹ ሠራተኞች ከፈናቸው በተበረገደ መኪናዎች ዙሪያ ተፍ ተፍ ይላሉ።

"የት ነው?" አሉት ከበሩ ጥግ በተደራረቡ ድንጋዮች ላይ የተቀመጡት ሽቦት የሽፈናቸው ዘበኛ ከተቀመጡበት ወገባቸውን ይዘው እየተነሱ። የከንፈሮቻቸውን ጥገና ጥግ በጎረሱት ጫት አረንጓዴ ሆኗል።

“እንደምን ዋሉ...አቶ ይልማን ነበር።” አላቸው ጠጋ ብለ።

ሰውየው ግራ በመጋባት መልክ ትክ ብለው ተመለከቱት። መልስ አልሰጡትም ብቻ እብድ እንደሆነ ሁሉ አፍጥጦው አዩት።

“እ...” ቀጠለ። “ልጃቸው ከአዲስ አበባ ልካኝ ነው። ይኖሩ ይሆን?”

“አቶ አደፍርስ ማለትህ ነው?” አሉ ሽማግሌው የዐሃይዋን ጨረር በመዳፋቸው ከልለው።

“እይ... አቶ ይልማን ነው።”

ሰውየው ጤነኛ እንደሆነ ሁሉ ትክ ብለው እያዩት ጭንቅላታቸውን ነቀነቁበት።

“የአቶ ይልማ ጋራሻ አይደል እንደ ይሄ?” አለ ናትናኤል ተስፋው እየተሟጠጠ።

“ከፋው ሞት ሳይወስዳቸው በፊት- አዎ።” አሉት ሰውየው ተመልሰው በተደራረቡት ድንገቶችላይ እየተቀመጡ።

“ምን አሉኝ?” አለ ደንገጥ ብለ።

“የኔ ወንድም...አቶ ይልማ ከሞቱ መጨው ሀዳር ሁለተኛ ዓመታቸው ነው።” አሉት ሽማግሌው ከጎናቸው በክነካ ጠርመሮ ካስቀመጡት ውሃ እየተጎነጨ።

ናትናኤል ለጥቂት ደቂቃዎች ፈዞ ቆየ።

“እባክት ባለቤታቸው የሚኖሩበትን ያውቁ ይሆን?”

ሽማግሌው ችላ ብለውት በዝምታ ጭንቅላታቸውን ነቀነቁበት። ወሬው የጣማቸው አይመስልም።

“እባክት ስለባለቤታቸው የሚያውቁ ሰው ካለ ሳስቸግርዎት...” ናትናኤል የሽማግሌውን ፊት ሲመለከት ቶሎ ኪሱ ገባና ሁለት ብር መዞ ተመለሰ።

“እስቲ ገባና ባለቤትየውን እነጋግር። ወንድም ናቸው።” አሉት ሽማግሌው ዘበኛ ሁለት ብራቸውን ኪሳቸው እየጨመሩ።

“የማን ወንድም?”

“የአቶ ይልማ ወንድም። አቶ አደፍርስ ብለህ ጠይቅ።”

ናትናኤል ሽማግሌውን አመስግኖ ወደ ውስጥ ጓዘ።

“ይቅርታ ወንድም አቶ አደፍርስን ፈልጎ ነበር።” አንዱን የጋራሻ ሠራተኛ አስቁሞ ጠየቀው።

“እኛውልህ።” አለው በዘይት የተጨማለቀ እጁን ዘርግቶ እያመለከተው።

ናትናኤል ወደ ሰውየው አመራ ተጠግቶ በእነብርት ሰላምታ ለጣቸው። በጣም አጭርና ሆዳቸው ወደፊት የገፋ ናቸው። መልጭ ካለው መላጣቸው ጎንጎ ጎን ከጆሮዎቻቸው በላይ በፍ በፍ ያሉ ጥቂት የሚቆጠሩ የፀጉር ብናኞች ይታያሉ። የጋራሻ ባለቤት ሳይሆን የሆቴል ወጥቤት ኃላፊ ነው የሚመስሉት።

“እንደምን ዋሉ። እባክት ሳስቸግርዎት። ከአዲስ አበባ ነው የመጣሁት።”

“አላህ ይስጥህ -አላህ ይስጥህ!” በሚያስገመግም ድምፅ ጮሁና እጃቸውን እየወናጨፉ ፊታቸውን አዞሩበት።

“አይደለም ጌታዬ። ለእርዳታ አይደለም። መልዕክት ይገር ነው የመጣሁት።”

“የምን መልዕክት?” በዚያው ሃይለኛ ድምፃቸው ጠየቁት ፊታቸውን ከስክሰው።

“የምሥራች ነበረች የላከችኝ እናቷ፡፡፡፳ፋ የሰጠችኝ አድራሻ ጠፋብኝና የአባቷን ስም አውቀው ስለነበረ ማዞሪያ ስጠይቅ የእርስዎን አድራሻ ሰጡኝ።”

“አንተ ግም! ያችን መኪና ፍታት አላልኩም? ጥሩ አውደልድል ሳምንት ይድረስና ከጎንህ ታገኘዋለህ!” ሰውየው ተቆጥተው ሲጮሁ የጋራሻ ሠራተኞች ሁሉ ጭልፊት እንዳይጫወቱ በየሰርቻው አንገታቸውን ይቀብራሉ። “የማንኛ የምሥራች?” አሉት ድንገት በቁጣ የተለዋወጠ ፊታቸውን ወደ ናትናኤል መልሰው።

“የአቶ ይልማ ልጅ...የምሥራች ይልማ።”

ለመጀመሪያ ጊዜ ሰውየው ረጋ ብለው አትኩረው ተመለከቱት።

“ምንድነው ደግሞ እኔጋ የምትልክህ?”

“እናቷ ነው የላከችኝ። የእናቷን አድራሻ ያውቁት እንደሆነ...” ረጋ ብሎ የሚፈልገውን አስረዳቸው። ተስፋ ታየው።

“የየትኛው ልጅ መሆኗን አውቁ?” አሉ ሰውየው ለወንድማቸው ቤተሰብ ያላቸውን ጥላቻ ሳይደብቁ።

“ካዛንቺስ ሆኑል አላት።”

“አሁኑ ሽርመጣዋ ነች?” አሉ ሰውየው ጥላቻ በተቀላቀለበት ድምፅ። “የእናቷን አድራሻ አልከኝ እ...ደቻላ ነው። ፈልገው። ታገኘዋለሁ።” አሉ ሰውየው የሚቆጡት ሠራተኛ በአይናቸው እያፈላለጉ።

“የት አሉኝ?” ናትናኤል ሰውነቱ በእርዳታ ስሜት ሲወረር ተሰማው።

“ደቻላ አልከሁ።” በቆመበት ትተውት ሄዱ።

“የት ነው ደቻላ? ይቅርታ የኔ ጌታ... ለድሬዳዋ አዲስ ስለሆንኩ ነው።” አለ ናትናኤል ከጌላ እየተከተላቸው በልመና ቃና።

ሰውየው ቆም ብለው ከላይ እስከ ታች ገመገሙት። የለበሰውን ሽርጥ ሲያዩ የድሬ ሰው ነው ብለው ማሰባቸውን ተረዱ።

“ታዲያ አሁን ስራዬን ትቼ ካንተ ጋር ልንከራተት?” አሉሰውየው ጥለውት ወደ ሠራተኞቻቸው እያመሩ።

“አይደለም ጌታዬ። የሚያመለክተኝ ሰው ቢሰጡኝ...የሰው አደራ ስለሆነበኝ ነው።” አለ ከጌላ ከጌላ እየተከተላቸው።

“ይቅርታ ወንድም። እዚህ ስራ የፈታ ሰው የለም። ደቻላ ነው አልኩህ ጠያይቅ፤ ታገኘዋለሁ። ተው! ተው! እሱን አክስጅን አትነካኩ ብያለሁ! ግም! የወር ደምገህ ይገዛው መስሎሃል!” ሰውየው አንድ ሠራተኛቸው ላይ እያንባረቁ ቆሙ። ሲቆጡ ወፋፍራም ጉንጮቻቸው በርበሬ ይመስሉና በርጫቸው ከትንፋሻቸው ጋር ሽቅብ ቁልቁል ይናጣል።

“የናትየውን ስም ይነግሩኛል?” ቀስ ብሎ ጠየቃቸው።

“ምንድነው የምትለኝ? ስም? ብዙነሽ ነው መሰለኝ።”

“ብዙነሽ...ደቻላ... ደቻላ የት ነው? መንደር ነው? ሠፈር? ከተማ ነው? አገር?”

“ከተማውን የሚያውቅ ሰው ባመጣ በምልክት ይነግራልኛል? እባክትን ተተግሬ ነው ይርዱኝ።” አንዳይቆጡ አለሳልሶ ያዛቸው።

ሰውየው በተሰላች መልክ በረጅሙ ተነፈሱና ቆም ብለው አስተዋሉት።

“ተከላይ!” ተጣሩ። “ና ወዲህ!”

የጠሩት ወጣት እጁን ያጨማለቀውን የሞተር ዘይት በቡትቶ ጨርቅ ላይ እየጠራረገ መጣ።

“እየው... የዩሱፍን ሱቅ ታውቀው የለ? በቃ ከዚያ ስትደርስ በኪዳስኩ ፊት ለፊት እጥፍ የሚል ኮረከንች መንገድ አለልሁ። እዛ አድርሰውና ቶሎ ተመለስ። ደሞ ሂደህ ጥፍት በልና እንተያየለን። የቮልጲ ጋስኬት ዛሬ ተቀይሮ አይለትና ከቅዳሜ በጌላ እዚህ አትውልም። ግም! ሂድ አሁን!” ሰውየው ሳይታወቃቸው ተቆጥተው ይንቀጠቀጡ ጀመር።

ናትናኤል ሰውየውን ደጋግሞ አመስግኖ ተከላይን ተከትሎ ወጣ። መንገዱ ላይ ብዙ ሰው አይታይም። የጠዋቷ ፀሃይ ለዓይን ታጥቦረብራለች። መንገድ ላይ ከተከላይ ጋር አልተነጋገሩም። ከተላከበት ቦታ አድርሶት ለመመለስ የቸከለ የሚመስለው ወጣት በፍጥነት ሲራመድ እሱም ከጎን ከጎን ተጣደፈ። ከቦታው ሲደርሱ «በእዚህ ነው።» አለው ተከላይ ወደ አንድ ኮረከንች መንገድ እየመለከተው። ወዲያው መልስ ሳይጠብቅ ፊቱን መልሶ በመጣበት መንገድ በሩጫ ተመለሰ።

በኮረከንቹ መንገድ ገባ።

“እንደምንዋሉ...እባክት... የወይዘሮ ብዙነሽን ቤት ፈልጌ ነበር።” ከደጃፋቸው ቁጭ ብለው ሰፊት የሚሰፉ ሴት ተጠገቱ ጠየቀ።

“ያውልህ... በዚህ ቁልቁል ውረድ፤ደርሰሃል።” ሴትየዋ ፈታቸውን ከፀሃይዋ ጨረር ጋርደው ሽቅብ እየተመለከቱት አቅጣጫውን አመለከቱት።

ኮረከንች መንገዷ ጠባብ ሆና በግራና በቀጃ ትጥልጥል ቤቶች እጅ ለእጅ ተያይዘው ተደርድረዋል። እየተወላከፈ ወደፊት ቀጠለ። ትንሽ እንደሂደ ከፊት ለፊቱ እየሮጠ የሚመጣ ትንሽ ልጅ አስቆመና ጠየቀው። ልጁ ትንሽ አመልካች ጣቱን ቀስሮ “ያው!” አለው።

ስለ ሰማያዊ ቀለሟ ረገፍ እዚህና እዚያ የተመላለጠች ትንሽ የጭቃ ቤት ነች። ከዋና በሯ በስተግራ ያለው የእንጨት መስኮት ጥርቅም ተደርጎ ተዘግቷል። ገርብ ካለው ቀይ ቀለም ከተቀባው የፊት ለፊቱ በር ጀርባ ሕይወትያለ አይመስልም።

ናትናኤል ደጃፋ ላይ የቆሻሻ ዐይ ዘለ ተሻገረና ወደ ትንሽ የጭቃ ቤት መገዝደ ተጠጋ። በሩን በቀስታ አንዷኳው።

“ማነው?” ከውስጥ ድምፅ ተሰማው። ወዲያው አንድ ረጅምና ደልደል ያለ ሰውነት ያላቸው ሴት በፋን መለስ እድርገው ብቅ አለ። የውጭው ብርሃን ሲወጋቸው ትላልቅ አይኖቻቸውን አሞጭሞጭለቸው።

“እቤት?” አሉት ፊት ፊቱን እየተመለከቱት።

አቋማቸውና ደልደል ያለ ሰውነታቸው...ረዘም ያለ ፊታቸው ትላልቅ አይኖቻቸው ጎርናና ድምፃቸው የምሥራች መጣችበት።

“አንደምን ዋለ። ከአዲስ አበባ ነው የመጣሁት። የምሥራች ነች የላከችኝ።” አለ እጁን ወደፊት ዘርግቶ።

ሴትየዋ ፈገግ ብለው የዘረጋውን እጁን ጨበጡት።

“ውይ! ግባ። አሁን ወንድ ወጣት! በቀልቢው አስታውሳ ሰው ላከች?” አሉ በፋን ከፊት እድርገው ይዘው እየሰገቡት። ክፍሏ ጠባብና ጭልምልም ያለች ነች።

ናትናኤል ወደ ውስጥ ከገባ በኋላ ድንገት ቁም አለ። ‘ሳይላመዱት ነው ሊያስደነግጣቸው የማገባ። ድንገት ነው ጭንቅላታቸውን መምታት ያለበት!’ ዞር አለና ጨለምለም ባለው ክፍል ውስጥ ትኩር ብሎ ተመለከታቸው።

“የምሥራች የላከችኝ በጀቡቷ በኩል ከአገር እንዳወጣው ነው...የታለ?” አላቸው ድንገት።

“ማ?” አሉ ሴትየዋ ደንገጥ ብለው።

“ካልሸርት የታለ? ጊዜ የለኝም!” አዋከባቸው።

ሴትየዋ እልመሰሰለትም። ለአንድ አፍታ ምን ማድረግ እንዳለባቸው ግራ የተጋቡ መሰሉ። ድንገት አይኖቻቸውን በትኩሻ ላይ አሳልፈው ሲመለከቱ ያዘቸው። ፈጠን ብሎ ፊቱን መለሰ። ወደዳዳ ከሚያስገባው በር ጎን አንድ አንስተኛ በር ተመለከተ።

ጊዜ አላጠፋም። በረጃጅም እርምጃዎች የፊተኛውን ክፍል ተሻግሮ ትንሿን በር ወደውስጥ በርግዶ ገባ።

የክፍሉ መጥፎ ጠረን ቀድሞ ተቀበለው። ጠባቢ ክፍል ውስጥ እዚህና እዚያ የተጣሉ የሰጋራ ቁራጮችና የተጨማሪ ወረቀቶች የክፍሉን ወለል ሞልተውታል። ከበፋ በስተግራ ግድግዳው ስር ያለቁና ያልተነኩ የአረቄ ጠርመሶች ተደርድረዋል። ከበፋ ፊት ለፊት መሬት ላይ አግድም

በተነጠፈ ፍራሽ ላይ ተቀምጦ በአንድ እጁ ጉልበቶቹን አቅፎ ይዞ በሌላው የአረቄ ጠርመሶ አንገት ጨብጧል፤ ዓይኖቹ በርበሬ መስለዋል።

ያልተበጠረ ፀጉሩ እርስ በርሱ ተቆጣጥሮ ጥቁር ፊቱ ተነፋፍቶ ጉበት መስጧል። ለአንድ አፍታ ተፋጠጡ በእርባና በሃምሳ ዓመት መሃል የሚገመት ሰው ነው። አጠር ብሎ ከትኩሻው ይሰፋል። አራት ማዕዘን አንጨ ባጎፈረው እሙ ተሸፍኗል። ከወደትኩሻው ከመብዛቱ ጋር የተመጣጠነ ሰውነቱ ጥንካሬውን ያሳያል።

“ቱና! አገኛችሁኝ አይደል? አገኛችሁኝ!” የጨበጠውን የአረቄ ጠርመሶ ወርውሮ ግድግዳው ላይ ከሰከሰው። “...ምን ታየኛለህ! ቀጥል!” ፍራሹ ላይ የተቀመጠው ሰው በእንግሊዝኛ ቋንቋ ከስካር ጋር ይሰራልና፤ ጀመር። “ተኩስ! ጨርሰኝ! ተኩስ!”

ናትናኤል ፊቱን መልሶ የምሥራችን እናት ፈገግ ብሎ ዛረጋቸው በኋላ ወደ ውስጥ ገባና በፋን ዘጋው። ሰካርና እልህ የተሻሙት ፍራሹ ላይ የተቀመጠው ሰው መጨረሻውን በዝምታ መቀበል የመረጠ ይመስል ዝም አለ። ናትናኤል ወደ ጥግ ሄደና ሁለት ያልተነኩ የአረቄ ጠርመሶች አንስቶ ወደ ሰውየው ተጠጋ። ነጠላ ጫማውን አውልቆ ግራ ተጋብቶ የሚመለከተው ሰው አጠገቢ ተቀመጠና የጠርመሶቹን ክዳን መክፈት ያዘ። መጀመሪያ የክፈተውን ጠርመሶ ለካልሸርት ካሳለፈለት በኋላ ሁለተኛውን ወደ አፋ አስጠግቶ ተጎንጨለት።

አልኮሉ ጉሮሮውን እንደ እሳት እያቃጠለ እየለበለበ ወደ ሆዱ ሲጣደፍ አይኖቹን ከደነና ከጀርባ ያለውን ግድግዳ ተደገፈው...አ...ና! አለ ሳይታወቀው።

ቆንጆዎቹ

-31-

“ማርቆስ” አለ ጄኔራሉ “ጥፋትህ ፍጹም ከይቅርታ በላይ ነው።”

ማርቆስ ለመጀመሪያ ጊዜ ለዘመናት በሚያውቀው አስተማሪው አለቃውና ባደኛው ፊት ላይ ጽያፊ የተሞላ ቅዝቃዜ የተመለከተ መሰለው።

“በእጭሩ የውጭ ጉዳዩ ሰው ከቁጥጥር ውጭ ሆኗል።” አለ ጄኔራሉ በንደት የቀሉ ዓይኖቹን ለማርቆስ ላይ እንሱ የሰጡት በተቀመጠው ምክትሉ-በሆነው በአንድ ሐማሪ ላይ እየተከለ።

“እኔ መጀመሪያውኑ...” ገዢ ዊልያም ፊቱ ላይ ጎልቶ የሚታየውን ነቀትና ጥላቻ ሳይደብቅ፤ ዓይኖቹን በኩሉኔል ማርቆስ ላይ ተከሉ ጀመረ።

“በቃ!” አለ ጄኔራሉ አቋርጦት “እሁን ባለፈና በሞተ ነገር ላይ ጊዜዬን ማጥፋት አልፈልገም። ያለን ጊዜ በደቂቃዎች የሚቆጠር ነው። ይህ ሰው ወደ ድሬዳዋ የሄደው እንደምፈራው የካልቨርትን መሸሸያ አግኝቶ ከሆነና ምስጢሩንም አስገድዶ እጁ ካገባ ምን እንደሚከተል ልትገምቱ ትችላላችሁ።”

ለአንድ እፍታ የፀጥታው ቡድን ሃላፊ ንግግሩን አቀሞ በረጅሙ ተነፈሰ። በአፍንጫው ላይ ሽፍ ያለው ላብ በከፍሱ ውስጥ ካለው ቀዝቀዝ ካለው አየር ጋር ሲያገናኝበት ሰውየው በንዳድ የሚሰቃይ ይመስላል።

“ለማንኛውም እናንተን ቢሮዬ ድረስ ከመጥራቱ በፊት ከዚህ ወዳያ ምን ማድረግ እንዳለብን ዝርዝር ዕቅድ አውጥቻለሁ።” አለ ጄኔራሉ ቀጥሎ “ጉዳዩን ከእሁን በኋላ አንድ በቀጥታ እየተከታተልክ በየአንድ አንድ ሰዓቱ ሪፖርት ታደርግልኛለሁ።” አለ ወደምክትሉ ፊቱን መልሶ።

የፀጥታው ክፍል ምክትል አዛዥ ጭንቅላቱን በሰምሞነት ነቀነቀ።

“በቅድሚያ” አለ ጄኔራሉ ፊቱን የአጥቂ ስለላ ሃላፊ ወደሆነው ወደ ገዢ ዊልያም መልሶ “በቅድሚያ ገዢ ድሬዳዋ ውስጥ በተለያዩ ቦታዎች...

በገበያ ቦታዎች... እ... የውጭ ዜጎች በሚኖሩበት ክልል... ተከታታይ የፈንጂ አደጋዎችን ትጥላለሁ። ይህ በሚቀጥለው አንድ ሰዓት ውስጥ እንዲጠናቀቅ አልፈልጋለሁ።” አለ ጄኔራሉ በጣቱ ጠረጴዛውን እየተመተመ። “እንድፈ...” ፊቱን ወደ ምክትሉ መለሰ። “የፈንጂ አደጋዎቹ፤ እንደደረሱ ወድያውኑ ድሬዳዋ ገብተህ እያንዳንዱን በር ትዘጋለህ። ለጊዜው በማንኛውም የቱሊክ መኒኬሽንና የፖስታ አገልግሎቶች ጥብቅ ክትትል አደርጋለሁ። ከዛም ውጪ አራት የኮማንዶ ሃይል ወደዚያው ልኬልሃለሁ ማንኛውም የመንገዥ መስመር ከአንድ ሰዓት በኋላ ይዘጋል። አንድ ለሁኑኑ ቀጥታ ወደ ድሬዳዋ በረሀ ከተማዋን ትመነጥራለህ። ቤት ማፍረስ ካለብህ አፍርስ! ጉድጓድ መማስ ካለብህ ማስ! ያንን ሠይጣን ቀኑ ሳይመሽ በፊት እጅህ ማስገባት አለብህ። ለምናደርገው ሁሉ የፈንጂዎቹን ፍንዳታ የአሸባሪዎች ጥቃት መሆኑን በማጥላት ገዢ በቂ አሳሳች ፕሮፖጋንዳ እያዘጋጀ ለመገናኛ ብዙሃን ያቀርባል።” ፊቱን ወደ ገዢ ዊልያም መልሶ ተናገረ።

“እዚህ ላይ ይቅርታ።” አለ ሩዋንዳዊው አንድ ሐማሪ። “ድሬዳዋ የአሸባሪዎቹ ጥቃት እንደደረሰ እዛ ያሉ የመንግሥት ሃይሎችና ፖሊስም ጣልቃ ሊገቡብን ይችላሉ።”

“ለዚያ ስታስብ” አለ ጄኔራሉ እጁን ወደጎን አወናጭ። “ያ የኔ ስራ ነው። ማንኛውም የመንግሥት ሃይል ጣልቃ አይገባም። ፈንጂዎቹን የምናፈ ነዳውና አሳሳች ፕሮፖጋንዳ የምንዛው የሕዝቡን ሰነልቦና ለመጠበቅና የጠላትን ጥርጣሬ ላለማነሳሳትና ሽፋን ለመፍጠር ነው። በመንግሥት በኩል ትግር አይኖርም። ድሬዳዋ በእጅህ ናት።”

“እዛ ከተላከው ሃይል ጋር እንዴት ነው የምገናኘው?” አለ አንድ ሐማሪ።

“ወደዛው ትበራለህ። እንዳልከህ አራት የኮማንዶ ሃይል ከነሙሉ ትጥቁ ወደዛው በር ከአውሮፕላኑ ሳይወርድ በተጠንቀቅ ይጠብቅሃል። በተረፈ ከዚህ ከተላከው ሃይል ጋር የሚኖርህ ግንኙነት ቀጥታ በሃይሉ አዛዥ አማካኝነት ይሆናል።”

ጄኔራሉ ተከታታይ ትዕዛዞችን ሲያስተላልፍ ከቆየ በኋላ ከተቀመጠበት ተነስቶ ሲቆም በከፍሱ ውስጥ ያሉት ሁሉ ተነስተው በተጠንቀቅ ቆሙ።

“እሁን” አለ ጄኔራሉ ሰዓቱን እየተመለከተ። “ከጠዋቱ አስራሁለት ክፍብ ነው። ገዢ አንድ ሰዓት ተኩል ከመሆኑ በፊት ፈንጂዎች እንዲፈነዱ። አንድ ለአንድ ሰዓት ተኩል እስከ ሁለት ድሬዳዋ ታርፋለሁ። ከሁለት እስከ ሦስት ባለው ሰዓት ሃይልህን አቀናጅተህ ስራህን ትጀምራለህ።” ጄኔራሉ በረጅሙ ተነፈሰና ያመነታ መሰለ። “ከእሁን ወዲያ ይህን ጉዳይ እዚህ

ልናቆየው አንችልም። ዝርዝር ሁኔታውን ለበላዮቹ ማስታወቅ ይኖርብኛል። ምን ያህል እደገኛ ሁኔታ ላይ እንዳለን አስተውሎ። ለምትሰሩት ማንኛውም ስህተት በተጥታተጠያቂ አድርጎ አቀርባችኋለሁ።” አለ ጄኔራሉ የገዢ ዊልያምን ፊት እየሸሸ። “መሄድ ትችላላችሁ።”

ሁለቱ ባለስልጣናት ከወጡ በኋላ ጄኔራሉ በወንበሩ ላይ ተቀመጠና ፊቱን በተጠንቀቅ በቆመው ኮሎኔል ማርቆስ ላይ መለሰ።

“ጋዜጠኛዎች ሄደህ ጥበቃውን ተከታተል።” አለው ከፊቱ ዘወር እንዲልለት በመፈለግ። ኮሎኔል ማርቆስ በተጠንቀቅ ሠላምታ ሰጥቶ ፊቱን መልሶ ወደቦሩ ሲያመራ “ኮሎኔል” አለ አሰቅየው ፊቱ ላይ ንዴት የተቀላቀለበት ጽያፊ እየተነበበ “አሲም ደግሞ እንዳታመልጥህ።”

ኮሎኔል ማርቆስ በድጋሚ ወታደራዊ ሠላምታ አቅርቦ በፀጥታ ከከፍላ ወጣ።

በተከታታይ የፈንጂ ድምጾች ድሬዳዋ ስትናወጥ ናትናኤል ከተኛበት ስስ ፍራሽ ላይ ብርግን ተነሳ።

ተከታትለው ሌሎች ሁለት ፍንዳታዎች ጠባቢን ከተማ ሲንጧት፤ ያለበትን ክፍል በርና መስኮት ሲያርገፈግፉት ናትናኤል ተነስቶ ቆመና ዙሪያውን ታኘ። በፍንዳታው ውስጥ አጉረምርሞ ተገላብጦ መልሶ የተኛው ካልቨርት አሁንም ከገባበት የስካር ባህር ብቅ ያለ አይመስልም።

ናትናኤል ካልቨርትን በጭንቀት ተመለከተው። ከአንድ ቀን በፊት ሲያገኘው ብስጭት ተስፋ መቀረጥና ስካር የተሻሙት ግማሽ እሬሳ ነበር። በዛን ሰዓት ናትናኤል ከካልቨርት ጋር ቁጭ ብሎ ለማውራት መሞከር ፍሬቢስ መሆኑን ለመረዳት አልተቸገረም። ይልቁንም በቅድሚያ የካልቨርትን አመኔታ ሲያገኝበትና ሊያረጋጋውም የሚችልበትን መንገድ መፈጠራትን ፍራሹ ላይ ቁጭ ብሎ አረቄ ሲጠጣ ቆየ።

አለፍ... አለፍ እያለ ግራ የተጋበው ካልቨርት...

“ማነህ? ለምን አትገለጃም?... ምንድነው የምትጠብቀው?” እያለ በስካር መንፈስ ቢወተውተውም ናትናኤል መልስ አልሰጠውም።

ከሰዓት በኋላ ናትናኤል ካልቨርት ከተሸገነበት ጠባቢ ክፍል ወጥቶ የምሥራችን እናት አነጋገራቸው።

“ድንገት በመምጣቱ ይቅርታ...የላከችኝ የምሥራች ነበረች። ግን በዚህን ዓይነት ሁኔታ ላይ ይሆናል ብለን አልገመትንም ነበር።” እላቸው የካልቨርት ስካር ያስደነገጠው መሰለ።

“ምን አባቱ ላድርገው? ጠዋት ተነስቶ አረቁ ነው...ማታ ተችቶ አረቁ ነው...ምንብ ሲለት በፍቁ እጁን ያውለበልባል...አረቁ የከሰከልኩት ጊዜ ሲያቃስት ማደር ነው...ተው አይሉት ነገር አፋ እንግዲህ እኔኮ ጨነቀኝ። አንድ ነገር አድርጎ አልላት ነገር ድምጺ ጠፋ።ሰው አልከባት...ማንም ማወቅ የለበትም ብላኝ እንዴት አድርጎ ለሰው ልናገር?” ሲትየዋ የተማረፈ መሰለ።

“ግድ የለም። ዋናው ነገር በሀይወት መቆየቱ ነው። ብቻ እርሶ ትንሽ ተቸገሩ። የምሥራችን እይሆንም አታስቸግራያቸው ብያት ነበር። ‘እምቢ’ አለች እንጂ።” በተቻለው የልጃቸው የምሥራች የቅርብ ወዳጅ ለመምሰል ጣረ።

“እኔማ ምን ችግር አለብኝ...ቢባላ የገዛ ገንዘብን፤ ቢጠጣ የገዛ ብሩን ከኔ ላንቲም አላወጣ...ግን ቢሆንም... ሰው እንዲህ ራሱን በመጠጥ በመርዝ ልበለው እንጂ ሲገድል ሲገደድ ሀሊናም አያርፍ።”

“እውነት አለመት።” ናትናኤል በስምምነት ጭንቅላቱን ነቀነቀ። “ምንም ችግር የለም። አሲም አስባ ነው እኔን መላክ። ነገ ከነገ ወዲያ ራሱን ሲገዛ ይገርው እሂዳለሁ።” እላቸው በራስ የመተማመን ፈገግታ እየላያቸው።

“ግን እንደው በቀልቢው... አሲ ደህና ነች? እንዲህ የጠፋች?”
“ደህና ነች...ደህና ነች።” ናትናኤል እራሱን ጠላ “ጊዜ ስላላመቻት እንጂ አብራኝ ልትመጣ ነበር ያለበችው።”

ናትናኤል ተመልሶ ካልቨርት ካለበት ክፍል ገብቶ እዚያው ፍራሹ ጥግ ተችቶ አደረ።

ድጋሚ ሦስት የፈንጂ እሩምታ ዙሪያውን ሲያደባልቀው ናትናኤል አይኖቹን ከካልቨርት ላይ ነቅሎ ፈጠን ብሎ ጫማውን አጠለቀና የጠባቢን ክፍል መዝጊያ ከፍቶ ብቅ አለ።

በራፍ ላይ በርካታ ሴቶች ሰብሰብ ብለው ይጫጫሃሉ። ወደ ፊት ኛው በር ጠጋ አለና ወደ ውጪ ተመለከተ። በየምስራች እናት በራፍ የምታ ልፈው ኮረኮንች መንገድ ከየቤታቸው ወጥተው በቆሙ እየቂዎች ተሞልታ

ሰች። ህፃናት ድምፁ ወደ ተሰማበት አካባቢ ሲሮጡ ወላጆች «አትመለስም! አትመጣም!» እያሉ ይጫጫሃሉ።

ከበር ላይ እንደቆመ ሲመለከቱት የምሥራች እናት ፈጠን እያሉ መጡና ከቤት ገቡ።

“ደህና አደርክ የኔ ልጅ...በጠዋት አስደነገጡኝ” አሉ ፍንዳታውን ሰምተው ወደ ውጭ ሲሮጡ እንደነገሩ ደረብ ያደረጉትን ሻል እያስተካከሉ።

“ምንድነው?” አላቸው።

“እንጂ ብቻ ወዲያ ማዶ ነው... ወደገበያው መሃል። ደህና አደርክ?”

“ደህና ደህና። እርሶ ደህና አደሩ?”

“መጣህ ተጣጥቤ” ብለውት ወደጓሮ ገባ ካሉ በኋላ “... መተጣጠብ ከፈለግህ ወዲህ ና” አሉት መላስ አሉና። ተከተላቸው።

ናትናኤል በጓሮው በር ወጥቶ ከውጭ ካላች ቧገቧ ስር አገንብሶ ፊቱን ተጣጥቦ እንደጨረሰ ወደ ቤት ሲመለስ የምሥራች እናት ለባብሰው ብቅ ሲሉ ድጋሚ አገኛቸው።

“እንኳን ከዘመን ዘመን አሸጋገረህ!” አሉት የአመት በአል ነጭ የአበሻ ቀሚሳቸውን እንዳጠለቁ በሞቀ ፈገግታ እየተቀበሉት። “በዓመት በዓል አስደነገጡን አይደል! ገብራል ያስደንግጣቸውቱ!”

“እንኳን አብሮ አደረሰን።” ናትናኤል ፈገግታቸውን በፈገግታ መልሶ። “ደህና አደሩ?” አላቸው ለረጅም ጊዜ እንደሚያውቃቸው ቤተኛ ሆኖ።

“ደህና ደህና የኔ ልጅ...ቁርስ እዛው ላምጣልህ ከሰውየው ጋር ወይስ ከኛ ጋር ትበላ? መቼም እሱ በጅ ብሎ ከዛ አይወጣም።” ሴትየዋ ከዚህ ቀደም ሞክረው ያቃቃቸው መሆኑን ለማሳየት እጃቸውን አወናጨፉ። “ከፍሉን ለማጽዳት እንኳንክ አይፈቅድልኝም ሌሊቱን ደህና አደርክ? ላላስ ቸገረህም? አንዳንዴክ አይጣልብህ እንድቸው ሲያቃስት ነው የሚነጋለት... አበስኩ ገበርኩ!”

“ደህና ነው... አላስቸገረኝም... ደህና ነው...”

“ብል ከዚያው አመጣላችኋለሁ ቁርሳችሁን።” አሉ ሴትየዋ ነጠላቸውን ከላያቸው እየገፈፉ ወደ ጓዳ እየገቡ።

ናትናኤል የትንሿን ክፍል መዘጊያ ከፍቶ ሲገባ ካልቨርት ከእንቅ ልፉ ተነስቶ አጋምሶ ያስቀመጣትን የአረቄ ጠርሙስ ጨብጦ አገኘው።

በእርጋታ ወደፊት ተራምዶ የአረቄውን ጠርሙስ ከካልቨርት እጅ ውስጥ ፈልቅቶ አውጥቶ ጠርሙሱን ወደ ጥግ አስቀመጠና ፊቱን መልሶ ቁልቁል አፈጠጠበት

“ካልቨርት...በቂ ጊዜ የሰጠህህ መሰለኝ...አዲስ አበባ ውስጥ የሰዎች ነፃነት እንደዋሃ እያለፈ ነው።” አለ ናትናኤል ካልቨርት በሚገባው በእንግሊዝኛ ቋንቋ።

ካልቨርት ከተቀመጠበት ስስ ፍራሽ ላይ ሳይንቀሳቀስ ሽቅብ ተመለከተው። ፊቱ ላይ የሚነበበው ስሜት የጥርጣሬ ይሁን የጥላቻ! የቁጣ ይሁን የግድ የለሽነት ናትናኤል ገራ ተጋባ።

“ስማ ካልቨርት...ነገሩ ምንድነው? እነማን ናቸው እነሱ?” ናትናኤል ጥያቄውን እንዴት አድርጎ እንደሚያስቀምጥ ቸገረው። “ተናገር ምን ይዘጋ ሃል?” ወደፊት ተራምዶ ካልቨርት ጎን ፍራሹ ላይ ተቀመጠ። “...ትሰማኛለህ ምንድነው ነገሩ? ሁሉንም ማወቅ እፈልጋለሁ።”

“ማነህ አንተ...ከየትኞቹ ነህ?” አለ ካልቨርት ጥያፌ በተሞላ ገጽ።

“ከማንም አይደለሁም።አውነቱን ለመናገር ከየትኞቹ ስትል ስለነ ማን እንደምታወራም አለውቀም። ድንገት ወጥመድ ውስጥ የገባሁ ሰው ነኝ። ወጥመዱን ለመስበር ከአውራው ለማምለጥ የግድ እንተ ይዘህ የተሰወርከውን ምሥጢር ማግኘት እንዳልብኝ ተረድቻለሁ።ለዚህ ነው አንተን ፍለጋ የመጣሁት። ምስጢሩን እፈልጋለሁ... ያን ጊዜ አውራውን እስንገዋለሁ።”

ካልቨርት ምንም ሳይመልስ በጥርጣሬ ፊት ናትናኤልን ተመለከተው።

“አውራው ማነው? አውራው። ቆይ... ለምን እነገርሃለሁ?”

“ደርሰዋል።ትንሽ ነው የቀራቸው። ድሬዳዋ ድረስ ተከትለውኛል። ጊዜ አይወስድባቸውም። ያገኙላል! ያገኙላል!”

“እነማን ናቸው እነሱ?” ካልቨርት አይኖቹን አጥብቦ ጠየቀው።

“እሱን ነው ለማወቅ የምፈልገው!”

“አንተን የሚያባርሩህ የትኛዎቹ መሆናቸውን እንዴት ላውቅ እችላለሁ?” ካልቨርት ወደኋላ ግድግዳውን ተደገፈና እጆቹን ደረቁ ሳይ አቀላልፎ ተመለከተው።

“ካልቨርት ጊዜ አታጥፋ! እኔን ያሳደዱኝ ተከላዎች አንተንም የሚያ ነፈገሩ ናቸው። እነማን መሆናቸውን አለውቀም!”

“ውሽት! ውሽት! ውሽት!” ካልቨርት ጥያፌውን መደበት አልቻለም። ፊቱ በጥላቻ ተሞላ። “ልታታልላኝ አትሞክር። የነጮቹ ግልገል ነህ። ባንዳ እንዴት እንደምሆንህ ባወቅህ። አንዲት ነገር አልነገርህም። ልትገድለኝ ትችላለህ።”

“ወደ አንተ እንድመጣ አምናኝ አድራሻህን የሰጠኝን የምሥራች ነች።”

“ውሽት!”

“ውሽት አይደለም። ሁሉን በዝርዝር ልነገርህ እችላለሁ። ካልቨርት... ፊቅጂ በዚህ ውሽትነት ውስጥ የተዘፈነሁ ሰው እንዳልመሰለሁ። ካልቨርት... ትላንት እንደሚገኘውም የመንግሥት ሠራተኛ ጠዋት ወደ ስራ ማታ ወደቤቱ የምገባ ሰው ነበርኩ። ዛሬ... ዛሬ ቀኑ ነኝ! ተባራሪ ታዳኝ ቀኑ።” ናትናኤል ከመጀመሪያው ቀን ከአለቃው ትዕዛዝ ከተቀበለባት ቀን ጀምሮ የሆነውን የደረገውን የተፈፀመውን ሁሉ አንድ በአንድ ይተርክ ጀመር።

“እና የዚህ ዓደኛህ ሞት ብቻ እራስህን ለአደጋ እንድታጋፈጥ አስገደደህ ማለት ነው?” አለ ካልቨርት መሃል ላይ አቋርጦት።

“የዓደኛዬ ሞት ብቻ አልነበረም! እርግጥ የሁኔታውን ጥልቀት ሳልፈጸሙ በፊት ጠጥቶት ቀናት ውስጥ በአለቃዎቹ እርዳታ በመደገፍ የዓደኛዬን ገዳዮች አጥምጄ ለመያዝ የምችል መስሎኝ ነበር። ሳይሆን ቀረ። ከዛ ወዲህ ግን ለራሴም ህይወት ስጋሁ። አብርሃምን ድንገት እንዳጠፋት እኔንም ባላስብኩት ቦታ እንዳይደፋኝ ስጋሁ። ጭንቀት ወረሰኝ። ከመጨረሻው ሳልደርስ ተገዢነቼ መኖር እንደማልችል ተረዳሁ... ያንን ለማድረግ ደግሞ አንተን አግኝቼ ምሥጢሩን መረዳት ነበረብኝ... ድንገት ለመሰወር ወሰንኩ።” ናትናኤል አንድ በአንድ ይዘረዝርለት ጀመር። መሃል ላይ እንዴት ወደ የምሥራች ሆቴል እንዳመራ ሲያወራ፤ እንዴት አንድ ክፍል ውስጥ ይህ የካልቨርትን አድራሻ እንድትነግረው እንደጠየቃት ሲያወጋ፤ እንዴት በቤቷ ጀርባ የስርቆሽ በር አብረው ሾልክው እንደደገፉ ሲተርክ፤ የካልቨርት ዓይኖች ከየጉድጓዶቻቸው እየወጡ ናትናኤል ላይ ተጣብቀው ቀሩ።

ናትናኤል በተቻለው መጠን አለስልሶና አባብሎ የምሥራችን ሞት ሲነግረው ካልቨርት ከተቀመጠበት በሎ ተነሳ።

“ውሽት! ውሽትህን ነው!” ሰውነቱ ይትሰጠበጥ ጀመር።

“ውሽቱን አይደለም ካልቨርት። እርግጥ ጥፋቱ የኔው የራሴ ነው። ወደ እርሷ ባልሄድ ምናልባት ያች ሴትዬ አግኝታ አታጠፋትም ነበር።”

ካልቨርት በቀመሰት ቁልቁል ናትናኤልን ተመሰክተው። ወዲያው የሰማው ቀስ በቀስ እየሰረገ ወደ ሰውነቱ ሲገባ በፍራሻ ላይ ተቀምጦ ፊቱን ጉልበቶቹ መሃል ቀብሮ በፀጥታ ያለትን ጀመር። አልህና ንዴት ትከሻውን ሲሰብቁት ናትናኤል ሰጥቂት ደቂቃዎች በትዕግሥት ጠበቀውና ቀጠለ።

“ከመሞቷ በፊት እናቷን ድሬዳዋ መሆንህን ብቻ ተነፈሰችልኝ።”

ናትናኤል ታሪኩን በሙሉ አንድም ሳያስቀር አውርቶ ሲያበቃ ወደጌላ ፈቀት አለና ከፍራሽ ጌላ ያለውን ግድግዳ ተደግፎ ተቀመጠ። ለተከተለት በርካታ ደቂቃዎች በከፍሎ ውስጥ ፀጥታ ሰፈነ። አልፎ አልፎ ብቻ ካልቨርት መሃረቡን እያወጣ አፍንጫውን ሲያፀዳዳና ሳግ ሲተናነቀው ከሚሰማው ድምፅ በስተቀር ዝምታ ሽፈናቸው።

“ሲገድሏት አዛው ነበርክ ማለት ነው?” አለ ካልቨርት ጉንጮቹን የረሰሰውን እንባ እንቢን ለመጥረግ ሳይሞክር ካቀረቀረበት ከጉልበቶቹ መሃል ቀና ብሎ ናትናኤልን እየተመለከተው።

ናትናኤል በዝምታ ጭንቅላቱን ነቀነቀ- ‘አም’

ካልቨርት በእንባ የደፈረሱ አይኖቹን ከጣሪያው ላይ ሰቅሎ የሚተናነቀውን እንባ ታገለው።

“እና... ምንድን እንድነገርህ ነው የምትፈልገው?” አለ በተሰበረ ድምፅ ጭንቅላቱን ወደፊት ጉልበቶቹ ላይ ጣል አድርጎ።

“ሁሉን! እነማናቸው? ምንድነው የሚሰሩት? አንተስ ለምን ተሰወርክ? ሁሉን ማወቅ እፈልጋለሁ።”

“ዋጋ የለውም።” አለ ካልቨርት ዓይኖቹን በዘዝ አድርጎ።

“እንዴት ዋጋ የለውም? ምስጢሩን ስረዳ ብቻ ነው ራሴንም ሆነ አንተን ልረዳ የምችለው፤ እነዚህን ነፍስ ገዳዮች ላቆማቸው የምችለው።”

“ነፍስ ገዳዮች አይደሉም።”

“ታዲያ ምንድናቸው? ከዚህ በላይ ምን ትፈልጋለህ?”

“ነገርኩህ ነፍስ ገዳዮች አይደሉም!” በበጫት አለ ካልቨርት። ድጋሚ መሃረብ አውጥቶ አፍንጫውን አጸዳዳ።

“የምሥራችን የገደሏት አነርሱ መሆናቸው እንዳልተዘነጋህ እርግጠኛ ነኝ።”

“እነሱ አይደሉም። አስታውሱ... የገደለችት ሴት...”

“ያው ነው!” አቋረጠው ናትናኤል።

“ያው አይደለም!” ካልቨርት በሰጪት አለ። “ማነው ስምህ... ናትናኤል ነው ያልከኝ? ብዙ የማታውቀው ነገር አለ። ምንም እታውቅም ማለት ይቀላል። ነፍሰ ገዳዮች አይደሉም። አም ዓደኛህን ገድለውብህ ይሆናል! እንተንም ሊያሳድዱ ይችላሉ ግን አንተ እንደምትለው አይደለም።”

“የፈለግትን ይሁኑ። ብቻ ልናቆማቸው ይገባል። ትሰማኛለህ?”

“ልናቆማቸው አይገባም። ተስፋችን እነርሱ ብቻ ናቸው። የቀረን ጭላንጭል ብርሃን ቢኖር የእነርሱ ዓላማ ብቻ ነው። ዳር መድረስ አለባቸው።”

ናትናኤል የሚያዳምጠው ሁሉ እንቅጥልሽ ሆነበት።

“ምንድነው የምታወራው የሚሰሩትን ትደግፋለህ ማለት ነው? ወይስ...”

ካልቨርት በመስማማት ጭንቅላቱን ነቀነቀ።

“ታዲያ ለምን ተሰወርክ... እነሱስ ለምን ያሳድዱሃል... ለምን ለሌሎች ሀይወት መጥፋት ምክንያት ሆንክ?” ናትናኤል መጥፎ ስሜት ገርፎውን ሲተናነቀው ተሰማው። “ዓደኛዬ የሞተው ለምን ይመስልሃል? ቤቱን ትቼ ጠፍቼ የቀረሁ ለምን ይመስልሃል? አንተ እዚህ አረቂ በምትጋትበት ሰዓት ሌሎች የአንተን ዱካ ሲያፈላልጉ በጥይት እየታደኑ ነበር። ይገባሃል የምልህ?” በንጹት ተንቀጠቀጠ ናትናኤል።

ካልቨርት ቀኝ ብሎ በቁጣ የተጨማተረውን የናትናኤልን ፊት ተመለከተና ድጋሚ አቀረቀረ።

የተቀመጡበት ክፍል በር ተከፍቶ የምሥራች እናት በትራ ላይ ሁለት ሳህጥች ይዘው ገቡ። በትመም የሚሰራው ምግብ ሽታ ከጓዳ ተነስቶ በተከፈተው በር አልፎ የተቀመጡበት ድረስ አወዳቸው። ከተዘጋው መስኮት ጀርባ ከጓሮ ሴቶች ምግብ ሲያሰናዱ ሶቃ ሲያጣጥቡ የሳህን ካኒታ... ሳቅ ... ጨዋታ... ልጆች ሲጨፍሩ... ልጃገረዶች እባባዬ ሆይ... ለምለም... እያሉ ሲዘፍኑ ይሰማል። ዘመን መለወጫ... መስከረም አንድ... አዲስ አመት።

“በሉ ቀርሳችሁን አድርጉ።” አሉ ሴትዬዋ ትሬውን ካራሽ ጥግ እያስቀመጠ። ወዲያው በእንጻ ያባበጠውን የካልቨርትን ፊት ሲያዩ ደንገጥ ብለው ቆሙ።

“እግዚር ይሰጥልን... መቼም አስቸገርንዎት።” አለ ናትናኤል የተፈጠረውን ድንጋጤ ለማርገብ።

የምሥራች እናት ቀሉ ፊታቸውን መለሱና ከክፍሉ ወጡ። ሴትዬዋ ቢወጡም ሁለቱ ሰዎች ምግቡን ለመብላት እጃቸውን አላነሱም።

“ናትናኤል በእኔ ምክንያት ስለተፈጸመው ሁሉ እጅግ አዝናለሁ። ግን ልነግርህ የምችለው ነገር የለም።” አለ ካልቨርት ሴትዬዋ ዘገተውት በሄዱት በር ላይ አፍጥጦ።

“በጣም ጥሩ!” ናትናኤል ከተቀመጠበት ተፈናጥሮ ተነሳ “ምሥጢሩን አወጣዋለሁ። የማውቀውን ሁሉ በእነርሱ በውጭ ለሚገኙ ጋዜጠኞች እስትነጥለሁ። እርግጠኛ ነኝ... የማወጣው ፍንጭ ምንም ትንሽ ቢሆን ያንተን እድራሽ ይጨምራል። ደግሞ ከትክክለኛው ጆሮ እንደሚደርስ አልጠራጠርም!” ናትናኤል ያለማወሳወል ወደ በሩ አመራ።

“ረጋ በል ናትናኤል... ረጋ በል... ምን እያደረግህ እንደሆነ አታውቅም!” አለ ካልቨርት ከተቀመጠበት በርግን እየተነሳ። “ለሀይወቴ ፈርቼ ወይ እድራሽቴን እንዳታወጣ ሰግቼ እይምሰልህ... ግን አንተ የማትረዳው የከፋ ጥፋት እንዳትፈጽም ስለምፈራ ነው።”

የካልቨርት መደናገጥ ናትናኤልን የልብ ልብ ሰጠው።

“ጊዜዬን አታጥፋ! ለዓደኛዬ ሞት ምክንያት ሆነሃል። ከአሁን ወዲያ ግን ለእንዳንተ አይነቱ ጅል ሀይወቴን አደጋ ላይ አልጥልም።” ናትናኤል የክፍሉን በር ከፍቶ ቆመ። “ትነግረኛለህ አትነግረኝም?”

ካልቨርት በተስፋ መቁረጥ ራሱን አወዛወዘና ተመልሶ ከፍራሽ ላይ ዘፍ አለ።

“ቀጥል... እውነቱን ነው የምፈልገው።” አለ ናትናኤል በሩን ዘግቶ ካልቨርት ጎን ፍራሽ ላይ እየተቀመጠ።

“ከየት እንደምጀምር አላውቅም።” ካልቨርት በባዶው አየር ላይ አፈጠጠ። “ከኔ ልጄምር ከእነርሱ?” አለ በለሆሳስ ናትናኤልን ሳይሆን አራሱን የሚጠይቅ ይመስል።

“ከሚቀድመው ጀምርልኝ።” ናትናኤል እየበረታታው።

“በወታደራዊ አታሊት አትዋጽዖ ውስጥ በሚገኘው የአገሪ አምባሲ ውስጥ አንድሰራ ከመመደብም በፊት በአገሪ የአየር ወለድ ኮማንዶ ሠራዊት ውስጥ በጎረቤት በተለያዩ አገሮች በወታደራዊ አታሊት የሥራ መደብ ሰርቻለሁ። በዚህ የሰራ መደብ ሰራሳዊ በሚገኘው አምባሲያችን ውስጥ አየራራሁ በነበርኩበት ጊዜ ነው... ደቡብ አፍሪካ በነጮች ስር በነበረች ጊዜ... የደቡብ አፍሪካ የነጮች የሰላላ ድርጅት ተደራቢ ወኪል አድርጎ የመሰመሰ ሰኝ። ወድጄ አልነበረም። ያኔ ባለትዳር ነበርኩ። ባለቤቴ ከመሞቷ በፊት ነው የማይሆን ነገር ሳደርግ ይዘች። የሚፈልጉትን ካላቀበልኳቸው የደረ ኩት ሁሉ በፍጥነት ከተደነፈ ማስረጃ ጋር ለባለቤቴ አንደሚደርሳት አስጠነቀቁኝ። አወዳት ነበር። አሁን ይቆጠራል... ያኔ ግን ከባለቤቴ ጋር መለያየቴ ሞት መስሎ ታየኝ። ወጥመዳቸው ውስጥ ገባሁላቸው።”

“ምንድን ነበር ካንቲ የሚፈልጉት?”

“ያን ጊዜ ናሚቢያ ነፃነቷን ገና አልተቀዳጀችም ነበር። የስዋፖ ሽምቅ ተዋጊዎች ከአንጎላና ከሃምቢያ ከፍተኛ ድጋፍ ይሰጣቸው ነበር። የጦር ሠራዊቶችም ነበሯቸው። በተለይ ከሃምቢያ የሚነሱ የስዋፖ አደጋ ጣይ ቡድኖች በካንሪሲ ሰርጥ ውስጥ በተደጋጋሚ በነጮቹ ላይ ጥቃት ያደርሱ ነበር። ያንን ነበር ከእኔ ለማግኘት የሚሹት-ስዋፖ በሃምቢያ ውስጥ ስለሚያደርገው አንቀሳቃሽ። ለነገሩ እሳ የቆየሁት በጣም ለአጭር ጊዜ ነው ሁለት ዓመት አይሆንም። ቢሆንም በጊዜው በርካታ ጠቃሚ መረጃዎችን አስተላልፈላቸዋለሁ። ከዚያ ወዲህ በተመደቡበት ሀገሮች ሁሉ እየተከታተሉ መረጃ እንዲቀበላቸው ይጠይቁኝ ስለነበር የሚፈልጉትን ሳደርግ ቆየሁ። ከስድስት ዓመታት በፊት አዲስ አበባ በሚገኘው የአገሪ አምባሲ ጽህፈት ቤት ስመጣ በድጋሚ ግንኙነቴን እንደቀጥል ጠየቁኝ። ምርጫ አልነበረኝም ቀጠልኩ። በደቡብ አፍሪካ ሰው ለተደረገ ጥቁሮች ስልጣን ከተጋሩ በኋላ የነጭ ደቡብ አፍሪካ ስላላ ሰዎች ለአንግሊዝ ኤም.አይ. ስድስት ሸጡኝ።”

“ምንድን ነበር የሚፈልጉት እንግሊዞች?”

“አንድ ነገር ላይ የተከረ አልነበረም ፍላጎታቸው ስለሰጣቸው የምች ለውን ሁሉ ይቀበሉኝ ነበር። የዞን ያህል ጫና አልነበረብኝም... ዋናው ዓላማ ቸው ግንኙነታችን እንዳይሳሳና በእኔ ላይ ያላቸውን የበላይነት እንዳልዘነጋው በየጊዜው ማስታወስ ነበር።”

“የባለዋ ሴትዮስ?”

“ስለእርሷ ብዙ አላውቅም... ቢሆንም የእሥራኤል ፓስፖርት መያዚን ስለማውቅ የሞላድ ትምጥ መሆኗን አጠረጥር ነበር። ያም ሆነ ይህ የትብብሎችን ሠንጠረዥ የቀየሱት እነሱው ስለነበሩ እኔ መረጃውን ለእርሷ አቀብላለሁ... እርሷ ደግሞ ለአንግሊዝ የምስጢር ሠራተኞችና ያለጥርጥር ለሞላድም ታቀብላለች።”

“ሹፈሩስ? እዚህ ውስጥ አንድ ቢገባ ቻለ?”

“በመጀመሪያ እሱ አልነበረም። እኔ እራሴ ነበርኩ ለባለዋ ሴት መረጃውን የማቀብለት። መሃል ላይ ግን በላ በምመላለስበት ጊዜ የኢትዮጵያ የዐረ ስላላ ሰዎች በእኔ ላይ ከተትል ማድረጋቸውን ደረስኩበት። ሁኔታው ስላለጋኝ የትብብሎችን መስመር እንዲቀይሩ ጠየቅኳቸው፤ ከዚያ በኋላ ነው ሹፈሩ በአንግሊዞች የተመለመለ መሆኑንና መረጃውንም በእርሱ በኩል ማስተላለፍ እንደምችል በባለዋ ሴት በኩል የተነገረኝ። ሹፈሩ በሽፋን የኢትዮጵያ ዐረ ስላላ ሰው መሆኑን ግን አሁን አንተ ስትነገረኝ ነው ያወቅሁት።”

“እሺ...” አለ ናትናኤል።

“እና ላለፉት ስድስት ዓመታት እንዳልኩህ አልፎ አልፎ አንዳንድ መረጃዎችን ስጥልላቸው ቆየሁ። በመሠረቱ የማቀብለቸው መረጃ ያንን ያህል ጥልቀት ያለው አልነበረም። አንደኛ እኔ እራሴም የተጠናከረ ምንጭ አልነበረኝም፤ ሁለተኛ እነርሱም ያንን ያህል አይጫኑኝም ነበር። ከጥቂት ወራት ወዲህ ግን ሁኔታው በድንገት ተቀየረ።”

“አንድ?”

“ሰውየው ማን እንደሆነ የማያውቅ የለም። ብቻ ከሁለት ዓመታት በፊት በተካሄደው የአፍሪካ አንድነት ድርጅት የመሪዎች ስብሰባ ላይ ይሸው ሰው መሪዎች ብቻ የተገኙበት ዝግ ስብሰባ ጠይቆ ተፈቀደለት። ለተገኙት መሪዎች አንድ ምስጢራዊ ዕቅድ አቀረበ።”

“ማነው ሰውየው? ምንድነው እቅዱ?” ናትናኤል አደራርቦ ጠየቀው።

“እውነቱን ነው የምነግርህ። ሰውየው ማን እንደሆነ አላውቅም አንዳንዶች ከፍተኛ ማዕረግ ያለው በግብጽ የሚገኝ የጦር አዛዥ ነው ይላል፤ ሌሎች አይደለም የማሉ ሰው ነው ይላሉ። በኬንያ ውስጥ በሚገኝ አንድ ዩኒቨርሲቲ ውስጥ የፖለቲካ ምሁር ነው የሚሉም አሉ። ብቻ ሁሉም የሚያወራው በሹክሽክታና በይሆናል ነው። እውነቱን ለመናገር ከጥቂት ሰዎች በስተቀር የሰውየውን ማንነት የማያውቅ ያለ አይመስለኝም። ያም ሆነ ይህ ሰውየው የተባለውን ዕቅድ አቀረበ። የዕቅዱ መሠረታዊ ሀሳብ ከአፍሪካ አገሮች የተውጣጣ እጅግ ከፍተኛ ቁጥርና ጥራት ያለው የጦር ሠራዊት ማደራጀት የሚል ነበር።”

“እርግጥ እትዱ ሃሳብ አዲስ አይደለም፤ የደጋገደው አማኒ ሲለፍፈው የቀየው ሃሳብ ነው። ለአማኒ ደቡብ አፍሪካን ነፃ ማውጣት ቀዳሚ ዓላማ ይሁን እንጂ የሰውየው የሩቅ ግብ እንድ አህጉራዊ የመከላከያ ሃይል መፍጠር የሚል ነበር።”

“አፌን ጥልቁ መናገር ባልቸልም ይህ ዕቅድ የአስራ ዘጠኝ ዘጠና ዎቹ የመጀመሪያ ዓመታት የአፍሪካ ፖለቲካ ውጤት ነው ለማለት እችላለሁ። ወደጋላ ካስታወስክ እነዚያ ዓመታት በላይቢያ፣ በሲኔራሌ፣ በኦጋንዳ፣ በኢትዮጵያ፣ በሩዋንዳና በብሩንዳ በሌሎችም የአፍሪካ አገሮች የእርስ በእርስ ጦርነት የታዩባቸው...በሺህና በሺህ የሚቆጠሩ የሞተባቸው በሚሊዮንና በሚሊዮን የሚቆጠሩ የተሰደዱባቸው ዓመታት ነበሩ። ሆኖም እነዚህ ዓመታት አስተምረውን ያለፉት ነጥብ ነበር። በተለይ በላይቢያ የውስጥ ብጥብጥ የጥቂት ምዕራብ አፍሪካ አገሮች ወታደራዊ ትንጅት የነበረው ኤኮሞን ያደረገው ሀላም የማስፈን ጥረት አፍሪካ አህጉራዊ የመከላከያና የፀጥታ ሃይል ያስፈልጋታል፤ ይህም በትግባር ሊተረጎም የሚችል ነው። የሚለውን ሃሳብ የሚያጠናክር ነበር። እና እንዳልኩህ ሰውየው ዕቅዱን አቀረበ። ካቀረበም በጋላ በሦስት ወር ጊዜ ውስጥ ምን ዓይነት ጥናቶች እንደተደረጉና መሪዎችም በምን በምን ነጥብ ላይ እንደተሰማሙ አይታወቅም፤ ብቻ ሰው የው በአፍሪካ አገሮች ሁሉ በሰውር ጽህፈት ቤቶች ከፍተኛ የተመረጠ መኮንኖች እየተሰበሰቡ የአፍሪካ የመከላከያ ሃይል ጥንሰስ ቀንጆዎቹ በሚል መጠሪያ ይጠነሰስ ጀመር።”

“ቀጥል።” አለ ናትናኤል ካልቨርት ድንገት ዝም ሲልበት።

“ይቅርታ... ከአረቂው ትንሽ ብትሰጠኝ...”

“አይሆንም... በጽሁፍ አእምሮ ነው እንድታወራልኝ የምፈልገው።”

“አውራሲሁ አውራሲሁ አንድ መለኪያ ብቻ።” አለ ካልቨርት እጁን እያራገበ።

ናትናኤል ተነስቶ ከአረቂው ጠርመሶ እንድ መለኪያ ቀንሶ ለካልቨርት አቀበለው።

“ሀ!” አለ ካልቨርት በመጀመሪያው መከራ የመለኪያውን ግማሽ ቁልቁል ልኮ። “እና እንዳልኩህ የቀንጆዎቹ መሠረት በእያንዳንዱ አፍሪካዊ አገር ተጣለ፤ የግንባታ እንቅስቃሴውም በሰውር ይጣደፍ ጀመር። እንቅስቃሴው በሰውር የተደረገው የባዕድ እጅ ከጅምሩ እንዳያካሄድ ነበር። በዚህ ጊዜ በየአገሮች ያሉት የአካሉ ቅርንጫፍ ክፍሎች በዚያው በሚገኙበት አገር የመከላከያ ሚኒስቴር ቁጥጥር የሚደረግባቸው ሲሆኑ መመሪያም የሚሰጣቸው በየአገሮቹ ባሉ የመከላከያ ሚኒስቴሮች ውስጥ ለዚሁ ጉዳዩ በተደራጁ ልዩ ክፍሎች ነበር።

“ዝግጅቱ በተጀመረ በሦስተኛው ወር ምሥጢሩ አፈትልኮ ተገኘ። ማን አወጣው? እንዴት አወጣው? የሚታወቅ ነገር የለም። ብቻ በእንግሊዞቹ አብዛርከርና በፈረንሳዮቹ አፍሪካን ዲፌንድ ላይ የዕትዱ ፍንጭ ታትሞ ወጣ። እውነቱን ነገረኝ ካልካ ምሥጢሩን ያወጣው የዕትዱ ጠንሳሽ እራሱ ነበር።”

“እንዴት? የገዛ ምሥጢሩን ለምን?”

“ቀዶ... ዝም ብለህ ተከትለኝ... እርግጥ ይህ የእኔ መላምት ነው... ግን ዳር ስንደርስ አንተ እራስህ ተመሳሳይ መላምት ላይ እንደምትደርስ እርግጠኛ ነኝ። እንዳልኩህ ምሥጢሩ አፈተለክ። ይህ እንደተሰማ የተለያዩ የአፍሪካ ባለሥልጣናት ከወዲያ ወዲህ ሲራረጡ ሰነቡ። ውጤት - ወታደራዊ ዝግጅቱ እራሱን በቻለ ምስጢራዊ መልክ እንዲካሄድና በማንኛውም አገር የሚገኝ ቅርንጫፍ ክፍል በቀጥታ ከዋናው ማዘዣ ካልሆነ በስተቀር በሚገኝበት አገር የመከላከያ ሚኒስቴርም ሆነ ሌላ መንግሥታዊ አካል ጣልቃ ገብ ቁጥጥርም ሆነ ተፅዕኖ እንዳይደረግበት ስምምነት ላይ ተደረሰ።

“ዓላማው ዝግጅቱን አንድ ወጥ በሆነ መልኩ ለማፋጠንና ምሥጢሩም እንዳይባከን ለመጠበቅ ተብሎ የተቀየሰ ነበር። በሌላ መልኩ ለተመለከተው ደግሞ ስምምነቱ አገሮች በተናጠል በክልላቸው ውስጥ በሚደረገው ወታደራዊ ዝግጅት ላይ መረጃ እንዳያገኙ የሚያግዳቸው ሆነ። ይህንን ስምምነት ተቃውሞ የሚቆም አገር ደግሞ ተደም ሲል የተከሰተው አይነት የምሥጢር መዝረክረክ እንደማይፈጠር ማረጋገጫ ማቅረብ ሊኖርበት ሆነ። የዚህን ዓይነት ዋስትና መስጠት ደግሞ ለማንኛውም አገር አዳጋች ነው። ያም ሆነ ይህ ምሥጢሩ በጨቅላ ደረጃው በማፈትለኩ ከዚ በጋላ የወታደራዊ አካሉ አቅስቃሴ ሁሉ ከአገሮች ቁጥጥር ውጭ በምስጢር ለመሆን በቃ። ይህን ነበር የፈለገው የዕትዱ ባለቤት-እንቅስቃሴውን ያልታዘበ በቀጥታና በምስጢር መምራት። ከዚያ ጊዜ በጋላ የአፍሪካ መሪዎች የሚያገኙት መረጃ ሁሉ ከዋናው ማዘዣ በሚተላለፉ ዘገባዎች ላይ ብቻ የተወሰነ ሆነ። በሌላ ቋንቋ የአፍሪካ መሪዎች የሚያውቁት የእንቅስቃሴው መሪ እንዳይውቁ የሚፈቅድላቸውን ብቻ ሆነ። ይህም እያንዳንዱ አገር አዲስ አበባ ውስጥ በሚገኝ ኤምባሲው ባስቀመጠው የወታደራዊ አታሽው በኩል ብቻ የማረጋገጥ ነበር።

“የወታደራዊ አካሉ መረብ እየሰፋና እየተጣለለ በመጣ ቁጥር በየአገሩ የሚገኙ እውቀት ችሎታና ተሰማኝነት ያላቸው የቦር ባለሙያዎች በጥንቃቄ እየተጠኑና እየተመዘኑበዚህ አካል ይዋጡ ጀመር። ብቻ ምን ልበልህ...በሁለት ዓመታት ውስጥ እጅግ ጠንካራ፤ እጅግ ሰፊ፤ እጅግ ምስጢራዊ ወታደራዊ አካል አፍሪካ ውስጥ በሰውር ተገንቦቶ አበቃ። አልፎ አልፎ እንዳንድ ባለስልጣኖች የወታደራዊ አካሉን አለቅታ ምስጢራዊ መሆኑንና መግዘፍ የመቃወም ፍንጭ ቢያላዩም ያለምንም ምህረት በተናጠል

እየተላቀሙ ተወገዱ። ከዚህ ወዲያ ማንኛውም ምስጢርን የሚያውቅ ባለሥልጣን ድምፁን ዝቅ እድርጎ መናገርን መረጠ።

“ይህን አካል የምትለውን ማነው የሚመራው?” ናትናኤል ጠየቀው።

“በትክክል እነማን እንደሆኑ አላውቅም... ግን ከአፍሪካ አገሮች ሁሉ የተውጣጡ የጦር አዛዦች እንደሆኑ አውቃለሁ።”

“እሺ ቀጥል።”

“ሁኔታው በዚህ ላይ እንዳለ ከሁለት ወር በፊት ወደ አገሪ ተጠራሁ። አገሪ ውስጥ የቆየሁት ግን ለአራት ሰዓታት ብቻ ነበር። ሞገሮቼ እንደደረሰኩ ወደ መከላከያ ሚኒስቴር ተወስኜ ስለዚህ አካል መጠነኛ ገለባ ከተደረገልኝ በኋላ ለሚቀጥሉት ሦስት ወራት ግልጋሎቱን ለዚሁ አካል እንደምለጥና ተጨማሪ መመሪያዎችንም ለመቀበል ወደ ሌላ ሰፍራ የምወሰድ መሆኑ ተነገረኝ።

“እንዳልከህ ሞገሮቼ ከደረሰኩ ከአራት ሰዓታት በኋላ በሌላ እነሱተኛ አውሮፕላን የወለት ሰዓታት ገዛ እድርጌ ከአንድ በረሃማ ቦታ አረፍኩ። ቦታው የቶ እንደሆነ ለመናገር ያስቸገራል። እርግጥ ባንዲራ ተለቅሎ ይውለበልልል ግን ባንዲራው አንድ ነው፤ የአፍሪካ አንድነት ድርጅት ባንዲራ።

“ከአውሮፕላኑ እንደወረደኩ ማረፊያ ቦታ ተሰጠኝ። ከእኔ ቀደም ባለው የደረሱ ነበሩ፤ እኔ ከገባሁ በኋላም ሌሎች በተከታታይ ከተለያዩ አገሮች በሄሊኮፕተሮችና በልንሰተኛ አውሮፕላኖች እየተጫኑ ነበሩ። በማግስቱ ኘርግራሙ ተጀመረ። በአጠቃላይ አስራ አንድ ነበርን። በኋላ እንደተረዳሁት ሁላችንም በአዲስ አበባ በተለያዩ የአፍሪካ አገሮች ኤምባሲዎች ውስጥ እንድንሰራ የተመረጥን ነበርን። እንደውም አንድ ሁለቱን አዲስ አበባ ውስጥ ቀደም ብዬ አውቃቸው ስለነበር አዛ በረሃማ ቦታ በቆየሁባቸው ጥቂት ቀናቶች ልቀርባቸው ቼዩ ነበር። በነገራችን ላይ የሞሮኮ ወታደራዊ አታሼ የነበረው መሃመድ ባስሪ እኔ በነበርኩባቸው ቀናቶች አዛው ነበር። ወደ አዲስ አበባ በተመለሰ በወሩ ከጊኒው ሰው ጋር ተገድሎ ተገኘ።”

“ምን ላይ ነበር የኘርግራሙ አትኩሮት?” ናትናኤል ወደፊት አዝምሞ ጠየቀው።

“ዝርዝር ነጥቦች ውስጥ አልገባም። በአጠቃላይ የቆየነው ለሁለት ሳምንታት ነበር። በመጀመሪያው ሳምንት በአፍሪካ ወቅታዊ ችግር ላይ ነበር ያተኮርነው። በሁለተኛው ሳምንት ግን ስለ ቆንጆዎቹና ስለዓላማው ስለእኔ

ቅስቃሴው ነበር በጥቅሉ። በአጭሩ ከመጨረሻው የአፍሪካ መሪዎች ስብሰባ በኋላ የአፍሪካ መንግሥታት እንደማይኖሩ ነበር የተገለጸልን።»

“ምን ማለት ነው ይሄ?” ናትናኤል ግራ ገባው።

“ነገርከህኮ ከጥቂት ቀናት በኋላ የምትኖረው አፍሪካ አንድ አፍሪካ ብቻ ትሆናለች።”

“እንዴት? አልገባኝም።” ናትናኤል የሚያዳምጠው ቅዠት መሰለው።

“የስብሰባው ጊዜ ሲደርስ ጠቅላላ የአፍሪካ መሪዎች ተጠቃለው አዲስ አበባ ይገባሉ። ይህ ከተገባደደ በኋላ በመላው አፍሪካ በየአገሩ ያሉ የአካሉ ቅርጫፍ ክፍሎች በየሰብት አገር ውስጥ መፈንቅለ መንግሥት አድርገው ሥልጣን ይጨብጣሉ። ከዚያ በኋላ ማንኛውም መመሪያ ከአፍሪካ አንድነት ድርጅት ይወጣል። በአዲስ አበባ በየአገሮች ኤምባሲዎች ውስጥ በሚገኙ ወታደራዊ አታሼዎች ለማካኘት መመሪያዎች እንደአስፈላጊነቱ ለየአገሮች ይተላለፋሉ። አበቃ።”

“እንዴ! ስንት መፈንቅለ መንግሥት ማለት ነው?” ናትናኤል ካልቨርችን አተኩሮ ተመልክተው። ሰውየው ድጋሚ የሰከረ መሰለው።

“ሃምሳ ሦስት።”

“የፈጣሪ ያለህ! ይህኮ እልቂት ነው፤ ሃምሳ ሦስት አገሮች ውስጥ ጦርነት መፍጠር እኮ ማለት ነው። መቼም ሁሉም ለሜን ብሎ አይቀበልም። ጦርነት ይኖራል።”

“እልቂት አይደለም። ይኸው አካል ተብትቦ ያልያዘው ወገን በዝብዙ ያለውቀው ምስጢር በየትኛውም አገር አታገኝም። ውስጥ ውስጡን በየአገሩ ጠንካራና ተሰሚ ደጋፊዎች አሉት፤ ውስጥ ውስጡን የየአገሩን ደካማ ጎን አብጠርጥሮ ያውቃል፤ እነማን መያዝ መታሰር... መወገድ አለባቸው? እነማን ሊታመኑ ይገባል? እነማን ባንዳዎች ናቸው? እነማን ዲቃላዎች ናቸው? እነማን ንፁህ እፍሪካውያን ናቸው? ሁሉ ይታወቃል።”

“አህጉራዊ መከላከያ የተባለውስ? ማለቱ...” ናትናኤል ግራ ገባው።

“ሽፋን ነው። አየሁ... ወታደራዊ አካሉ የአፍሪካ መንግሥታት እያወቁና መላው ድጋፍ እየሰጡት በምስጢር ለመነቃነቅና የዚህን ዓይነት ስፋት ያለው ወታደራዊ ዝግጅት ለማድረግ በየአገሩ የሚገኙትን ክፍተኛ መኮንኖችን በስራ ለማስባሰብ አንድ ተቀባይነት ያለው ሽፋን ያስፈልገው ነበር። አህጉራዊ የመከላከያ ሃይል ተሰማሚ ሽፋን ነበረ።”

“እና የአፍሪካ መንግሥታት ሁሉ ስለእንቅስቃሴው ምንም አያውቁም ማለት ነው?”

“ያውቃለሁ፡፡ ዝግጅቱ ሁሉ ተቀነባብሮ በየአገሩ ያሉ ቅርንጫፍ አካላት በተጠንቀቅ ላይ መሆናቸውን ያውቃለሁ፡፡ በእቅዱ መሠረት መሪዎች ለአ.አ.ድ. ዓመታዊ ስብሰባ በሚገናኙበት ዕለት ሌሊት የአፍሪካ አህጉራዊ የመከላከያና የፀጥታ ሃይል መቋቋሙን ለመላው ዓለም ይፋ እንደሚደረግ በማመን ይጠበቃል፡፡ የቀረበላቸውና ያፀደቁት ምስጢራዊ እቅድ ይህ ነው፡፡ የሆነው ግን ይህ ብቻ አይደለም፡፡ መሪዎች ወደ አዲስ አበባ ተጠቃለው እንደገቡ በየአገሩ ያሉ የመከላከያ ሃይሉ ቅርንጫፍ ሃይሎች በያሉበት አገር መፈንቅለ መንግሥት አካላዊው ሥልጣን ይረከባሉ፤ ሆኖም ያስከብራሉ፤ እንድንታችንን ይከላከላሉ፡፡ ይህ እንደተፈፀመ የመከላከያ ሃይሉ ብቻ ሳይሆን የአንዲት አፍሪካ መወለድ ለዓለም ይበሰራል፡፡”

“አብደት! አብደት ነው ይሄ!” ናትናኤል ሲከተል የሚችለው አልቂት ሲታሰበው ጀሮዎቹን ማመን ጠላ፡፡ “በቅድሚያ የአፍሪካ ሕዝብ ስሜት ሳይጤን እንዴት? ይህ ራሱ ዲሞክራሲን ማፈን ነው! አብደት ነው! ጤነኛ አእምሮ ያለው ሰው ይህን አያቅድም!”

“ምኑ ላይ ነው አብደት?”

“አንድነት በሃይል አይመጣም፡፡ ውህደት በጉልበት አይፈጠርም፡፡ ሃይል የሚወልደው ጥላቻን ነው፡፡ ጥላቻን ልታዳፍነው ትችላለህ! ልታዘዝ ዝው ትችላለህ፡፡ ጊዜውን ጠብቆ ሲገነፍል ግን በተራው ሃይልንና በቀልን ይወልዳል! ጥፋትን ይወልዳል... አብደት ነው ይሄ!”

“አብደት አይደለም፡፡ ይህ ነው የአፍሪካ ተስፋ፡፡ በአንድነት እስካልቆ ምን ድረስ ለተናጠል ለባርነት መሸጥ ነው ዕጣ ፈንታችን፡፡ ምንድነው ዲሞክራሲ? መባታተን? መከፋፈል? የነጮች መሣሪያ መሆን? እርስ በርስ መናቆር ነው ዲሞክራሲ?” እሷ ካልሸርት የተቀመጠበትን ፍራሽ እየደበደበ፡፡

“ዲሞክራሲ የሕዝብ ስሜት ነው... ዲሞክራሲ የሕዝብ ፈቃድ ነው... ህሊናቸውን የሳቱ ጠረኞች... መሣሪያ ያገኙ አብደት... አንድነትን አያመጡም... ዲሞክራሲን አያሰፍኑም!” ናትናኤል በስጫት ብሎ አቋረጠው፡፡

“ዲሞክራሲ የሕዝብ ስሜት ከሆነ የአፍሪካ ሕዝብ ስሜት ምንድነው? ወገን ለይቶ መካለል? ዘር ተቀጥሮ ጎሳ ተቋጥሮ የጎሪጥ መተያየትና መተላለቅ ነው የአፍሪካ ሕዝብ ስሜት? ወይስ በጋራ ቆሞ የጋራን ችግር መፍታት?”

“ደም የጠማቸው አውሬዎች የአፍሪካን ሕዝብ ችግር አይፈቱም!” አለ ናትናኤል በስጫት ብሎ፡፡ “ይህ አብደት ነው! ታያለህ! ውጤቱም አይሰምርም፡፡ በኃይልና በአፈና የባለ ውድቀት ማምጣት ነው፡፡”

“ምናልባት አብደት ይሆናል፡፡ ቢሆንም አስተውል፡፡ የአፍሪካ ሕዝብ ካለፈው ውርደትና ጉስቆልና በኋላ ቢያብድና ጠላቶቹን ሊበቀል ቢነሳ ምኑ ላይ ነው ስህተቱ? ውሻ እንኳን ዱላ ከበዛበት የገዛ ጌታውን ሊናከስ ይነሳል! እብድ ይሆናል፡፡ የአፍሪካ ሕዝብ ታግሶ አበደ ... ምናልባት... ግን አስተውል ከዚህ በኋላ የቀድሞዋን አፍሪካ አናያትም፡፡ የቀድሞዋ አፍሪካ ማለፍ ማብቃት ደግሞ ምኞቱ ነው፡፡ አየሁ... ጠላቶቻችን ቀድመው ማሰብ ነበረባቸው፡፡ ይህ ጥቁር ህዝብ ታግሶ ታግሶ... ቢያብድስ ቢገነፍልስ ብለው ማስተዋል ነበረባቸው፡፡ ዘንድ፡፡ አበድን፡፡ ምኑ ላይ ነው ስህተቱ?” ካልሸርት አፈጠጠ፡፡

“አንተም ትደግፋቸዋለህ ማለት ነው?” ናትናኤል የሚያዳምጠውን ማመን አቃተው፡፡

“በደንብ!... ለእኔ ይህ ነው ዲሞክራሲ፡፡ በአንድነት መቆም እጅ ለእጅ መያያዝና ካለንበት ማጥ ተደጋግሮ መውጣት ነው ዲሞክራሲ!”

“ታዲያ ለምን ጥላህ ጠፋህ?” ናትናኤል አፋን ከፍቶ ቀረ፡፡

“እላስጨረስክኝም!” ዝም ብለህ ስማኝ... እንዳልኩህ ለሁለት ሳምንት ታት በዚያው በረሃማ ቦታ ስለእያንዳንዳችን የሥራ ድርሻ ጥንቃቄ የተሞላው ገለፃ ተደርጎልን በስብሰባው ዕለት እያንዳንዳችን በአዲስ አበባ በሚገኙት የየአገሮቻችን ኤምባሲዎች በበላይነት በመቆጣጠር አ.አ.ድ. የሚገኘውን የበላይ አካል በየአገራችን መፈንቅለ መንግሥት አድርጎ ሥልጣን ከሚይዘው ኃይል ጋር የምናገናኝበትን መስመርና ሰዎችን፤ የምስጢር ሰዎችን የፊደሮች ጥገዶችን፤ ኮዶችንና ሌሎች አስፈላጊ ነገሮችን ሁሉ ተቀብለን በተለያዩ አውሮጳዊዎች በመጀመሪያ ወደየአገሮቻችን ከዚያም ወደ አዲስ አበባ ተመለስን፡፡” ካልሸርት ከተቀመጠበት ተነስቶ መሰኪያውን በአረቂ ሞላው፡፡

“ለእም ስጠኝ፡፡” አለ ናትናኤል እጇን ወደፊት ዘርግቶ፡፡

“እዚህ ከደረስኩ በኋላ ያላሰበኩት ችግር ተፈጠረ፡፡” ካልሸርት የአረቂውን ጠርመሽ ወደ ጥግ አስቀምጦ ናትናኤል አጠገብ ፍራሹ ላይ ተቀመጠ፡፡ “ቀደም ሲል መረጃው አቀብላቸው የነበሩ የእንግሊዝ መረጃ ሰዎች ወጥረው ያዙኝ፡፡ የተጠራሁበት ምክንያት ያን ያህል ምስጢራዊ እንዳልሆነ አድርጌ የሃሳት መረጃ ልመግባቸው ብሞክርም ሊቀበሉኝ አልቻሉም፡፡ አላመኑኝም! አልፈው ተርፈው መረጃውን በፍጥነት ከላቀረብኩ ቀደም ብዬ

የሠራሁትን ጥፋት ለአገሪ መንግሥት እንደሚያሳውቁ አስጠነቀቁኝ። በዚህ ላይ እንዳለን የጊኒና የሞሮኮ አታሺዎች ተገደሉ።

“አየሁ... እኔ ምስጢሩን ላወጣ አልፈለግሁም። እርግጥ በአንድ ወቅት በገዛ አገሪ ላይ ስልያለሁ። በመላው አፍሪካ ላይ ይህን በደል ልፈጽም አልቻልኩም። የምከዳው አንዲትን አገር ሳይሆን መላውን አፍሪካ ነበር። እንዳስፈራሩኝ ከዚህ ቀደም የሰራሁትን ወንጀል ቢያወጡ ደግሞ ያለጥርጥር እንደጊኒና ሞሮኮ ወታደራዊ አታሺዎች መሰበራ ሆነ። ተሰወርኩ።” ካልሸርት የያዘውን ግማሽ መሰከያ አፈቱ ጨለጠው።

“የጊኒና የሞሮኮ አታሺዎች ምስጢር አውጥተው ነው ማለት ነው ለሞት የበቁት?” አለ ናትናኤል ፊቱን አኮማትሮ።

“በእርግጥ አላውቅም... ግን ሊሆን ይችላል። አየሁ... ይኸው አካል የተጠናከረ የመረጃ መረብ አለው። ከፍተኛ ቁጥጥርም ያደርግብናል። ምንም እንኳን ቀደም ብሎ ስለእያንዳንዳችን ጥልቅ ጥናት የተደረገ ቢሆንም አንዳንድ ያልታሰቡ ሁኔታዎች ለመቋቋም ሲባል ይከታተሉናል። አስፈላጊ ሲሆን ደግሞ በሁለቱ አታሺዎች ላይ ብቻ ሳይሆን በሌሎች ከፍተኛ የአፍሪካ ባለሥልጣናት ላይም የተፈጸመውን ግድያ ከመፈጸም ወደጊላ የሚል ኃይል አይደለም። ብቻ ሁለቱ አታሺዎች ምስጢር አውጥተዋል ብዬ ለመናገር ያዳግ ተኛል። አውጥተውት ቢሆን እስካሁን ብዙ መፍረከሪያች ይከተሉ ነበር። ቢሆንም አመኔታ እስከታጣብን ድረስና የአንተ መኖር ለአፍሪካ ስጋት እስከሆነ ድረስ ያለማመንታት ትወገዳለህ። ብዙዎቹ ተወግደዋል። ለዚህ ነው ከሁሉ የተሰወርኩ፤ ከምደገፋቸውም ከምፀየፋቸውም የተሰወርኩ። እኔም እንደሌለው አፍሪካዊ አፍሪካ አንድ ሆና ማየት አፈልጋለሁ።”

“በመጀመሪያ ለሌላ ባዕድ ድርጅት መስራትህን እንዴት ሳይደርሱበት ቀሩ?”

“ስህተት ነው። ስህተት ነው የፈፀሙት። እርግጥ ጠንቃቃ ነበርኩ፤ ቢሆንም መሳሳታቸው በጊዜው እኔም ያስደነገጠኝ ጉዳይ ነበር።”

“ከጠፋህበ በጊላ እንዴት ሊያገኙህ አልቻሉም? ማለቱ መንግሥት የሚደግፋቸው እስከሆነ ድረስ አንተን ማደን ያን ያህል አስቸጋሪ አይሆንም... ሌላውን ብንተወው እንኳን አድራሻህን እንድትነግራቸው የምሥራችን ሊያስገድዷት ይችሉነበር። እኔከ ግራ የሆነበኝ ይህን ያህል በመላው አፍሪካ እየተርመሰመሰ ያለ ኃይል አድኖ ሊያገኘው ያልቻለውን ሰው እንዴት እኔ ሳንገህ ቻልኩ?”

“ሊያገኙኝ ያልቻሉት ስላልሞከሩ ብቻ ነው። ለመሰወር እንደቆረጥኩ ከዚህ በፊት ያጠፋሁትን ጥፋት በገዛ አገሪ ላይ የሰራሁትን ወንጀል በሙሉ

ዘርዘሪ በጽሁፍ አስተላለፍኩላቸው። ይህንንም ያለፈ ጥፋቱን እንደማስፈራሪያ በመጠቀም የባዕድ የስለላ ድርጅቶች ምስጢሩን ከእኔ ለማግኘት በመጣር ላይ መሆናቸውንና ምስጢሩን አውጥቼ ከዳተኛ ከመሆን አለበለዚያም ነጮቹ ያለፈ ስራዬን ይፋ አውጥተው ለጥፋት ሳይደርጉኝ በፊት ለመጥፋት መወሰኔን ገለጽኩላቸው። ሆኖም እኔን አድነው ለማግኘት ቢጥሩ ወይም የምሥራችን ለማስገደድ ቢሞክሩ ደብቁ የያዘኩት ምሥጢር የጋዜጦች ቀሉ እንደሚሆን አስፈራራኝቸው።” ካልሸርት በቀኝ የጨበጠ ውን ባዶ መለኪያ አተኩሮ ተመለከተው። “ለዚህ ነው ሳይተናኩኝ ባለሀብት ሊተውኝ የመረጠት። ድምጹን አጥፍቼ ጭንቅላቴን ቀብሬ ለፃቷ እስከትደርስ ከታገስኩ ከዚያ ወዲያ ሊበቀሉኝ እንደማይሞክሩ እርግጠኛ ነበርኩ። ምክንያት አይኖራቸውም። ለምስጢራቸው ደህንነት ስል ነዋ የተሰወርኩት።”

“ታዲያ የምሥራችን ለምን ገደሏት?”
“እመነኝ እነሱ አይደሉም የገደሏት... ነጮቹ ናቸው።”
“እነማን ናቸው ነጮቹ?”
“እንግሊዞች እስራኤላውያን... አላውቅም”
“እንዴት... ለምን?”
“አየሁ እንዳልኩህ ከመጥፋቱ በፊት በምሥራች ላይ እደጋ ቢደርስ ምሥጢሩን እንደማወጣ ዝቅ ስለነበር ጥበቃ ይደረግላት ነበር በሰውር።”

“በማን?”
“በቆንጆዎቹ።”
“ማን እንዳይጎዳት?”
“በብስጭት ምሥጢሩን ይፋ እንዳደርገው ሲሉ ነጮቹ የምሥራችን ሊያፍኗት ወይ ሊገሏት ይችላሉ ብለው በመፍራት ይመስለኛል። አንተም ከሆቴሷ ድረስ ሄደህ አንድ ክፍል ውስጥ አስገብተሃት ስትዘጋ የነጮቹ ትጥረኛ መስለሃቸው አንድ ነገር እንዳታደርጋት በመፍራት ይሆናል ቆንጆዎቹ ሊያቆሙህ የሞከሩት።”

“ግን እንዴት ነው ነገሩ?” ናትናኤል ግራ ተጋባ። “ያ የባዕድ የሆነ የስለላ ድርጅት ኢትዮጵያውያንን መልምሎ አስማርቷል ማለት ነው? የገደለቻት ሴትኮ ያለ ጥርጥር ኢትዮጵያዊት ነች።” አለ ናትናኤል ሲቲና ፊቱ ላይ ግጥም ስትልበት።

“አይደለም-አይደለም።” አለ ካልሸርት የናትናኤል ውሉን እውቀት ነገሩን ሁሉ እንዳዘበራረቀበት ሲረዳ። “ለነጮቹ የስለላ ድርጅት በአዲስ አበባ ውስጥ የመስክ ስራ እየሠራለት ያለው ሞላድ ነው። አሥራኤል ቀደም ሲል ከዓመታት በፊት ኢትዮጵያ ውስጥ ይኖሩ የነበሩ የኢትዮጵያ አይሁዳውያንን መልሳ ወደ አዲስ አበባ በብዙ አስገብታ የመረጃ ስራ አያስራቻቸው ነው።”

“ለምን?” ናትናኤል አቋረጠው። “አሥራኤል ለምን ብላ ለነጮቹ ትሠራለች? ከኢትዳያ ጋር ያላት ግንኙነት መጥፎ አይደለም፤ እንደውም ግንኙነታችን ከመቼውም ጊዜ የተሻለ ነው።”

“የሰለሳ መረብ የምትዘረጋው በጠላትህ ላይ ብቻ አይደለም። ስለላ በእጭሩ መረጃዎችን መሰብሰቢያ መንገድ እንጂ የግድ አንዱ ለአንዱ ካለው ጥላቻ የሚመነጭ አይደለም። አስታውሱ... አሥራኤል በ1980ዎቹ መጨረሻ በዋንኛ ደጋፊዋ በዩናይትድ ስቴትስ ላይ ሳይቀር ስለላ ስታካሂድ ተደርሶባታል። አይደለም። አሥራኤል ከኢትዳያ ጋር ካላት ግንኙነት ጋር የተያያዘ አይደለም።”

“ታዲያ ለምን?” ናትናኤል አፈጠጠ።

“በመጀመሪያ ነገሩ የተለመደ ነው። የተለያዩ የመረጃ ቤቶች አንዱ ለአንዱ ውለታ መፈጸሙና መረጃ መለዋለጡ የተለመደ ነው። ግን አሥራኤል እዚህ ውስጥ ጆጂን የከተተችው ለራሷ ስትል ነው። አየህ አፍሪካ ተባብራ ለመንቀሳቀስ ከቻለች ምናልባት በግብጽና በጥቂት የሰሜን አፍሪካ አገሮች ገፋፊነት አጥፊ እርምጃ በእርሷ ላይ እንዳይፈጸም የሰጋች ይመስለኛል... ለዚህ ነው ፀኑነታውን ከወዲሁ ለመከታተል የመረጠችው።”

“እና... የሥራችን የገደሏት...”

“ቀንጆዎቹ አይደሉም። የነጭ ጠላቶቻችን ናቸው።” አለ ካልቨርት አቋርጦ።

“ታዲያ አሁን ምን ልታደርግ ነው? ምሥጢሩን ልታወጣ ነው ወይስ...?”

ካልቨርት ጭንቅላቱን ነቀነቀ።

“ስታዩኝ ጅል እመስላለሁ? በፍጹም! ሊያታልሉኝ ሊሞክሩ... እንዳችንን በአንዳችን ላይ ሊያነሳሱ ሊሞክሩ እያየሁ እንዴት እጃላለሁ?”

“ጥሩ። አሁን ምንድነው ማድረግ ያለብን?” ናትናኤል ዙሪያው ድትድት ጨለማ ሆነበት።

“መጠበቅ።”

“ምን?”

“ቀኑን።”

“የቱን ቀን?”

“የሰብሰባውን ቀን፤ አፍሪካ አንድ የምትሆንበትን...”

“አንችልም!” ናትናኤል ከተቀመጠበት ተፈናጥሮ ተነሳ። “ለምንድነው የማንችለው... የቀሩን ሦስት ቀናት ብቻ ናቸው። ከዚያ በኋላ ነፃ ነን።”

“ይይዙናል!” አለ ናትናኤል በጭንቀት ተወጥሮ። “አያገኙንም።”

“ያገኙናል። ባቡር ጣቢያው ድረስ ተከታትለውኛል! አይቼዋለሁ። ሽጉጡን ከትከሻው በላይ ይዞ ሊቀጥፈኝ ሲንደረደር እነዛን አይናቹን አይቻቸዋለሁ! ትሰማኛለህ? ፤ ድጋሚ ካገኘኝ ሰሜን እንኳን አይጠራም። በጆሮ ግንዴ ነው የሚለትብኝ! ትሰማኛለህ? ፤ መሞት አልፈልገም። በጤና ከቤቴ መመለስ ነው የምፈልገው!” ናትናኤል ሰውነቱ ሳይታወቀው ከቁጥጥሩ ውጭ ሊሆንበት ጭንቅላቱን በሁለት እጆቹ ግጥም እድርጎ ይዞ መሃል ወለሉ ላይ ቆመ።

“ቁጭ በል...” አለ ካልቨርት በእርጋታ። “ቁጭ በል ናትናኤል... ለህይወትህ መሳሳት የነበረብህ አሁን አይደለም። ዘግይተሃል። እንደነገርከኝ ያኔ ገና ድሮ የጓደኛህን ማስጠንቀቂያ ሰምተህ ከእሳቱ ብትሸሽ የተሻለ ይሆን ነበር። አሁን ግን መሸሽ የለም! ማፈገፈግ አይገኝም። ከውስጡ ነህ! ከረመጡ።”

“ማምለጥ እንችላለንኮ።” አለ ናትናኤል ልመና የተቀላቀለው በማመስል ድምፅ።

“ወዴት?”

“የትም። ብቻ ከድራዳዋ መውጣት አለብን።” ናትናኤል ራመድ ብሎ ፍራሹ ላይ ከካልቨርት ጎን ተቀመጠና አተኩሮ ተመሰከተው። “የትም ይሁን... ብቻ ከዚህ መራቅ አለብን። አለበለዚያ ያገኙናል።”

“እስካሁን ለምን ሊያገኙን አልሞክሩም? አታስብ። አሁንም ሊያድኑን አይሞክሩም።”

“ተሳስተሃል! አይተውኛል። ወደ አንተ መምጣቱን ሊጠረጥሩና እንዳላገኙም ሊፈሩ ይችላሉ። ምስጢሩን ከአንተ ካገኘህት ይፋ እንዳለወጣው ሊሰጉ ይችላሉ። ይህ ፍራቻ ደግሞ ባላቸው ጋይል እንዲያድኑን ያስገድዳቸዋል! አትጠራጠር ያገኙናል።”

“መጀመሪያ ነገር ወዲህ እንደምትመጣ እንዴት ሊደርሱበት ቻሉ?” አለ ካልቨርት ዓይኖቹን አጥብቦ።

“አላውቅም! እንደነገርኩህ ነው። ምናልባት ክፍትረኛዬ ቤት ሸሸቼ ሳመልጥ አይተውኝ ይሆናል፤ አለበለዚያም ባቡር ጣቢያ ዓይን ነበራቸው ማለት ነው። አላውቅም።”

“ለፍትረኛህ ወደዚህ እንደምትመጣ ነግረሃታል?”

“የት አግኝቻለሁ! ነግራህ የለም እንዴ? ከውጭ ነው የተመለሰኩት። የእፓርትመንታ በር ላይ አድናጠው ይጠባበቁኝ ነበር።”

“ወደሷ መሄድ አልነበረብህም። እሷንም አደጋ ላይ ነው የጣልኩት።”

“እሷንስ አይነካትም።” አለ ናትናኤል እርግጠኛ እንደሆነ ሁሉ።

“ለምን?”

“ምንም አታውቅም!”

“አለማወቁን የምታውቅ አንተ ብቻ ነህ።”

“ግራ ስትጋባ ሲያዩ ምንም እንደማታውቅ ይረዳሉ።”

“አይመስለኝም። ምናልባት ከገረጁትና ካሰቃይዎት በኋላ አዎ።”

“የማይሆን ወሬ አታውራ!” አለ ናትናኤል የሚሰማው ወሬ ደስ የማይል ስሜት ሲፈጥርበት ሁኔታውን እንዳለ አለማሰብን መካዱን መርጦ።

“ምን ነው የማይሆን? በአሁኗ ሰዓት በእነሱ አይን ያንተ ፍትረኛ ከኔ ፍትረኛ የተለየች ሆና እንደማትገኝ አታውቅም።”

“ምን ለማለት ነው የፈለከው?”

“ምንም ለማለት አልፈለኩም።” አለ ካልቨርት የናትናኤልን ድንገት የተለዋወጠ ገጽ ሲመለከት። “ብቻ...ወደሷ መሄድህ ጥፋት ነበር ነው ያልኩት። አሁን ተወው። ያለፈ ነገር ነው።”

“እንዴት ነው የምተወው? የምትለውኩ በአሁኗ ደቂቃ ርብቃን እየገረፋና እያሰቃይዎት ነው።” ነው። አለ ናትናኤል ፊቱን አባጫገራ አስመስሎ።

“በሆን አይደንቀኝም።”

ናትናኤል እንደቱ የተገለበጠ መሰለው። እስካሁን በእእምሮው ውስጥ ያልነበረ አዲስ ፍርሃት እንደ ስልባቦት እየረጋ እየተሸበሸበ እየተጠቀለለ ሆኖ ዕቃውን ሲደፍነው ትንፋሽ አጠረው። በባዶው ጉድግዳ ላይ አፈጠጠ። ገጽታዋና የሚወደው ያ ሴታሴት ፊቷ በአንባ ረስሮሶ ፊቱ

ላይ ድቅን አለበት... በጥይት የተቀረደ የየምሥራች ደረት... ታወሰው... ርብቃ!

“የት ነው የምትሄደው?” አለ ካልቨርት፤ ናትናኤል ከተቀመጠበት ድንገት ነጠላ ጫማውን ሲያጠልቅ ሲያየው።

“ስልክ አደውላለሁ።”

“የት?”

“አዲስ አበባ። ርብቃ።” አለ ናትናኤል ፊቱ ከስል መሰለ።

“እየመራሃቸው ነውኩ። ይገባሃል? ስልኩን ጠልፈው በደቂቃዎች ውስጥ የት እንዳለን ሲረዱ ይችላሉ።”

“ይያዙኝ! ከዚህ በላይ መሸከም አልችልም። ደውዬ አነጋግራታለሁ።”

በሩን ክፍቱ እንደወጣ የየምሥራችን እናት ከጓደው በር ቆመው አገኛቸው።

“እንደምን አረፈዱ። እባኩት የምሥራችን መደወል ፈልጌ ነበር... ስልክ...” የተረበሸ ሰውነቱን በተቻለው መጠን ለመቆጣጠር ታገለ።

“በቀልበው! ስልክ የት አለኝ ብለህ?”

“ለላም ቦታ ቢሆን... የሚያውቁት ጎረቤት... ስልክ ያለው። እባኩት... የምሥራች ማወቅ ያለባት ጉዳይ ነው። አለበለዚያ ችግር ላይ ትወድቅብናለች።” ተንተባታበ።

ሴትየዋ ለአንድ አፍታ በጭንቀት የነጣውን ፊቱን ትኩር ብለው ሲመለከቱት ቆዩ። ያልተረዱት ስጋት ቀስ በቀስ የተጋባባቸው ይመስል “መጣሁ” ብለውት ወደ ጓዳ ገቡና ወዲያው ነጠላቸውን እያጠፉ ተመለሱ።

“ና... ከነስለሺ አለዚያም ከነአብዱራህማን ቤት ትደውላለህ።” አለ ጎረቤቶቻቸውን ያውቅ ይመስል በስም እየጠሯቸው።

“ይሰማኛል ይሰማኛል ቀጥል።” አለ ጀነራሉ በሬድዮው መቀበያ ላይ አጎንብሮ።

በሬድዮው ክፍል ውስጥ የክፍሉ ሠራተኞች ያልሆኑ ባለሥልጣናት ከጀነራሉ ጀርባ ቆመው ይጠባበቃሉ። ክፍሉ ውስጥ ያለው አየር ለክፍሉ ሠራተኞችና ከውጭ ተገታልተለው ለገቡት ለሁሉም የማይበቃ ይመስል እያንዳንዱ ሰው ትንፋሹን ይዞ በጭንቀት ተወጥሯል።

“ጀነራል” አለ ከድሬዳዋ የቃል ሪፖርት የሚያደርገው አንድሬ አማሪ በሚንኮሽኮሽው የሬዲዮ መልዕክት ማስተላለፊያ ውስጥ “እነሆሽኑ ያለምንም ችግር እየተካሄደ ነው። መውጫ በሮች ተዘግተዋል፤ ቃል የገባህልኝ የሰልክ ግንኙነት ግን ገና አልተቋረጠም፤ ሰውየውን በተመለከተ አንዳንድ ፍጥኞችን አግኝተናል። ከባቡር ጣቢያ ከሸሸ በኋላ የገባበትን መጠጥ ቤት አግኝተን ወደ አንድ ጋራዥ እንደመሩትና ከጋራዥም ባለቤት ጋር ተገናኝቶ እንደነበር ደርሰንበታል። ጊዜው የዓመት በዓል ስለሆነ የጋራዥን ባለቤት ለማግኘት እቤታቸው ድረስ ልጆቹን ልኬለሁ። በተረፈ በተቻለኝ መጠን እትከራከሩት ሳልስብ ፎቶግራፉን የያዙ ሰዎች በከተማው አሰማርቼ እያለሰኩ ነው።”

ትንፋሹ ቁርጥ ቁርጥ የሚለው አንድሬ የደረሰበትን ደረጃ አንድ በአንድ በሬድዮው ውስጥ ሲያስተላልፍ አዲስ አበባ በሬድዮ መቀበያው ክፍል ያሉት ሁሉ በፀጥታ ሲያዳምጡ ቆዩ።

“አንድሬ” አለ ጀነራሉ “ስልኩን ያላቋረጥኩበት ምክንያት እያንዳንዱን የውጭ ጥሪ እየተከታተልን ስለሆነ መረጃ ለማስተላለፍ ቢሞክር ግንኙነቱን አቋርጠን በስልኩ አድራሻ እንድናጠምደው ስል ነው። የቤት ለቤት ፍተሻ ለምን እንዳልጀመርክ ግን...”

“አስፈላጊ አይደለም።” አለ አንድሬ ጀነራሉ መጨረሱን እንዳሳወቀው “በቀላሉ እጄ ላስገባው እችላለሁ። ከጋራዥ ከገባ በኋላ በተናጠል የአንድ ሰው አድራሻ ጠይቆ የጋራዥ ባለቤት እንዳመለከቱት ደርሼበታለሁ። የጋራዥን ባለቤት አግኝቼ አድራሻውን እስካገኘሁ ድረስ ምንም እስኪ ሁኔታ ይኖራል ብዬ አልገምትም።”

የሬድዮው መልዕክት ተላልፎ እንዳለቀ ከአንድ ሰዓት በኋላ በድጋሚ የሚቀርበው ሌላ የሬድዮ ሪፖርት እስኪደርስ ድረስ ከሬድዮው ክፍል ውስጥ ተሰብስበው የነበሩ ሁሉ ጀነራሉን ተከትለው ወጡ።

ናትናኤልና የየምሥራች እናት ከቤት ወጥተው በጠባቢ የክረከንች መንገድ በዋናው መንገድ አቅጣጫ ራት ብለው ሄዱ። ከአንድ አነስተኛ ቤት እንደደረሱ የየምሥራች እናት ከባለቤቶቹ ጋር በኦሮምኛ ቋንቋ እያወሩ አስከትለውት ገቡ። ከቤት ከገቡ በኋላ የቤቱ ባለቤት ደርባባ ወፍራም ሴትዋ ከፊት ለፊቱ ድክ ድክ እያሉ ስልክ ወዳለበት ክፍል አስገቡት።

ናትናኤል የሰልኩን እጅታ እንስቶ አዲስ አበባ ርብቃጋ ደወለ። የደወለበት ስልክ ሲነሳ ሁለት ጊዜ ቃ...ቃ... ሲል ተሰማው።

“ሃሎው...” አለው ወፈር ያለ የወንድ ድምጽ።
“እባክት ርብቃን ነበር።”

“ናትናኤል ስልኩን እንዳትዘጋው። ልናነጋግርህ እንፈልጋለን።” አለ ያው ወፈር ያለ ድምጽ።

“ማነህ?”

“ማን እንደምሆን መገመት ትችላለህ። አብርሃምን አስታውሱ... ሌሎችንም አስታውሱ... ርብቃ በእጃችን ነች።” ለአንድ አፍታ ሰውየው ገዝዎ አለ። “የት ነው ያለኸው? ንገረኝ።”

“ጫኋን ብትነኳት ምስጢራችሁን እንደምነዛው እወቁ! ታዳምጠኛለህ?” አለ ናትናኤል ድንጋጤውን በቁጣ ለመሸፈን እየታገለ።

“ናትናኤል እትችልም።ምንም መንገድ የለህም። ከድሬዳዋ የሚወጣ ማንኛውም የሰልክ ጥሪና ፖስታ ሁሉም በቁጥጥራችን ውስጥ ነው። በጥቂት ሰዓታት ውስጥ በእጃችን ትገባለህ። ይህ ከመሆኑ በፊት በፈቃድህ ያለህበትን ቦታ ንገረኝ...ሰማ...”

“ኮሎኔል ትንሽ ድምጽ እንፈልጋለን” አለ ሰውየው በሌላ ሰልክ ውስጥ ለሚያዳምጠውና በርብቃ አልጋ ጎን ለቆመው ኮሎኔል ማርቆስ።

ናትናኤል የሰቃይ ድምጽ ጀርው ላይ አንጫረረበት ...እሪታ... የሴት ልጅ... የሰቃይ እዩዬ...

“ሰማህ? ርብቃ ነች። ምን እያደረግናት እንደሆነ ልነግርህ አልሞክርም። እመነኝ አራሱን ትጠላለህ። ናትናኤል እመነኝ መፈጠርህን ትጠየቀለህ።ምስጢሩን ከካልሸርት እንዳገኘኸው እገምታለሁ፤ ዓላማችን ለጋራ ጥቅም ነው። እጅህን ስጠን። ምንም ጉዳት አይደርስህም።”

“ርብቃ ምንም አታውቅም!” ናትናኤል ስልኩ ውስጥ ለምባረቁ።

“አዎ...ሰለማታውቅ ነው ያለማቋረጥ የምናስቃይት...በአንተ ኃጢአት አበሳዋን የምናሳይት። የምታውቀው ነገር ቢኖር በዚህ ሁሉ ስቃይ ውስጥ ማንኛውንም ምስጢር ደብቃ መያዝ አትችልም ነበር...ግን አሁንም እጅህን አስካልሰጠኝን ድረስ የጀመርነውን አናቋርጥም። አስታውሱ...በማህፀኗ የያዘችውን።”

ናትናኤል በስልኩ ውስጥ ድጋሚ የስቃይና የጣር እራታ ተሰማው።

“ናትናኤል...” የው ድምጽ ቀጠለ። “ጊዜ የለኝም። ያለፀበትን ቦታ ንገረን። እዚህ እሷ ጋ አናመጣለን... አመነች።” ለሶስተኛ ጊዜ ያው የስቃይ ድምጽ በሩቁ በረጅሙ አንቋረረ። ናትናኤል ጉሮሮውን ተናነቀው፤ ጭንቅላቱን ነዘረው። ዓይኑ ተጭበረበረበት-

“ተዋት! ተዋት! ቦታ ... ድሬዳዋ ነች”

“አውቃለሁ ድሬዳዋ መሆንን። ግን ድሬዳዋ የት?”

“ሰፈሩን አላውቀውም። ትንንሽ ቤቶች ያሉበት አካባቢ ነው።” ናትናኤል ጭንቅላቱ ውስጥ የሚነዘረውን ስቃይ መቋቋም አቃተው።

“በአካባቢህ ምን የሚታይህ ነገር አለ? ሆቴል...ህንፃ... ማንኛውም ምልክት።”

“ቤት ውስጥ ነው ያለሁት። መኖሪያ ቤት ውስጥ ነው።”

“ስልክ ቁጥሩን ንገረኝ።”

ናትናኤል የስልክ ቁጥሩን እነበበለት።

“ጥሩ። የትም ሳትነቃነቅ እዛው ባለሀበት ጠብቀን። ካልሸርት አብሮህ ነው ያለው?”

“እይደለም። ግን ቅርብ ነው። ላመጣው እችላለሁ።” አለ ናትናኤል በጭንቀት እየተውተረተረ።

“ጥሩ። በፍጥነት ፈጽመው። ተጠንቀቁ። ካልሸርት ሳይነገርህ እንዳልቀረ እርግጠኛ ነኝ፤ እኛ ብቻ አይደለንም ከተማውን እያሰሰን ያለነው። ናትናኤል በእነሱ እጅ መውደቅ የለብህም። በነጮቹ።ተግባባን?”

“አዎ... አዎ... አያገኙኝም... በጥንቃቄ አመጣዋለሁ... ብቻ ርብቃን አታስቃይዋት። ምንም አታውቅም።”

“ከአሁኗ ደቂቃ ጀምሮ ማንም የቀሚሷን ጫፍ አይነካም፤ እመነኝ ናትናኤል። ቅሪት የሆነችን ቤት ቀሚስ ገልቦ ማስቃየት ምን ያህል

እስጠሊታና ሰቅጣጭ እንደሆነ ብታውቅ ችግራን ትረዳልኝ ነበር። በእጄ ያለችው ሴት ርብቃ እርጉዝ ነች! ለማድረግ የምጠየፈውን እያደረግሁ ነው። አንተ ብቻ ነህ ልታቆመኝ የምትችል።”

ናትናኤል ስልኩን ዘግቶ ለጥቂት ደቂቃዎች ባለበት ፈዝዞ ቆመ። በደም የተጨማለቀ፤ ያበጠና የዘንጎ ፊት ታየው። የእርጉዝ ሴት ፊት... የርብቃ። ሁለት እጆቿን ዓይኖቿ ላይ ጭኖ ፊቱ ላይ የተደቀነውን አስፈሪ ምስል ሊያጠፋው ታገለ። የዘንጎ የበለዘው ምስል ግን ይበልጠውን እየደመቀ ደም እየጎረሰ...እየደፈረሰ... እየረሰረሰ መጣበት። ምንም የማታውቀው የእሱ ርብቃ በሱ ኃጢአት ቀሚሷ ከላይዋ ተቦጫጭቆ የርባዋ ተገልቦ ራቁቷን በጅራፍ ስትተለታል ታየችው... ሰውነቱን አንቀጠቀጠው።

ፈጠን ብሎ ስልኩ ካለበት ክፍል ወጣና የምስራችን እናት አስከትሎ በጥድፊያ እየተራመደ ወደ ካልሸርት አመራ።

“ደህና ነች?” አሉት የምስራች እናት መንገድ ላይ ከጎን ከጎኑ ሰክ ሰክ እያሉ።

“አ...?”

“ደህና ነች ወይ አልኩ... ምስርዬ...” አሉት ፈገግ ብለው። “ታገናኝለህ ብዬ ስጠብቅህክ ስልኩን ዘጋህብኝ! ምነው?”

“እ...እ... አዎ... አ... ደህና ነች” አላቸው። በከረከንቿ መንገድ እየተወለካከፈ እየተጣደፈ ወደ ካልሸርት።

እቤት እንደደረሱ ናትናኤል ጊዜ ሳያጠፋ በፍጥነት የትንሿን ክፍል መዝጊያ በርግዳ ገባ።

ካልሸርት በተቀመጠበት እንዳለ ቀና ብሎ የናትናኤልን የበረገገ ፊት ሲመለከት ደነገጠ። ምንም ሳይናገር በጭንቀት ከተቀመጠበት ተነስቶ ቆመ።

“አዝናለሁ ናትናኤል። አዝናለሁ።” አለ የሚለው ሲጠፋው።

“አልሞተችም! ገና አልገደሏትም። እያስቃይዋት ነው።” አለ ናትናኤል እየተወራጨ፤ “ተነሱ... እንሂድ... ስልክ የደወልኩበት ቦታ እንድጠብቃቸው ጠይቀውኛል።”

“እነማን?” ካልሸርት የሰማውን ማመን አቃተው።

“እነሱ... አልበለዚያ ... እጆን ካልሰጡ... እንደሚያስቃይዋት ዝተውብኛል... አልችልም... ፍፁም አልችልም!” አለ ናትናኤል ፊቱን በመዳፋ ሸፍኖ። ስለእርግዝናዋ ላለማሰብ እየታገለ።

“እና ምን ልትሆን ነው?” ካልቨርት አይኖቹን አፈጠጠ።

“እኛን ልሰጥ ነው። እንተንም ይፈልገሃል።”

“ወዳጅ... እኔን መፈለጋቸውን ከወራት በፊት ነው የማውቀው። በይዘት ምን እንደሚያደርጉን ታውቃለህ?” አለ ካልቨርት ናትናኤል ላይ አፍጥጦ።

“ምንም እንደማያደርጉን ቃል ገብተውልኛል።”

“የዚህን ዓይነት ቃል ከሆነማ የምትፈልገው ለምን ከወር በፊት አትጠይቃቸውም ነበር? ይሰጡህ ነበርኩ!” ካልቨርት ተናደደ። “በድንገት ጭንቅላትህ ለምን መስራት እንዳቆመ አላውቅም። እኔ ግን ይህን ያህል ጊዜ ተዘግቼ ቆይቼ ነፃነቴን ላገኝ ጥቂት ቀናት ሲቀሩኝ በቃል ኪዳን ሰበብ አንገቴን ለመጋዝ አላቀርብም።”

“ዋጋ የለውም! ያገኙናል። ከተማውን ሁሉ እያሰሱ ነው ነግሮኛል።” አለ ናትናኤል ተስፋ በቀረጸ ድምጽ።

“ነግሮሃል... አውነት?” አለ ካልቨርት ብስጭትና ማሽሚጠጥ በተቀላቀለው ድምጽ። “ድሮ ምን ሲልህ ኖሯል? ከቁጥጥራችን ውጪ ናችሁ! ልናጠምዳችሁ አይቻልም። እንዲልህ ነበር የጠበቅኸው? ደግሞም እንዳሉት የተጠናከሩ ቢሆንም እንዲን አይኔ እያየ አንገቴን ገመድ ውስጥ አልከትም! ሲፈልጉ አባሬው ይያዙኝ፤ ሲሸ ያንጠልጥሉኝ። መጀመሪያ ግን መያዝ አለባቸው! እባረው መያዝ አለባቸው።”

“እና ምን ልንሆን ነው?” ናትናኤል ግራ ተጋባ።

“አንዲድማ!” ካልቨርት በስጫት አለ።

“እኔ እሂዳለሁ።”

“አብደሃል እንዴ አንተ ሰው?”

“አልችልም! ካልቨርት አልችልም! ጀርመኖቹ ያንን የስቃይ ጨካኝነት ለምተው ከአሁን ወዲያ አንዲት ሰዓት መቆየት አልችልም። ምንም በማታውቀው ነገር ነውኩ ጀርባዋ በጀራፍ የሚተለተለው ካልቨርት።” ናትናኤል አይኖቹን ጨፍኖ ጭንቅላቱን በጭንቀት አርገፈገፈው።

“ናትናኤል... ወጥመዳቸው ውስጥ አትግባ። አለማወቅን እስካወቁ ድረስ ጦኞች አይደሉም እሷን ሲደበድቡ የሚውሉ። እጅህን መስጠትህ ደግሞ ከምንም አያድናትም። እጃቸው ውስጥ ከገባህ በኋላ እየቀለቡ የሚያስቀምጡህ ይመስልሃል? ይመረምሩሃል! ሲመረምሩህ ደግሞ አንተን አየገረፉ አንተን እያሰቃዩ አይምስልህ... እሷን ነው አፈትህ አስረው የሚጫወቱባት።”

“ድምጹን ለምትዋለሁኩ... ስትመህ።”

“አንተን ለማስጨነት ያደረጉት ነው። እርግጥ ለጊዜው ሊያስቃይዋት ይችላሉ። የፈለጉትን ድምፅ እንድታወጣ። እንዴ ስልኩን ከዘጋኸው በኋላ ግን ትርፍ ዕቃ ነች። ይልቅስ ልትረዳት የምትችለው ለእሷ ግድየለሽ ሆነህ ስትቀርብ ነው። የምልህ ይገባሃል? አሁን ማድረግ ያለብን ድምጻችንን ማጥፋት ብቻ ነው። እጅህን መስጠትህ ዋጋ የለውም። አስረው አስቀምጠው ፊትህ ይጫወቱባታል! ለማየት የምትጠየፈውን ያሳዩሃል! ይገባሃል የምልህ?”

“ነገራችዋለሁኩ... ያለንበትን።”

“ምን ብለህ?” ካልቨርት የሰማውን ማመን እቃተው። ዓይኖቹ ከየጎሬአቸው ሊወጡ ያለቡ ይመስል ፈጠጠ።

“ስልክ የደወልኩበትን አድራሻ... ማለቱ የስልክ ቁጥሩን ነገራችዋለሁ። ተመልሼ እዛው ነው እጠብቃችኋለሁ ያልኳቸው።”

“እዚህ ያለንበትንስ ቦታ?”

“እልነገርኳቸውም... ግን ስልክ የደወልኩት ከመኖሪያ ቤት ስለሆነ ባለቤቶቹን ከጠየቁቸው ያለንበትን ያሳይዋቸዋል። የየምሥራችን እናት ያውቋቸዋል።”

ካልቨርት ሰጥቂት ሴኮንዶች አፋን ከፍቶ አይኖቹን አፍጥጦ ናትናኤልን ተመለከተው።

“ኢ... እየመጡ ነው አትለኝም እንዴ ባጭሩ!” አለ ካልቨርት ፊቱ በድንጋጤ በልዩ።

“አዎ።” አለ ናትናኤል ከርፈፍ ብሎ በቆመበት። የርብቃን እራታ ሲሰማ የተፈጠረበት ድንጋጤ እያሰፈለት ሲመጣ ያጠፋው ጥፋት ቀስ በቀስ ወደ ሰውነቱ እየዘለቀና እየሰረገ ሲገባ ተሰማው፤ ሀሊናውን እየገዛ ሲመጣ ድንጋጤው ሲያልፍ የሰራው ስህተት ግልጽ ሆኖ ታየው።

ካልቨርት እንደ መብረቅ ተወርውሮ ከጥግ የተቀመጠ ረጅም ቀሜለ አንስቶ በጭንቅላቱ አጠለቀና ሰማያዊ ባለአባባ ሽሽ ሽብ አድርጎ በላዩ ላይ ድርያውን ተከናኖ ፊቱን ወደ ናትናኤል መለሰ።

“የማትረባ! እጃቸውን ሚስትህ ትከሻ ላይ ሲጭኑ ሰውነትህ ራዲ? መጀመሪያውን አውቄሃለሁ ከሰው እርሻ ገብተህ የምታስካካ ዝይ ነህ። ይህ ያንተ ቦታ አይደለም። ያንተ ቦታ አዲስ አበባ ቢራ ቤቶች ውስጥ ነው።

ለመሆኑ በደም ስርህ የሚዘዋወረው ምንድነው? ቀይ ደም ወይስ ቢጫ መግል?" ካልቨርት በቁጣ እየተንቀጠቀጠ አንድ ሰፊ የሴት ቦርሳ ውስጥ እቃውን ያጉር ጀመር።

ናትናኤል ባለበት እንደቆመ በእሳህ የሚርገበገበውን ካልቨርትን ሲመለከት የፈጸመው ስህተት ወለል ብሎ ታየው።

"እጄን እየጠመዘዙ ሲያስጮኝት መፈረካክስ ጀመርክ... እዩዩዋን ስትሰማ በለሰጡህ ቃልኪዳን መስበክ አማረህ... ናትናኤል የሚወዱት ለው አደጋ ላይ ሲወድቅ ምን እንደሚለማ አውቀዋለሁ። እንዳንተ ለደቂቃዎች ሳይሆን ለቀናት ለሳምንታት አብሮኝ ከርሟል። ይህ ብቻ አይደለም! የሚወዱትን ማጣት ምን ምን እንደሚልም ቀምጼዋለሁ። አሁን ድንገት ወጣ ብለህ የፍቅረኛህን ለቅሶ አዳምጠህ ስለመጣህ ካንተ ጋር በአንድ ሲባን ተሽብሮ ወደ መቃብራ እንድንፋ ትጠይቀኛለህ? አ! ኢየሱስ!"

ናትናኤል ድምፅ ሳያሰማ ባለበት እንደቆመ ቆየ።

"አብረኸኝ ትጠፋለህ ወይስ እጅህን ትሰጣለህ?" አለ ካልቨርት የሴት ነጣላ ጫማውን አጥልቆ ሰፊ የሴት ቦርሳውን ዜኝ ከመዝጋቱ በፊት ድንገት ቀና ብሎ እየተመለከቱት።

"አብሬህ እጠፋለሁ።" አለ ናትናኤል ጥርሱን ነክሶ እንዲውን እየታገለ።

"ትረፍ ሲልህ ጥሩ መንገድ መርጠሃል።" አለ ካልቨርት ከሰፊው ቦርሳው ውስጥ አንድ ትንሽ ሽጉጥ አውጥቶ እየፈተሸ። "እጅህን ልትሰጥ ብትወስን ኖሮ እዚሁ ጨርሼህ ልሄድ ነበር የወሰንኩት። መቼም አይኔ እየየ እየመራህ እንድታሲዘኝ ልተውህ አልችልም። በል ተሉ እንውጣ።" አለ ካልቨርት ሽጉጡን ፈትሾ አቀባብሎ መጠበቂያውን ብቻ ባለበት ትቶ መልሶ ቦርሳው ውስጥ እየከተተው።

ካልቨርት የሴት ልብስ ለብሶ በላዩ ላይ ድረያውን ተከናንቦ ናትናኤል ደግሞ ከወገቡ በታች ሽርጡን እንዳሸረጠ በነጭ ሽሚዝ ከትንሿ ክፍል ተከታትለው ወጡ።

"ወዴት ልትሄዱ ነው?" አሉ የምሥራች እናት ድምፅ ሰምተው ከንዳ ብት እያሉ።

"ሰላም ነው። ወደ አዲስ አበባ ነው የምንሄደው በላቸው።" አለ ካልቨርት በእንግሊዝኛ ቋንቋ ፈጠን ብሎ። "እና ሰላደረጉልኝ ሁሉ በደንብ አመሰግናለኝ።"

ናትናኤል ካልቨርት ያለውን በእማርኛ ተርጉሞ ለሴትየዋ ተናገረ።

"ውይ... ታዲያ ብትሄዱስ በዓመት በዓል ነው እንዴ! ምንው ዋል አደር ብትሉ።" አሉ የተከፋ የሚመስሉት ሴትየ ካልቨርት ለብሶት የመጣውን የሴት ልብስ ድጋሚ ለብሶ ሲያዩ ምስጢሩ እየንጓጓቸው።

"ብንሄድ ይሻላል። የምሥራች ትጠብቀናለች። ዛሬ ከሰዓት መግባት አለብን።"

"በአውሮፕላን ነው የምትሄዱ?" አሉ ሴትየዋ።

"አዎ።" አላቸው ናትናኤል።

"ውይ አፈር በበላሁ! ደብዳቤ እንኳን ሳልጥፍ!" አሉ ሴትየዋ እጃቸውን ሽርጣቸው ላይ እየጠራረጉ "ማንሽ... አሙ... አመቤት... ወረቀት ወዲህ በይ ...ቶሎ..."

"አይ..." አቋረጣቸው ናትናኤል እንዳያዘገይዋቸው ሰግቶ። "ሰሞኑን ከቻልኩ ተመልሼ እመጣለሁ ከምሥራች ጋር። መልዕክት ግን እነግርሎታለሁ። አሁን ቶሎ መሄድ አለብን።"

ለወጡ ሲሉ ካልቨርት ከቦርሳው ውስጥ በርካታ ገንዘብ አውጥቶ በእንግሊዝኛ ቋንቋ ምሥጋና እየደረደረ ለሴትየዋ ዘረጋላቸው።

"በቁልበው! ሻረ እኔ! እዚህም ሆኖ የተቀበልኩትኮ ሁሉን ሳሟላበት አቅም ስለሌለኝ እንጂ ደግሞ የምን ክፍያ አመጣችሁብኝ? የልጄ ባልንጆሮች ልጆቼም አይደላችሁ? ግድ የለም እግዜር ይስጥህ የኔ ልጅ በልልኝ በአፋ በቋንቋው።" አሉ ሴትየዋ ፊታቸውን ወደ ናትናኤል መልሰው።

ከምሥራች እናት ቤት ወጥተው ብዙም ሳይርቁ ከአንድ አነስተኛ ቡና ቤት ገቡና ጥገ ላይ ጨለምለም ያለ ቦታ መርጠው ተቀመጡ።

"አዲስ አበባ ነው ለመሄድ ያለብኩት።" አለ ካልቨርት ቦታ ይዘው እንደተቀመጡ። "በዚህ ሰዓት ተመልሰው እመሀከላችን ይገባሉ ብለው አይጠረጥሩንም። ወደዚያው ማምራታችንን በትክክል አስካልደረሱበት ደግሞ ሆላም ልናገኝ የምንችለው አዲስ አበባ ውስጥ ብቻ ነው።"

"ታዲያ ለምን ለምሥራች እናት እውነቱን እንድንገራቸው ነገርከኝ?" አለ ናትናኤል።

“አውቄ ነው። ተባራሪ የሚሄድበትን፤ የሚሸሽበትን በትክክል አይናገርም። ሴትየዋ ቢያወሩም ዋጋ የሚሰጠው የለም። ይልቅ እንዴት አድርገን ወደ አዲስ አበባ መሄድ እንደምንችል ነው ያልተገለፀልኝ።”

“ሦስት አማራጭ ነው ያለን፡ አውሮፕላን- ባቡር- መኪና።”

“አውሮፕላኑን እርሳው። ባቡር አንድ አማራጭ ነው። ቢሆንም በጣቢያዎች ላይ ሰዎች ሊኖሩላቸው ይችላል። አውቶቡስ ጣቢያዎችም ተመሳሳይ ናቸው።”

“እያቆራረጥን መጓዝ እንችላለን።” አለ ናትናኤል ዝም ባለው ተቀምጠው ያዘዙትን ሻይ ሲጠጡ ከቆዩ በኋላ።

“እንዴት?”

“ለጊዜው ከድራዳዋ ጸሐፊዎች ቢሆን መውጣት... ከዛ በኋላ የጭነት መኪናዎችና የቤት መኪናዎች እየተከራየን እያቆራረጥን መጓዝ እንችላለን።”

“በእግር እስከየት ድረስ እንሄዳለን?” አለ ካልቨርት ትክክው ላይ ነገረው ከሰፊው ያሉት በርሳው ውስጥ እንስተኛ የእግር ጎጥኚ ካርታ አውጥቶ እመሃል ክለው ጠረጴዛ ላይ እየዘረጋ። «እዚህ ነው ያለው።» አለ ካልቨርት የሊባ ጣቱን ድራዳዋ ላይ ተክሎ። «እዚህ ነው መድረስ ያለብን።» ጣቱን ከድራዳዋ አንስቶ አዲስ አበባ ላይ ጫነው።

“አዎ...ይኸውልህ አንደኛው መንገድ በሐረር እቅጣጫ አድርጎ አለማየ ከመድረሱ በፊት ወደ ግራ ታጥፎ አሰበ ተፈሪ ይገባና ከዚያ ወዲያ በሚኤሶ አድርጎ ወደ አዲስ አበባ ይደርሳል። የተለመደው መንገድ ይህ ይመስለኛል።”

“ይመስለኛል? አታውቀውም እንዴት?” አለ ካልቨርት ደንገጥ ብሎ።

“እውነቱን ለመናገር አላውቀውም... የመጀመሪያ ጊዜዬ ነው ድራዳዋ ስመጣ።”

“በእየሱስ! ከኔ አትሻልማ!” አለ ካልቨርት ወደኋላ ወንበሩ ላይ ተደገ።

“አታስብ አማርኛ እስከተናገርኩ ድረስ የትም ይገባህ መሄድ እችላለሁ፤ እትዋጽዖ ውስጥ። ይኸውልህ... ሌላው አማራጭ ደግሞ ከሞላ ጎደል ከባቡር ሃዲዱ ጋር ጎን ለጎን የሚሄደው የየረር ጎታ መስመር ነው። ይታይሃል በዚህ አድርጎ...” ናትናኤል ወደ አዲስ አበባ ሊያመሩ

የሚችሉባቸውን ሁለት የመኪና መንገዶች አንድ በአንድ ለካልቨርት አሳየው።

“እኔ ሁለተኛውን እመርጣለሁ። እንዳልከው ብዙም የማይዘወተር ከሆነ...” አለ ካልቨርት።

“ጥሩ። ግን ከዚያ በፊት ልብሶቻችንን መቀየር አለብን። ከቤት ስንወጣ የምሥራች እናት እይተውናል። አዳኞቻችን ከጠንከሩባቸው ፈርተው ሊናገሩ ይችላሉ።”

መንገድ ከመጀመራቸው በፊት ናትናኤል ከአንድ የልብስና የጫማ ሱቅ ገብቶ ለካልቨርት የሚሆን ሽርጥና ጫማ፤ ለሁለቱም ደግሞ የእስላም ቆሶች ገዝቶ ተመለሰ። ከአንድ ቡና ቤት መጸዳጃ ቤት ውስጥ ካልቨርት የለበሰውን የሴት ልብስ በአዲሱ ሽርጥ ከተየረ በኋላ የወንድ ጫማውን ተጫምቶ መኪና ናለጋ ወጡ።

“ጎን ለጎን ባንሂድ ጥሩ ነው። የሚፈልጉት ሁለት ሰዎችን ስለሆነ ዓይናቸው ጥንድ መንገዶች ላይ ይበልጥ ጠንቃቃ ይሆናል። አንተ ከፊት ከፊቱ ሂደ፤ እኔ በቅርብ ርቀት እከተለሃለሁ።” አለ ካልቨርት።

“እንጠፋፋለና።”

“እንጠፋፋም። ብቻ አንተ ከጀርባህ መናፊን ለማረጋገጥ አትገላ መጥ። አማርኛ የምትናገር አንተ ስለሆንክ በተቻለህ መኪናውን ቶሎ ለማግኘት ብቻ ጥክር። እኔ እከተለሃለሁ። አታስብ። ለአንተ አዲስ ነው እንጂ እኔ የኖርኩበት ዓለም ነው፤ ድብብቆሽ።” አለ ካልቨርት። «እ...ናትናኤል ሲይዙን ቢችሉም ቀድመው የሚይዙት እንዳችንን ነው... አንተን ከያዙህ በሩቅ ስለማይህ ችግር የለውም፤ አመልጣለሁ። እኔን ከያዙኝ ግን የጥይት ድምፅ ስትሰማ ሳትገላመጥ ሳትደናገጥ ለማምለጥ ጥክር። አንተንም ከያዙህ የምመክርህ የገዛ ሕይወትህን እንድታጠፋ ነው። አለበለዚያ የሚከተለውን ለመሸከም መምረጥህ ነው።”

“መሣሪያክ የለኝም።” አለ ናትናኤል መሣሪያ ቢኖረውም የዚህን ዓይነት ዕብደት እንደማይፈጽም እየተማመነ።

“እንዴት?” አለ ካልቨርት በመደነት ፊት እየተመለከተው። «በእየሱስ ያንን ሁሉ ያስለፈለፍክኝ ባዶ እጅህን ነው ማለት ነው?» ካልቨርት ናትናኤል ላይ እፍጥጦ ቆየና ፈገግ አለ። “አትመት ብሎ የፈጠረው ጥኝ ዝንጀሮ አንተን እየሁ።”

በዙም ሳይቸገሩ በዳርዳዎች እርዳታ ከድሬዳዋ ተነስቶ ቢኬ የሚገባ አርጌ የቤት ዕቃ የጫነ አነስተኛ የጭነት መኪና እግንተው በሂሣብ ተስማምተው ተሳፈሩ። መንገዱ ተዘግቷል እያለ የሚነጫነጩው ሹፌር ሂሳቡን አለቅጥ ቢቆልለውም ካልሸርት ተሽቀዳድሞ ይሁን ሰላላ ከጀርባ መኪናው ላይ ወጥተው ጉዞ ጀመሩ።

“አስፋልት መንገዱን ዘግተውታል። ዙሪያ ጥምጥም በአባራው በሜዳው አሳብራ ነው የምወስዳችሁ! እንደውም በእርካሽ ነው ያገኛችሁኝ አባ!” እያለ እየተነጫነጩ ሹፌሩ ከመሬው ጋላ ገብቶ ከመነቃነቃቸው በፊት በብብቱ ከያዘው ቱባ ጫት ሁለት ዘለላ መንዘብ ወረወረላቸው። የጭነት መኪናው ከጀርባ የጫነው የሳሎን ፎቴዎች! ጠረጴዛዎች! ትናንሽ ሳጥኖች እንዲሁ በእንዲሁ ላይ ተነባብረው ተከምረዋል። እዚያ ውስጥ ናትናኤልና ካልሸርት በትይዩ በተቀመጡ ሁለት የሳሎን ፎቴዎች ላይ ተቀምጠው አስፋልቱን ተተው ሹፌሩ ብቻ በሚያውቀው አቅጣጫ ሜዳ ለሜዳ በአባራው ላይ እየጋለሱ ተዘጋ የተባለውን ኬላ አሳብረው ጋለሱ።

የጭነት መኪናው ያረጀ ብቻ ሳይሆን በእያያዙ ጉድለት ይሁን ወይ እንደ ወፍ ክንፍ እውጥቶ ሊበር በሚዳዳው የሹፌሩ አነዳድ ብቻ ከፋኛ ወሳልደል። በእያንዳንዱ ኩርባ ላይ የሚያሰማው ኪኒታ በእያንዳንዱ ጉድባ ላይ የሚለቀው ጓጓታ ከአሁን አሁን ተፈረካክሶ በበረሃው መሃል ተቆለለ ያስብላል።

ከጋቢናው በስተጋላ ባለው መስኮት ውስጥ ጀርባው የሚታያቸው ሹፌር ልጅ እጆቹ አይደሉም። የኮሰሰ ሰውነቱ በጫትና በመጠጥ እንደተጎዳ ያስታውቃል። አኒጋኑና አነዳዱ፤ በየሰበቡ በየኩርባው ከአፋ የሚወጣ ሰድብና ጩኸቱ ግን ወጠምሻ ጎረምሳን ያስጎቃል። ዙርባውን ፈትቶ ከጎኑ ካለው ወንበር ላይ ከበተነው ጫት አሁንም አሁንም እያነሳ አፋን ያጭቃል። መንገዱን ዘገ- የተባሉትን ወታደሮች ይሳደባል፤ አባቶቻቸውን ይራገማል፤ እናቶቻቸውን ያፈትራል... ሌላም ሌላም ነገር ያደርጋል... ወደፊት ይከንፋል...

ትንሽ እንደሄዱ ካልሸርት ከዐርሳው ውስጥ ትንሹን የአገር ጎብኚ ካርታ እውጥቶ ዘረጋና...

“አሁን የት ድረስ ነው ይህ ሰው የሚያደርስን?” አለ ባንነበሰበት ዓይኖቹን ብቻ እቅንቶ ናትናኤልን በግንባሩ እየተመለከተ።

“ይኸውልህ።” አለ ናትናኤል ካርታው ላይ ያለችውን ያበኬን ከተማ በትንሽ ጣቱ ነካ አድርጎ።

“ከዋናው መንገድ ተገንጥሎ ይወጣል ይሄ ከተማ?” አለ ካልሸርት በካርታው ላይ አፍጥጦ።

“መሆኑ ነው መሰለኝ።”

“ከዚያ በምን መቀጠል እንችላለን?” ካልሸርት ግንባሩን ከስከሰ ጠየቀ።

“ናትናኤል ሰዓቱን ተመለከተ። «እንጂ ካልሸርት። ይመስል። እዛው ማደር ሳይኖርብን አይቀርም። እሁን ዘጠኝ ተኩል ሆኗል። አስራ አንድ... አስራ ሁለት ላይ ብንደርስ ነው። በዛ ሰዓት ወደ አዲስ አበባ የሚያመራ መኪና ማግኘት አስቸጋሪ ነው የሚሆንበት።»

ለአንድ አፍታ ካልሸርት ሃሳብ ይዘት ጭልጥ አለ። ናትናኤል ጓደኛውን ምን እንደሚያስብ ባይረዳም ዝም ላለማለት ያህል።

“አሁን አዲስ አበባ ስንደርስ ምንድነው የምናደርገው?” አለ።
“በመጀመሪያ እዚያ እንድረስ። በነገራችን ላይ ይህች ቢኬ ወዳልነት ከተማ ከመታጠፋችን በፊት ገነረኝ።” አለ ካልሸርት።

“እሺ እነግርሃለሁ። መቼም ባላውቃትም ከፋኛ ወደ ቀኝ ከታጠፈ እሷ መሆን አለባት። ከዛ ቀድሞ ሌላ የሚገነጠል መንገድ የለም ካርታው ላይ።” አለ ናትናኤል በተቀመጠበት ፎቴ ላይ ለጠጥ ብሎ። “አዲስ አበባ ስንደርስ ምን ማድረግ እንዳለብን ብንገጋገር ግን ጥሩ ይመስለኛል። ቀድሞ ማቀድ ከመሸቀዳደምና ከመደናበር ያድናል- ካለፈው ልምዴ እንዳየሁት።”

“ምንም ዕቅድ አያስፈልግም።” አለ ካልሸርት ፊቱን በብረያቸው ወደተገጣለለው በረሃ መልሶ።

“እንዴት?”
“ምንም የምናደርገው ነገር የለማ።”
“ምንም ካልሰራን ለምን ወደዚያ እንሄዳለን?”

“ናትናኤል” አለ ካልሸርት በተሰላች ድምፅ። “ምን ለማድረግ ነው የምታስበው... አዲስ አበባ ውስጥ ተደብቀን ለመቆየት ይበልጥ አመቺ ስለሆነ ብቻ ነው ወደዚያ የምንሄደው። በቃ።”

“ርብቃስ! የኔስ ፍትረኛ። እጃቸው ውስጥ መሆኗን እያወቅሁ የገዛ አንገቴን ለማዳን ስል ድምጹን እንዳጠፋሁ እንድቀይ ነው የምትመክረኝ?” ናትናኤል በስልክ የሰማው ማስጠንቀቂያ አንድ በአንድ ታወሰው።

“ስለዚህ ምን ልታደርግ አለብክ?”
“እስፈራራቸዋለን! እንዲለቁት።” አለ ብስጭት ብሎ።
“የምንህ ነው የምታስፈራራቸው?” አለ ካልሸርት ለመጀመሪያ ጊዜ ፈገግ ብሎ።

“ደውዬ አነጋግራቸዋለሁ። እስካልተቋቋሙ በሰላም እስካልተዋት ድረስ ዕቅዳቸውን እንደማጣጣ አስጠነቅቃቸዋለሁ።”

“እንበልና ሌላቂት ባይስማሙት?”

“እነዚህና ሌሎችም ገዳቸውን እየተለቀሙ ይገባታል።” ናትናኤል ንጹት ወረረው።

“አየሁ... እዚህ ላይ ነው የማንስማማው። ልንገርህ... ይህን ምስጢር ልታወጣ ብትሞክር ቀድሜ የምትገኝህ እኔ ነኝ።” አለ ካልቨርት ሽግግ የከተተበትን ኪሱን በቀኝ እጁ መታ መታ እያደረገ።

“ምን ለማለት ነው?” አለ ናትናኤል ዓይኖቿን አጥብቦ።

“ሰሞተ ሸኛል። ባጭር ምስጢሩን ለማውጣት ብትሞክር ቀድሜ አገድልሃለሁ። ናትናኤል አንድ ተስፋ በኖረች... አንድ ጭንቅጭ በታየች እሱንም ልታጨልመው ብትሞክር ዝም ብዬ አልመለከትሁም።” ቆሩጠን አለ ካልቨርት።

“ተስፋ... ተስፋ አትበልብኝ ሰባቱ...” ናትናኤል የተሰማውን ንጹት መደበቅ አልቻለም። “የነፍሱ ገዳዮች ጥርቅም... የወንበይዎች ሆያሆዬ አይደለም ተስፋ የሚፈነጥቅብኝ... ተስፋ አይደለም። የሚታየኝ... እልቂት ነው... ጥፋት... ፍጅት... ውድቀት።”

“ታዲያ ለምን ፈራህ? ለአፍሪካዊ እልቂትና ፍጅት፤ ጥፋትና ውድቀት ከመቼ ወዲህ ባዳ ሆነህ? በዘርና በጎሳ! በፖለቲካና በሃይማኖት ሰበብ የገዛ ወንድሙን በየጫካው በጥይት እየጠዘጠዘ እየቀለ ላለ ከዳኝ ታዳኝ ሕዝብ እልቂትና ፍጅት አዲስ ናቸው? የገዛ መንጋጋው ሊያላምጠው የሌለው ... የገዛ ጨቅራው ሊሰለቅጠው የሌለው ነጋ ጠባ ከአውሮፓ አራጣ አበዳሪዎች ጓዳ ለማይጠፋ ድሀ ሀዘብ ውድቀት ብርቅ ሆነ? ለምን ፈራህ ... ምን እንዳይመጣ ሰጋህ? ከዚህ በታች ቁጥር አለ? ከአፍሪካ በታች ገሃነም አለ? ብንሻውም እንዲን ከዚህ በታች የምንወርድበት የምናዘቅጥበት ሰፍራ የለም። አትስጋ።”

“እንዴ የተፋጅ ዝንተ ዓለም በፋጅ... አንዴ የወደቀ ዘለአለም በወደቅ ምን ገዳኝ ማለትህ ነው?” አለ ናትናኤል በሃሳቡ የመጣችበት ግን ዘውዲቱ ነበረች... “ተጎድቼ ያለቀልኝ ሸርሙጣ... ምኔ ይጎዳል?”

“አላልኩም። ለደዌላቸው መድሃኒቱ እዚያው እመሀላቸው አፍሪካ ውስጥ መሆኑን መቀበል ተስኗቸው ከባድ ጋር እየተመሳጠሩ... ከመጡ

ጋር እየተሻረኩ የገዛ ወንድሞቻቸውን ዕልቂት የሚያራቡ አፍሪካውያን ናቸው። አፍሪካ አንድ መሆን አለባት።”

“አንድነትኮ በዘፈቀደ በአየር ላይ አይመሰረትም።” አለ ናትናኤል ሰሜቱን ለማስረዳት ተቸግሮ። “እኔኮ ውህደትን አልተቃወምኩም። ግን ፖለቲካዊ አንድነት የኤኮኖሚያዊና የማህበራዊ ዕድገት ጥንቅር ውጤት ነው። ከዚያ ውጭኮ ውህደት ጭፍን ውህደት ዲሞክራሲን ችላ ማለት ብቻ ሳይሆን አሳይንላዊ ነው።”

“ፒኢሳይንላዊ ... ሳይንላዊ ትራትንቦ! በአፍሪካ ውስጥ ከነፃነት ወዲህ ስንት ሳይንላዊ ፖለቲከኞችና ሳይንላዊ ዕቅዶች በወረቀት እንደሰፈሩ አንድ ፈጣሪ ብቻ ነው የሚያውቅ። የየትኛው አፍሪካዊ አገር ኤኮኖሚ ሲያብባ ሲፈክ... የየትኛው አፍሪካዊ አገር ማህበራዊ ኑሮ ሲለመልምና ሲምንሸንሽ ታዩ? በላ ነገረኝ!”

“ታዲያ እኮ የዚህ ምክንያቱ ዲሞክራሲያዊ ሂደት ስለሌለ ነው። ዲሞክራሲና ሠላም በሌለበት ዕድገት የለም...” አለ ናትናኤል።

“ውህደት ነው መልሱ!” ዕልህ ያጨናነቀው የካልቨርት ድምፅ አቋረጠው። “ልክ እንዳንተ በርካታ አፍሪካውያን ከፖለቲካ ውህደት በፊት ኤኮኖሚያዊ ግንባታ ሊቀድም እንደሚገባና የፖለቲካን ውህደት ወደፊት ልንቀዳጀው የምንችል ግብ አድርገው ያቀርቡታል። ነገር ግን ማስተዋል የሚገባን የምንጓጓለት ኤኮኖሚያዊ ጥንካሬ ሊፈጠር የሚችለው ሙሉ ፈቃደኝነት የተሞላበት መደጋገፍና መረዳዳት በአፍሪካ አገሮች መሃከል ሲሰፍን ብቻ ነው። ነገር ግን ይህ መደጋገፍና መረዳዳት በቅድሚያ የሚጠይቀው ነገር አለ- የጋራ ፖለቲካዊ መድረክ።”

“አንድ ጥያቄ ልጠይቅህ...” አለ ናትናኤል አቋርጦት። “አፍሪካውያን ምንድነው ሊያስተሳስረን የሚችል? የአፍሪካ አንድነትኮ በሥነስርዓቱ የተደከመበት ዓላማ ነው። አልሆነም አንጂ።”

“ከባድ ጥያቄ!” ካልቨርት ጭንቅላቱን ወደጋለ ጥሉ የማሸፍ ሳቅ ላቀ። “ምንድነው የውህደታችን መሠረት? በአየሱስ ምን እንድልህ ትፈልጋለህ? የሴንገር ነግረትደድ? የሴክትራ አፍሪካዊ ብሄረተኝነት? የንክሩማን የቅኝ ግዛት እከክ ቁስል ጠባሳ? አይደለም። ለእኔ ባይ ሆዳችን ነው አንድ የሚያደርገን፤ የመሰንበትና ያለመሰንበት ጥያቄ ነው የሚያስተባብረን። ተነጣጥለን ልንሞላው ያልቻልነውን ከርላችን ... ለየብቻ ቆመን ልናረጋገጠው ያቃተንን ሰላምና ደህንነታችንን እጅ ለእጅ ተያይዘን ልንጋፈጠው ይገባል! በእኔና በአንተ እግር ላይ የወደቀን ቆጥኝ ለማንሳት የእኔን ያንተን የዝምድና ግንድ መቁጠርና መመርመር እያሻንም።”

በመጀመሪያ አገሮቻችን ከመጨረሻቸው በፊት ተረዳድተን ቋጥን ከላያችን ማንላት አለብን። አለቀ። ሃክፍሪካ ውህደት የተደከመበት ነው ላልከው... አርላው። ለእኔ አይዋጥልኝም። በቀንጆ ቀንጆ ከተሞች ቀንጆ ቀንጆ ህግደቦች እየገነቡ ሃክፍሪካ ደርጅት፤ ሃክፍሪካ... ከሚሸን ሃክፍሪካ... ኢንስቲትዩት እያሉ ስም ማውጣት... ትንሽ ትንሽ እየሰሩ ብዙ ብዙ የሚከፈላቸውና በሽንጭ ረጃጅም ቀንጆ ቀንጆ የአውሮፓ መኪናዎቻቸው ቀንጆ ቀንጆ ኮረዶችን እየጫኑ መዞር ሥራቸው የሆነ ውድ ውድ አክሲዮኖችን ማሰባሰብ አፍሪካን አንድ አያደርጋትም።

“እነኚህ ሊገባኝ ያልቻለው...” ናትናኤል የጀመረውን ሳይጨርስ ለጥቂት ሰዓቶች ዝም አለ። “እሺ ሆነ እንበል። እንዲያው ድንገት አፍሪካ አንድ ሆናለች ብለህ በመገናኛ መስመሮች ስትለናፍ ሌላውን ተወው አፍሪካውያን አራሳቸው ምን ያላለ? ፍጹም ያላሰበበትና በማንበራዊና አኮኖሚያዊ ሀብረት ያላለፉበት ... ወንድማማችነታቸውን አጠናክረው በሚገባ ያልተዋወቁበት... ድንገቱኛ ዱብ ዕዳ ሲመጣባቸው ምን ያላለ?”

“ምን ያላለ?” ካልሸርት መልሶ ጠየቀ። “አየህ... አንተ በተለያዩ የአፍሪካ አገሮች ያለውን ህዝብ የፖለቲካ አመለካከት አልተረዳህም። አፍሪካ ውስጥ ፖለቲካ ግለሰባዊ ነው። ግለሰቦች ፖለቲካን ይፈጥሩታል እንጂ የፖለቲካ አመለካከት ግለሰቦችን አይቀርጽም። ምክንያቱም ፖለቲካ ራስን መጠበቂያ መሃሪያ ነው። አፍሪካ ውስጥ ጥያቄው የትኛው የፖለቲካ መስመር ለሰደገው ይበዛል አይደለም። ጥያቄው የትኛው የፖለቲካ መስመር ሥልጣን ላይ የሰነዳባቸው ነው። ለዚህ ነው ፖለቲካ ግለሰባዊ ነው የምልህ። ነፃ አፍሪካ አንድ ብትሆን አፍሪካውያን የሚሉት አፍሪካ አንድ ሆነች ነው። ቀረ።”

ያለባት መኪና ድንገት ፍጥነቷን አብርዳ ከጊላዋ የአባራ ቁልል አንስታ ወደ ቀኝ ስትታጠፍ ቢኬ መንጠያ ላይ ደርሰናል ብለው አሰቡ። ለአንድ አፍታ ተያዩ። ወዲያው ካልሸርት ወደጎን አገምሞ ከሹፊሩ ጀርባ ያለችውን ትንሽ መስኮት እየደበደበ ሹፊሩ መኪናዋን እንዲያቆም በምልክት ይውተውተው ጀመር።

“ምንድነው? ምንድነው የምታደርገው?” አለ ናትናኤል የካልሸርት ፊሊጥ አልገባህ ሲለው።

“አቁም በለው። እቃ ጥለሃል በለው።” አለ ካልሸርት ፊቱን ወደ ናትናኤል መልሶ።

ናትናኤል ወደ መስኮቱ ተጠግቶ ለሹፊሩ ዕቃ መጣሉን በምልክት ሲያስረዳው ሹፊሩ መኪናውን አብርዶ ጥግ አስያዛት።

“ምን ሆኖትኋል?” ሮክ ሹፊሩ ቁንቅላቱን ጠምዘዘ። “ምንድነው የፊሊክው?” አለ ናትናኤል በተራው ፊቱን ወደ ካልሸርት መልሶ።

“መጣሁ።” አለ ካልሸርት። ከቁንቅላቱ መኪናዋ ጀርባ ዘለ። ወረደና ወደ ሹፊሩ ሄደ። የሹፊሩን በር ከፍቶ ያለላተታ የሹፊሩን ክንድ ጨመደደና ጎትቶ አወረደው። የሚገጫገጨው ሹፊር አገሮች መሬት እንደነኩ ካልሸርት የቀኝ አዳን አንስቶ አንገቱ ስር በለው ያ ጫትና መጠጥ የሸረሸሩት ሹፊር ወርዶ እግሩ ስር ተቆለለ።

“ምን ማድረግ ነው? አብደሃል እንደ?” ናትናኤል ከተቀመጠበት ወንበር ጋር እንደተጣበቀ ሁሉ ካለበት ሳይንቀሳቀስ ሮክ።

ካልሸርት የናትናኤልን ጨካኝነት ችላ ብሎ ብላርጋታ የሹፊሩን እጆች ወደጎላ አዘገገ። ግጥም አድርጎ አሰረና አቶን በጨርቅ ጎስጉሶ ሲጨርስ ብብትና ብብቱ ውስጥ ገብቶ እየገዘለለ ከቆላት መኪናው ጀርባ በዕቃዎች መሃል የተጠቀለለ ምንጣፍ ገልጦ ከውስጥ አጋጃመው።

“ውረደና ከፊት ግባ።” አለ ካልሸርት ምንም እንዳልተፈጸመ ሁሉ ናትናኤልን እየተመለከተ። ወዲያው ፊቱን አዘገገ በሹፊር በር በኩል ገባና መሪውን ጨበጠ።

ናትናኤል ሁኔታውን ሲያይ በፍጥነት ከመኪናው ጀርባ ዘለ። ወረደና ከጎን ያለውን የጋሺና በር ከፍቶ ከካልሸርት ጎን ጋቢናው ውስጥ ገባ። አብርት የሚሸሸው ሰው ባህርይ ቀስ በቀስ እየተገለፀለት ሲመጣ ናትናኤል ስጋት ገባው።

“ምንድነው? የሠራኸው? ምን አደረገህ ሰውየው?” አለ ናትናኤል ድንጋጤ ፊቱን አገርጥቶት።

“ናትናኤል ለሁሉ ነገር ጊዜ አለው። ለግብረገብም ጊዜ አለው። ገና ለገና መሪውን ስለያዘ የፈለገበት ሲወስደኝ እንደሰንጋ በሬ ከጀርባው ተቆልዬ የምሄድበት ምክንያት የለም። መሄድ የምፈልገው ወደ አዲስ አበባ ነው። የአዲስ አበባ አቅጣጫ ደግሞ በዚህ አይደለም።”

ካልሸርት ያለ ጥድፈዬ የጭነት መኪናዋን እሽከርክሮ ተገንጥለው ወደ መጠበት መንገድ ተመለሰና ከዋናው መንገድ ሲደርስ ወደ ቀኝ ታጥፎ የመኪናውን አፍንጫ ወደ አዲስ አበባ መለሰው። ከኪሶ ውስጥ ያችኑ ትንሽ የመንገደኛ ካርታ አወጣና ከመሃላቸው ዘፈጋት።

“በለማቀጥለው ከተማ ንገረኝ፡፡ ርቀቱን፡፡ ፀባዩን የምታውቀውን ሁሉ፡፡” አለ ካልቨርት ቀርጥ ባለ ድምፅ፡፡ ሰውየው - ሰከራው ካልቨርት ድንገት ቆፍጣና ወታደር ሲሆንበት ናትናኤል ግራ ተጋባ፡፡

“አ...አፍጆም ይላል... አላውቀውም፡፡” አለ ናትናኤል በሰ አፍጆም የሚናገረው ግራ ገብቶት፡፡

“በለአየሱስ ብለህ ርቀቱን ንገረኝ! የያዝከውኮ ካርታ ነው!” አለ ካልቨርት በስጫት ብሎ፡፡

“አ...አርቢ... አርባ አምስት ኪሎ ሜትር ይሆናል፡፡” አለ ናትናኤል ከቢኬ መገንጠያ እስከ አፍጆም ያለውን ርቀት ለመገመት እየሞከረ፡፡

“የሚቀጥለው ከተማ ከነርቀቱ?”

“ሚኤሶ፡፡ ርቀቱ... አጥፍ ይሆናል... ዘጠና...መቶ...”

ካልቨርት ሰዓቱን ተመልክቶ፡፡ አስራ አንድ ክሃያ ይላል፡፡

“የሚቀጥለውስ ከተማ?”

“እንጃ፡፡ አይነበርም፡፡ አንድ ነገር አፍስሰህበታል፡፡”

“ተወው አረቂ ይሆናል፡፡ የሚቀጥለውስ ከተማ ከነርቀቱ?”

“አዋሽ፡፡ ርቀቱ እንጃ፡፡ ሩት ነው፡፡” አለ ናትናኤል መገመቱ በያስቸገረው፡፡ ካርታ እንዴት መነበብ እንዳለበት የሚያውቀው ነገር የለም፡፡

“አምጣ፡፡” አለ ካልቨርት መኪናውን ጥግ አስይዞ፡፡ ካርታውን ከናትናኤል አጀ ተቀብሎ ሲያጠናው ቆየና ቀና አለ-

“ዛሬ ሌሊቱን አዋሽ ደርሰን አናድራለን፡፡ በጠዋት ተነስተን በሌላ ተሽከርካሪ እንቀጥላለን፡፡”

“ነዳጅስ ይበቃናል?”

“አሱን የሚያውቅ አንድ ዲያብሉስ ብቻ ነው፡፡”

ቀኑ እየሸሸ ምሽቱ እየደመቀ ሲመጣ ዝምታ ተጫናቸው፡፡ የሚጓዙበት አሮጌ የቤት ዕቃ የጫነች አሮጌ መኪና ከምታሰማው ካጋታ በስተቀር ጋቢናው ውስጥ ፀጥታ ሰፊነት፡፡ ጨለማው ሊጋርዳቸው ሲዳዳው ካልቨርት አንዴ ይህን አንዴ የንጎ ሲጫን ከቆየ በኋላ የመኪናውን የፊት መብራት አበራው፡፡ የበራው ግን የግራው ወገን አንድ መብራት ብቻ ነበር፡፡ ፍጥነታቸውን ቀንሰው ወደፊት ቀጠሉ፡፡

በመንገዳቸው ላይ ትናንሽና ከፍ ከፍ ያሉ ጥቂት ከተሞች ቢያጋጥሟቸውም ጉዞአቸውን ያለማድረግ ቀጠሉ፡፡ ምሽቱ ከገፋ በኋላ አንድ ከፍ ያለች ከተማ አጋጠመቻቸው፡፡

“ሚኤሶ የሚሏት መሆን አለባት ይህች፡፡” አለ ናትናኤል ለመደመሪያ ጊዜ ፀጥታውን አደፍሮ፡፡

ከተማዋን አልፈው ድጋሚ ጭልጥ ባለው በረሃ ውስጥ ለመጣ፡፡ ከከተማው ብዙም ሳይርቁ ከደርባቸው ድምፅ ይሰማቸው ደመር፡፡

“ምንድነው?” አለ ናትናኤል ፊቱን ወደኋላ መልሶ፡፡

ካልቨርት በፍጥነት መኪናዋን ጥግ አስይዞ በሩን ከፍቶ ዘሎ ወረደና ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ ተመልሶ መጣ፡፡

“ምንድነው?” አለ ናትናኤል

“ሰውየው ነው፡፡”

“ንትቶ ነው?” አለ ናትናኤል ካልቨርት ሹፈሩን ማለቱ እንደሆነ ሲገባው፡፡

“አዎ፡፡”

“ምን አደረከው?” አለ ናትናኤል ሃሳብ ገብቶት፡፡

“አስተኝቼው መጣጋ፡፡”

ሌሊቱ ከተጋመሰ በኋላ ካሉበት መንገድ በስተቀኝ ተገንጥሎ የሚሄደውን የአሰብን መንገድ ሲያዩ ከፊታቸው የተገጣለለቸው አነስተኛ ከተማ የአዋሽ ከተማ እንደሆነች ገመቱ፡፡

ወደ ከተማዋ እየተጠጉ ሲመጡ በግራና በቀኝ ያለው በረሃ ድንገት በትናንሽ ቤቶች የተሞላ መሰለ፡፡ ወደ ከተማዋ ዘልቀው ከመገባታቸው በፊት ካልቨርት መኪናቸውን ጥግ አስያዘና በርቻቸውን እየከፈቱ ወረዱ፡፡ ጊዜው እጅግ በመግፋቱ ይሆናል በአካባቢው የሚዘዋወር ሰው አይታይም፡፡ ከተማዋን መሃል ለመሃል ሰንጥቆ የሚያልፈውን መንገድ ይዘው ወደ ትንሿ ከተማ እምብርት በእግራቸው ቀጠሉ፡፡

አልፎ አልፎ ከተዘጉ በርቶና መስኮቶች የሚያመልጥ የብርሃን ጭላንጭላ ይታያል፡፡ ለብላቸውን የሚያርዝግበው ደረት ተዝታዝ የሌሊት ጉሳስ ፊት ፊታቸውን ሲላቸው አይናቻቸው እምባ አቀረዘዙ፡፡

“በዚህ ሰዓት ማደሪያ ማረላለግ አትኩርት መሳብ ይመስለኛል፡፡” አለ ካልቨርት በትክክል ያገባውን በርሳ አውርዶ ደረት ደረቱን የሚለውን ጉሳስ ይከዛለለት ይመስል ደረቱ ላይ ለጥፎ ይዘ፡፡

“አዎ...እነዚህ የጭነት መኪናዎች ይታዩሃል?” አለ ናትናኤል አገጨን ማዶ በጨለማው ውስጥ ጭነታቸውን ጋራ አሳክለው ሸራቸውን ተደቡነው ወደተደረደሩ ከባድ የጭነት መኪናዎች አሹሉ “...እነሱ ውስጥ ጠዋት ወደ አዲስ አበባ የሚጓዙት አይጠፋም። እንዲያውም አንጋግረን ከተሰማማን አሁኑን እንሳፈርና በጠዋት ጉዞ መደመር እንችላለን።”

በፊት ወዳዩአቸው የጭነት መኪናዎች እንደቀረቡ ናትናኤል ወደ እንደኛው የጭነት መኪና ተጠግቶ በመወጣጫው ላይ ተንጠላጠለና ፊቱን በጎን መስተዋቱ ላይ ለጥፎ ወደ ጋቢናው ውስጥ ተመለከተ። እንድ ሰው ጋቢ ተደቡኖ ከመሪው ጎን ባለው ወንበር ላይ ተኝቶአል። መስኮቱን በዝግታ አንኳኳ። ሰውየው ባንኖ ተነስቶ እያመነታ መስኮቱን ዝቅ አደረገና “ምንድነው?” አለ በአንቅልፍ ልቡ ጋቢውን ከጭንቅላቱ ላይ እየገፈፈ።

“ይቅርታ ረበሽኩህ። ባክህ መንገድ ላይ መኪና ተሰብሮብን ነው። ዛሬ ጠዋት ወደ አዲስ አበባ ለመነሳት ነበር ያሰብነው። ጠዋት ወደዛው ትነሱ እንደሆነ የምታደርስልኝ ፖስታ ነበር።” አለ ናትናኤል።

“ወደ አዲስ አበባ እይደለም የምንሄደው ማሌ ነው።” አለ ሰውየው ናትናኤል ከመናገሩ ፊት መስኮቱን እየዘጋበት።

ናትናኤል ታስፋ ሳይቆርጥ ከመኪና መኪና እየቀያየረ መጠየቁን ቀጠለ። አራተኛው መኪና ውስጥ ያገኘው አውታንቲ ወደ አዲስ አበባ የሚሄድ መሆኑን ሲነግረው መጣሁ ደብዳቤውን ይገፍ ብሎት ወደ ክልቨርት ተመለሰ።

ለአውታንቲው ሳይነግሩት ድምፅ ሳያሰሙ ወደ አዲስ አበባ ከሚሄደው የጭነት ጀርባ ላይ እየተንጠላጠሉ ወጥተው ከጭነቱ የፊት ጫፍ ሸራ ገልጠው ገብተው ተደቡቱ። የለበሱት አባራማ ሸራ ከጨካኝ ንፋስ በያተርፋቸውም ሰውነታቸው ተረጋግቶ ለማረፍና አንቅልፍ ለማሸለብ አልቻሉም።

ማለዳ ላይ የተደበቁበት የጭነት መኪና የአዋሽን ከተማ ሰቆ እያጓራ እያገሳ አባራውን እያቦነ ወደ አዲስ አበባ ለመካከል የመደመሪያ ባይሆንም የጌላ ጌላ የቀደሙትን መኪናዎች ተከትሎ ረጅሙን በረሃማ መንገድ በጠዋቱ ተያየዘው።

አልፎ አልፎ ብቻ የተሸፋፈነበትን ሸራ ገለጥ እያደረጉ ክፊት ለፊታቸው እየተሸቀደመ ወደ መኪናው ሆድ ስር የሚገባውን የአስፋልት መንገድ እያዩ ቆዩ። ሲረፋፋድ ፀሃይዋ እየጋለች፤ እየጠነከረች ስትመጣ ከሸራቸው ስር የሚፍለቀለቀው ሙቀት ሰውነታቸውን እሳት እንደገላመጠው ጎማ አልፈሰፈሰው። ከሸራው ውስጥ ለመውጣት ግን አልደፈሩም።

“አልቻልኩትም ሙቀቱን።” አለ ናትናኤል ሸራውን ገለጥ እድርጎ ይዞ በተቻለው መጠን ከፊት የሚከንፈውን ንፋስ ወደ ሸራው ስር ለማስገባት እየሞከረ።

“ለመተኛት ሞክር።”

ወለንጨቱን እንዳልፉ የተሳፈሩበት መኪና ድንገት ፍጥነቱን ቀንሶ ጥግ ሲይዝ ቡልቱም በጥያቄ ተያዩ። ወዲያው የሌላ መኪና ድምፅ ተሰማቸው። የተሳፈሩት ከጭነቱ በላይ ስለሆነ እታች ከጭነት መኪናው ጎን ለጎን የሚሄደው መኪና አልተያየቸውም። ወዲያው የለበት መኪና ጥግ ይዞ እንደቆመ እንደ ጥቁር ሬንጀርሽር አለፍ ብሎ ክፊት ቆመ።

“እነሱ ናቸው!” አለ ካልቨርት በጥድሬያ ሸራውን መልሶ በጭላን ጭል ቁልቁል እየተመለከተ።

ጥግ ይዞ የቆመቸው ሬንጀርሽር የራትና የጌላ በሮች ተከፍተው አራት ሰዎች ወረዱ። በእጃቸው አጫጭር አውቶማቲክ ጠመንጃዎች ይሰዋል። የያዘቸውን መግሪያዎች ለመደበት መክራ ሳያደርጉ ወደፊት ደግነው ያዘው በፍጥነት ወደ ጭነት መኪናው ተጠጉና በግማሽ ክብ ቅርፅ ራንጠር ራንጠር ብለው ቆመ።

“እርግጠኛ ነህ? እነሱ ናቸው?” እንጃባቸው ናትናኤል ከሸራው ስር።

“ዝም በል!” አለ ካልቨርት ሸራውን በግራ እጁ በስሉ ክፊት እድርጎ እንደያዘ ቀኝ እጁን በሸራው ስር ቁልቁል ለድዶ ሽጉጡን ከኪሱ ውስጥ እያወጣ።

ከሬንጀርሽሩ ከወረዱት ሰዎች መሃል ሦስቱ ግራና ቀኝ በተን ብለው ሲቆሙ አራተኛው አውቶማቲክ ጠመንጃውን ወደፊት እንደደገነ ወደ ከባድ መኪናው ሹፌር ተጠግቶ እንዲወርድ ምልክት ሰጠው። ሹፌሩና ረዳቱ የለክርክር ከጭነት መኪናው ወረዱ።

“እንዳትነቃነቅ!” ራት ብሎ የቆመው ሰው ሹፌሩ ላይ ሮክከት።

ሹፌሩና ረዳቱ ከመኪናው ስር በመሆናቸው ከሳይን ቢክለሉም ካልቨርት አራቱን አዲስ መጤዎች በጥንቃቄ ይከታተላቸው ይመር።

“የጫናችሁት ሰው አለ?” አለ አራተኛው ሰው በቁጡ ድምፅ የያዘውን አውቶማቲክ መግሪያ አፈሙዝ በከባድ መኪናው ሹፌር አቅጣጫ ደግሞ።

“የለም”፡፡ ሁለታችን ብቻ ነን፡፡ የሹፌፋ ድምፅ ከበስተገራ ተሰማ፡፡

“ጭነታችሁን ገልጠን እንድ በእንድ እንፈትሻለን፡፡ ሰው ብናንኝ ወየውላችሁ፡፡ የምንከታተለው ከፍተኛ ወንጀልኞችን ነው፡፡ እውነቱን ገነረኝ፡፡” አለ መሃረያውን የያዘው ሰው አየተቋጠነው፡፡ “ፖሊሶች ነን... የምንከታተለው የመንግሥት ወንጀልኞችን ነው፡፡”

“እንደፈለጋችሁ ፈትሹ፤ ሁለታችን ብቻ ነን፡፡” አለ ትርፍ ሰው እንዳልጫነ ለአራሱ አርግጦኛ የሆነው ሹፌር በሚንቀጠቀጥ ድምፅ፡፡

“ጥሩ እንዳትነቃነቅ፡፡” አለ አራተኛው ሰው መሃረያውን ደግሞ እንደያዘ ወደ ጭነት መኪናው እየተጠጋ፡፡ በአርጋታ ወደፊት እየተራመደ በዓይኑ ጭነቱን ይዳብስ ጀመር፡፡

አራት ብለው ሁኔታውን በዝምታ ይከታተሉ ከነበሩት ሦስት ሰዎች የመሃሉ ድንገት ተጣራና ጭነትላቱን ወደኋላ ሙታ አደረጉ፡፡ ወዲያው ወደ ጭነት መኪናው የተጠጋው አራተኛው ሰው ፊቱን መልሶ ወደ ኋይኞቹ ሮጥ ብሎ ተመለሰና ሰብሰብ ብለው ይነጋገሩ ጀመር፡፡

“ጠዋት ምን ያህል መኪናዎች ቀድመዎችሁ ወደ አዲስ አበባ ተነስተዋል?” አለ አራተኛው ሰው ፊቱን ወደ ጭነት መኪናው ሹፌር መልሶ ድምፁን ከፍ አድርጎ፡፡

“እንድ ሶስት - አራት ይሆናሉ፡፡” አለ ከጭነት መኪናው ወርዶ የቆመው ሹፌር፡፡

ወዲያው አራቱ ሰዎች ሮጥ ሮጥ እያሉ ፊንጅሮቸው ውስጥ ገቡና በአዲስ አበባ አቅጣጫ በረሩ፡፡

“አፍ ...ፍ?” አለ ካልቨርት ጭነትላቱን በተኛበት ጆንያ ላይ ጥሰ፡፡

“ሄዱ?” አለ ናትናኤል ሽራውን እንደተከናነበ በሽብሽብታ፡፡

“አዎ፡፡ ያለቀልን መሰሉኝ ነበር፡፡”

የጭነት መኪናው ሹፌር መኪናው ውስጥ ገብቶ ሲንቀሳቀሱ በተቻላቸው መጠን መንፈሳቸውን አረጋግተው መመካከር ያዘ፡፡

“ያለጥርጥር በየከተሞቹ ኬላዎች ላይ ይጠብቁናል፡፡ በተለይ ወደ አዲስ አበባ እየቀረብን ስንመጣ አስቸጋሪ ነው የሚሆንብን፡፡” አለ ናትናኤል፡፡

“አዎ፡፡ ከእሁን ወዲያ ወደየትኛውም ከተማ መገባት የለብንም፡፡ ወደ ከተሞች ስንቀርብ እየወረደን ከጀርባ በግማሽ ክብ ቅርፅ በአገር ማለፍ ነው ያለን አማራጭ፡፡”

“ከናዝሬት ወዲያ ያለውን እካባቢ አውተዋለሁ፤ መንገዱን በሩቅ እይታ እስከየተከተልን ድረስ ችግር አይገኝመንም፡፡” አለ ናትናኤል፡፡

ናዝሬት ከተማ ሲደርሱ አንድ አምስት ኪሎ ሜትር ሲቀራቸው ከተደበቁበት ሽራ ውስጥ ብት ብቅ እያሉ ከኋላና ከፊት ሌላ ተሽከርካሪ አለመኖሩን ካረጋገጡ በኋላ በጭነቱ ላይ እየዳሁ ወደ መኪናው ኋላ ተጠጉ፡፡ ሽራው የተጠፈረባቸውን ወፋዮች ገመዶች የመጠኝ ጨምድደው ይዘው ቁልቁል ተንጠላጠሉ፡፡

“ተጠንቀቅ፡፡ አስፋልቱ ላይ አንዳታርፍ፡፡ በሁለት እግሮችህ ለማረፍና ለመቆም አትሞክር፤ ከዘሰልክ በኋላ ጭነትላትህን ቀብረህ ተንከባለል፡፡ እኔ ስዘል ተመልከት፡፡” አለ ካልቨርት በወጣትነት ዘመነበአገሩ ውስጥ ያሳለፋቸውን የኮማንዶ ሀይወቱን እያስታወሰ፡፡

በሰላሳ ሜትር ርቀት ልዩነት ሁለቱም የተንጠላጠሉባቸውን ገመዶች እየለቀቁ ከጭነት መኪናው ላይ ተፈናጠሩ፡፡ ካልቨርት አልተገዳም፤ ናትናኤል ግን ገራ ክንዱ ከፋኛ ተገሸጠ፡፡

“አስፋልቱ ላይ አትረፍ፤ እያልኩህ እንዲያውም ተርፈሃል፡፡ ወደጎን ባትንከባለል ኖሮ ይሄ አስፋልት ጭነትላትህን ነበር የሚፈረክሰልህ፡፡” አለ ካልቨርት እየሮጠ መጥቶ ናትናኤልን ደግሮ እያነሳው፡፡

አውራ መንገዱን እየራቁ፤ እየሸሹ የናዝሬትን ከተማ በስተቀኝ ከጀርባዋ በሯት፡፡

“መንገዱ ወደቀኝ የሚታጠፍ ስለሆነ ከዚህ በኋላ በቀጥታ መስመር በንሃድ በሃይ ወይም በሃያ አምስት ኪሎ ሜትር ላይ በዱክምና በሞጆ መሃል መንገድ ላይ ብቅ እንላለን፡፡” አለ ካልቨርት ካርታውን እውጥተው ሲያጠነቅቅ ከቆዩ በኋላ፡፡

እንዳለው ከሦስት ሰዓት ተኩል የእግር ጉዞ በኋላ በሞጆ ከተማ አልፈው ከአውራ ጎዳናው ጋር ተገናኙ፡፡ ብዙም ሳይቆዩ አነስተኛ የሕዝብ ማመላለሻ የገጠር አውቶቡስ አስቆመው ተሳፈሩ፡፡

“አዲስ ፈሊጥ!” ይላሉ አውቶቡስ ውስጥ ከሹፌሩ ጀርባ የተቀመጡ እዛውንት ድምፃቸውን ከፍ አድርገው፡፡ “ከአውቶቡስ ገብቶ

መፈተሽ የአባት... ቁጥሩን አውልቅ! ንጉሱን ብሎ አውርድ ብሎ ነገር ምንድነው? ወቅጥድ!”

“የሚፈለገው ሰው አለ መሰለኝ።” አለ ባሕር የተቀመጠ ልጅ እግር።

“ታዲያ በኖርሳ! ባለፍንበት ከተማ ሁሉ እየቆምን ቁጥሩ ክንብግቶንን መገፈፍ የአባት ነው? ልማድ ነው? ወይ ፈጣሪ!” ሽማግሌው ተቆጠ።

“ምንድነው?” አላቸው ናትናኤል ከጎሳ የተቀመጡትን ሴትዮ።

“እንጂ! ባለፍንበት ከተማ ሁሉ መግሪያ ደግነው እንደ ሽፍታ ሲበረብሩን ዋለ።” አሉት ሴትዮዋ መደነቃቸውን፣ መገረማቸውን ለማሳየት እጃቸውን አፋቸው ላይ ጣል አድርገው።

“እነማን ናቸው?” ናትናኤል ግራ የተጋባ መስሎ ጠየቃቸው።

“ምኑን አውቁው! ብቻ ከወለንጭቱ የጀመሩ ሰባቱ እያስቀሙ ሁለት ሁለት የሦስት ሦስት እየሆኑ እንዲሁ-እንዲህ እየደረጋቸው ሲበረብሩን ዋለ። ሆ! እንደ እነሳሳችን ገና ቅድም ታዲያ አበባ ደርሰን ነበር... ጊዮርጊስ ይደላቸው”

ናትናኤል ዞር ብሎ ካልሸርትን ሸክ አለው።

ደብረዘይት ለደርሱ ትንሽ ሲቀራቸው ተጠቃቀሱና መጀመሪያ ካልሸርት አራት ብሎ ደግሞ ናትናኤል ተከታትለው ወረዱ።

“ምንድነው?” አለ ካልሸርት አውቶቡ ውስጥ የተባለውን ሁሉ አጣርቶ ለመረዳት ጓጉቶ።

ናትናኤል አውቶቡ ውስጥ የሰማውን ሁሉ ዘርዘሮ ነገረው።

“ከአሁን ወዲያ መኪና ላይ መውጣት የለብንም።” አለ ካልሸርት።

“ታዲያ እንዴት እናደርጋለን?”

“አሁን ሁለታችንም የተዳከምን ይመስለኛል። ለጊዜው ከመንገድ ፈቀቅ ብለን እንረፍና ከጨለመ ወዲያ ሌሊቱን መንገዱን ተከትለን በእግራችን እንቀጥላለን። ከበረታንና በሰዓት አምስት ኪሎ ሜትር ብንጓዝ እንኳን ከምሽቱ አንድ እስከ ጠዋቱ እንደ ሰዓት በልሳ ኪሎ ሜትር ሽፈንን ማለት ነው። ፀሐይ ስለማይበረታብን የምንሸነፍ አይመስለንም።”

ከመንገዱ በቅተቀኝ እርቀው ንብተው በአውላው መሬት ላይ ለብቻዋ በቀመች የገራር ዛፍ ስር በደረታቸው ተደፍተው ለማረፍ ሞክሩ። እየጠለቀች የለችው ፀሐይ እንደጌጥ ብታብረቀርቅም መቀታ እየከዳት መጣ። አውላው ሜዳ ላይ ብቻውን እየተመላለሰ የሚጋልበው ቀዝቃዛ ነፋስ ሰውነታቸውን ጠዘጠዘው። ምግብ ሳያገኝ ሁለተኛ ቀኑን የየዘው ሰውነታቸውም ከፈት የተደቀነውን መንገድ ቁጭ አድርጎ ተዳከመ። በሆነም ፀሐይ ልትሸሸግ ሲዳዳት ከተኝቦት ተነስተው የመንገዱን ጥግ ይዘው በአዲስ አበባ አቅጣጫ ጉዞአቸውን በእግር ተያያዙ።

“እርምጃህን አትቀያይር... በእንደ ዓይነት ፍጥነት እንደ አይነት ሰፋት ተራመድ... አበበሊያ ይደክምሃል።” አለ ካልሸርት እጆቹን እያወናጨፈ። ከጎን ከጎሳ የሚንቀሳቀሰውን ናትናኤልን ዞር ብሎ ተመልክቶ።

ካልፎ አልፎ በፍቁ የመኪና መብራት ሲታያቸው ፈጠን ብለው ከአውራ መንገዱ አራት እይሉ መሬቱ ላይ በደረታቸው እየተኙ እየሰለፉ መንገዳቸውን የለንግግር ቀጠሉ። ሁለት ጊዜ ድቦች በያጋጥሟቸውም ሁለቱንም ጊዜ የካልሸርት ሽጉጥ የጥይት ጩኸት አተረፋቸው።

እንዳሰቡት እስከጠዋቱ እንደ ሰዓት ድረስ አልተጓዙም። ከጠዋቱ አስራ እንደ ሰዓት እካባቢ አቃቂ ከተማ እንደደረሱ የለዕረፍት መቀጠል እንደማይችሉ ስለተረዱ ከመንገዱ ወጥቶ አራት ካለ ጫካ ውስጥ ንብተው ተኙ።

ካልሸርት አንቅልፍ ይዞት ጭልጥ አለ። ናትናኤል እስካሁን የሰለፋቸውን ሁኔታዎች እንደ በእንደ በህሊናው እየመላለሰ ይቃኝ ጀመር። ርብቃ... አብርሃም... የቦሮ አለቃው... ወታደራዊ አታሼዎች... ነጩዋ ሲትሮዩን... የምሥራች... ዘውዲቱ... አዲስ አበባ... ድሬዳዋ... ካልሸርት... ይሄ ሁሉ ውጣ ውረድ... ከርብቃ ስቃይና ከእርግዝናዋ ጋር እየተሰባጠረ ይታየው ጀመር። ርብቃን ለማዳን ምን ማድረግ አለበት? አውሬዎቹን መጋፈጥ? ከአውሬዎቹ ጋር መደራደር? ካልሸርት ምስጢራን ይገሮ ልሙት ባይ ነው። ካልሸርትን እንደገና ማግኘትና ማሳመን ይቻላል? ወይስ የሞተ ነገር ነው? ለማናቸውም ለካልሸርት ምንም ፍንጭ ማሳየት የለበትም... ማናቸውንም ጉዳይ ለካልሸርት መደበቅ ይኖርበታል።

የተጫናቸው ድካም በዙሪያቸው ከነበረው የማለዳ ውርጭ የከበደ ነበር። ሁለቱም ለበርካታ ሰዓታት ተኝተው አረፈዱ። በመጀመሪያ ከእንቅልፉ የነቃ ካልሸርት ነበር።

“ረፍዷል... የምንበላው ምናምን ብናገኝ የቀረንን መንገድ ተጠናክረን እንቀጥል ነበር።” አለ ካልሸርት።

ከእነዚህ ጉዳዮች አንዱም አንደኛው ከጀርባው የለ የዛሬ ግንድ ተደግፎ የተቀመጠው ናትናኤል በመዳፉ ፊቱን ሲያሸሽ ቆየና ቀና አለ።

“አስቲ አቃቂ ከተማ ቀስ በቀስ ገብቼ ምናምን እረዳለሁ።”

ናትናኤል ከተደበቁበት ጫካ ወጥቶ ሰፊውን ሜዳ አቋርጦ በግራ ጎን በኩል ከተማዋን ለሁለት ዘመናት ሲገባ የጠበቀውን ያህል በዙ ችግር አልገጠመውም።

ከአንድ አነስተኛ ኪዳን በሞላላ ላስቲክ ውሃ ይዞ ወደሌላ ሱቅ ተሻገረ። ከሱቁ ሁለት የላስቲክ ክፍሎች ገዛና ዳቦ፣ የላስቲክ ወተትና ፍራፍሬዎች አጭቆባቸው በመጣበት መንገድ ከትንሿ ከተማ ሽልክ ብሎ ወጣ።

“ውሃውን ስጠኝ።” አለ ካልቨርት ናትናኤል ሁለቱን የላስቲክ ክፍሎች አስቀምጦ ያመጣውን ዕቃ እያወጣ ሲደረጅር።

“በዙ አትጠጣ... ቀርጠት እዚህ እንዳያውለን።” አለ ናትናኤል የውሃውን ላስቲክ ለካልቨርት እያቀበለው።

ዳቦውንና ፍራፍሬውን ተመግበው ወተቱን ጠጥተው ሲያበቁ ውሃውን ይዘው ጉዞአቸውን ቀጠሉ። ከቀኑ ዘጠኝ ሰዓት ላይ አዲስ አበባ በፋቁ ታየቻቸው።

“ከእንግዲህ ነፃ ነን።” አለ ካልቨርት።

“ምን ማለትህ ነው?”

“ከጥቂት ቀናት በኋላ አፍሪካ አንድ ትሆናለች።” አለ ካልቨርት ፊቱን ወደ አዲስ አበባ አቅጣጫ እንዳቀና ፈገገ አለና። «ነፃ እንደመሆን የሚጣፍጥ ምን ነገር አለ።”

“ምንም።” አለ ናትናኤል ካልቨርት ሽጉጥ የከተተባትን ሽንጣውን እየተመለከተ።

-35-

“እሁን ገና ሰው መሰልክ!” አለ ካልቨርት ፊቱ ፈገግታ ለብሶ።

“እይዚህ አንተም ውሃ ሲገላምጥህ ሰው ትመስላለህ።” ናትናኤል ፀጉሩን በፍጣ እያደራረቀ ወደተከራዩት የሆቴል ክፍል ገብቶ ከኋላው በፋን ዘጋው።

“ሀ! ሀ! ሀ! ለሁሉም ጊዜ አለው።” አለ ካልቨርት ከተቀመጠበት ተነስቶ የሚቀደረውን አዲስ ልብስ ተሸክሞ ወደ መታጠቢያ ቤት እየሄደ።

ካልቨርት ከክፍሉ ወጣ እንዳለ ናትናኤል ፊቱን ብሎ ካልቨርት ከጥግ ያስተመጣውን ቦርሳ ይፈትሽ ጀመር። እንደተመኘውና እንዳለበው፣ እንዳቀደው የካልቨርትን ሽጉጥ ቦርሳው ውስጥ አገኘው። ሽጉጡን ተሎ ብሎ ከቦርሳው ውስጥ አወጣና ካርታውን አውጥቶ ጥይቱን ቆጠረ። ሰዓት ጥይት በቂ ነው። ካርታውን በቦታው መለሰና ሽጉጡን አቀባብሎ መጠበቂያውን ለቆ በፋን እያየ ካልቨርትን ይጠባበቅ ጀመር። ምርጫ የለውም... ሌላ ምንም ምርጫ የለውም!

“የይስማማሰ? ጭራሽ ባይስማማሰ? ፍንክቶ አልል ቢልሰ? የራሱ ጉዳይ። እዚህ ይጨርሰዋል። አሰዛም ትቶት ይሄዳል። በቻውን ይጋፈጣቸዋል። የሚላቸውን ካልሰሙትም ጉዳቸውን ያገረክርክዋል። ጊዜ የለውም። ነገ ሳይመሽ ርብቃን እጁ ማድረግ አለበት... አለበለዚያ የሚመጣው አይታወቅም።”

ናትናኤል ከአልጋው ግርጌ እንደቆመ የርብቃን መጨረሻ ሲያስብ ሊደርስባት የሚችለውን አደጋ ሲያሰላስል ትንሿን አጠረው።

“የኔገዋ ፀሐይ ከመጥለቁ በፊት ርብቃን እጁ ማግባት አለበት። አለበለዚያ በግርግርታ አንድ ነገር ቢያደርጓት... በማታወቀው ምስጢር የመስዋዕት በግ ቢያደርጓት... እርሱ ነፍሱን ስለወደደ የገዛ ደህንነቱን ስለፈለገ ብቻ ቢያጠፋት... ከዚያ ወዲያ ምን ሊሆን ሀይወቱ?” ናትናኤል ሽጉጡን ጨምድዶ እንደያዘ በተከራዩት ክፍል ውስጥ ካሉት አልጋዎች በአንደኛው ጫፍ ላይ ቁጭ አለና ካልቨርትን ይጠባበቅ ጀመር። የራሱ ጉዳይ! ካልተስማማ ትቶት ይሄዳል። ሊቃውመው ወይ ሊያቆመው ከሞከረ ግን... የራሱ ጉዳይ! ሞት ነው የሚጠበቀው። ናትናኤል የጨመደውን ሽጉጥ ወደግራ እጁ አዙሮ በላብ የተጠመቀውን የቀኝ እጁን ስራው ላይ ሞዝቀና ሽጉጡን ጨበጠ።

በዙም ሳይቆይ ካልቨርት ፎጣውን ትክክል ላይ ጥሎ መንገድ ላይ ለብሶት የቆየውን በአባራና በላብ የተበከለ ሽርጥና ሽሚዝ በጥያፌ በሁለት ጣቶቹ አንጠልጥሎ የተከራዩትን ክፍል በር ክፍቱ ሲገባ የገጠመውን ትርዒት ማመን አቃተው።

“ካልቨርት ምርጫ የለኝም... የማይሆን ነገር እንዳደርግ አታስገድደኝ።” አለ ናትናኤል ከተቀመጠበት ሳይንቀሳቀስ የያዘውን ሽጉጥ ቀና እያደረገ።

“ምንድነው የምትሰራው? ምን ልትሆን ነው?” አለ ካልቨርት የተሸከመውን ቆሻሻ ልብስ ወለሎ ላይ እየዘረገፈ።

“ከእነዚህ ምንም እርዳታ አልፈልግም። ርብቃ ያለችበትን ሁኔታ እያወቅሁ በዝምታ መጠበቅ ግን አልቻልኩም። አዝናለሁ ካልሸርት... ሽጉጥህን ስለሰረቅሁ። ግን ምርጫ የለኝም። ይህንን ክላረገሁ እስረኛህ እንደምታደርገኝ ግልጽ ነው።”

“ስማ!” አለ ካልሸርት በንዴት መንፈስ ወደፊት አንድ እርምጃ እየተራመደ።

“አ! አ!” ናትናኤል የሽጉጡን አፈመዝ ካልሸርት ላይ ደግሞ ተነስቶ ቆመ። “እንዳትጠጋኝ። ሞኝ ነገር አትፈጽም። ክፉ ነገር መፈጸም አልፈልግም። ግን ምርጫ የለኝም። ካስገደድክኝ ደናፔህ ነው የምወጣው።”

ካልሸርት ተስፋ በመቁረጥ አልጋው ላይ ቁጭ አለና ፊቱን ሁለት መዳፎቹ ውስጥ ቀበረው።

“ናትናኤል የምትሰራው ጥፋት ነው... ከእሁን ወዲያ ምንም ልትረዳት አትችልም። እጃቸው ውስጥ ነች።”

“እስፈራራቸዋለሁ! አንተ የምስራችን እንዳይነኩ እንዳስፈራራላቸው አስፈራራቸዋለሁ።”

“እናስ ዘዛለ?”

“ይለጃታላ!”

“ሞኝ አትሁን። እርግጥ ይለፍት ይሆናል... ግን ከለቀቁት ወዲያ እንደ ወጥመድ ነው የሚጠቀሙበት... ምክንያቱም ወይ በስልክ ወይ በአካል ልትገናኙት መምከርህ አይቀርም። አትጠራጠር ይይዙሃል።”

“ከያዘኝ ይያዘኝ... ዝም ብዬ ግን አልቀመጥም”

“ባይስማሙስ? ባይለፍትስ?”

“አወጣዋለሁ-ም። ጠራቸውን።”

ካልሸርት ቀና ብሎ በቁጣ ፊት ናትናኤልን ገላመጠው።

“አታደርገውም... የምትገዳው እነሱን አይደለም... አፍሪካን ነው። ነገርችን አስፍቶ የሚያይ ጭንቀት ካለህ የምልህ ይገባሃል። የዚህን ዓይነት ጥፋት ስታጠፋ ደግሞ በዝምታ አልመለከትህም።”

“ሽጉጡ ያለው በእኔ እጅ ነው።”

“ተኩስ! ፈሪ!” ካልሸርት ከተቀመጠበት ተፈናጥሮ ተነሳ።

“ተጠንቀቅ ካልሸርት... ማንኛውንም ነገር ከማድረግ ይመለሳል ብለህ አታስብ... እንደዛና ነው በቀምህ የምጥልህ።” ናትናኤል ጥርሱን ነከሶ አፈጠጠ።

የናትናኤልን አዝማሚያ ሲመለከት ካልሸርት ራሱን ነቀነቀና ተመልሶ አልጋው ላይ ተቀመጠ።

“እና እሁን ምን ልታደርግ አሰብክ?” አለ ካልሸርት።

“ጠዋት ስልክ ደውቼ እነግራቸዋለሁ! አስጠነቅቃቸዋለሁ። ከዚያ ወዲያ የራሳቸው ምርጫ ነው።”

“ናትናኤል እስቲ እስበው በቀላሉ ድምፃችንን ብናጠፋ ሁሉ ነገር ጊዜውን ጠብቆ መድኃኒት ያገኛል... እመነኝ ይለጃታል።”

“ባይላካስ? ዕቅዱ ቢከሸፍስ? ጉዳቸውን ለመሰጠር ለመደበት እንደሚገድሏት አታውቅም። ካልሸርት መፍጠን አለብኝ! አንድ ነገር ብትሆን ለራሴ ይቅርታ አላደርግለትም።”

“ናትናኤል ስሜትህ ይገባኛል... ምናልባት እኔም በእነዚህ ቦታ ብሆን ተመሳሳይ ስህተት ለመፈጸም እገፋፋ ይሆናል። ለምን እንዲህ አናደርግም... ጥፋት ማጥፋታችን ካልቀረ አንስተኛ ጥፋት ይሻላል።” ካልሸርት ያሰበውን ዕቅድ ለናትናኤል በእርጋታ ተነተነለት።

“እይሆንም! ይይዙላል።”

“ይገባኛል... ሊይዙን ይችላሉ... ግን እንዳልከው በስልክ ልታስፈራራቸው ብትሞክርም መደዝህ አይቀርም። የእኔ መንገድ ይሻላል። ሁልጊዜ የተሻለው አስተማማኝ መንገድ ይበልጥ አደገኛና ይበልጥ አስፈሪ፤ ይበልጥ አስደንጋጭ የሆነው፤ ጤነኛ ሰው በጤነኛ አእምሮው የማይመርጠው መንገድ ነው... አትጠራጠር።”

“ግን ቢይዙንስ?”

“አለቀልና! ምነው ፈራህ እንዴ?” ካልሸርት ፈገግ አለ። «ቢይዙኝም ይያዘኝ አላልከም ዋናው ነገር ናትረኛህን ከመዳፋቸው ማውጣታችሁ፤ የእነሱንም ዕቅድ አለማደናቀፋችን ነው... ለዚህ ደግሞ የተሻለው መንገድ የእኔ ነው። ትስማማለህ?»

ናትናኤል በዝምታ ማውጣትና ማውረድ ያዘ።

“እትፍራ።” አለ ካልቨርት ፈገግ ብሎ።

“አልፈራሁም!” በሰጪት አለ ናትናኤል።

“እንግዲያው እንሰማማ...” ካልቨርት ቀኝ እጁን ዘረጋለት “እንተማመን ናትናኤል ... ደግሞ እሱን ሽጉጥ ዞር አድርገው። ቢባርቁ ሆይ፤ ነው የምትዘረግፈው።”

“ካልቨርት ልታታልለኝ ብትሞክር...” አለ ናትናኤል በጥርጣሬ ፊት ካልቨርት የዘረጋለትን እጁን እየተመለከተ። “ከአሁን በኋላ ሁለቱ ለማሰብ ጊዜ የለኝም። እንዲት አጉል እንትስቃሴ ካደረክ አንጉል ነው የምትሆነው።”

“ቃል እገባልሃለሁ።” አለ ካልቨርት እጁን ወደፊት እንደዘረጋ።

ናትናኤል ሽጉጡን ወደግራው አሻግሮ የተዘረጋውን የካልቨርትን እጅ በቀኝ ጨበጠው።

“ጥሩ... አሁን እትጻፍኝን አንድ በአንድ ተንትነን እንገጋገርበት... ካጠፋን አይቀር።” አለ ካልቨርት ሁለት ወንበሮች አምጥቶ አንዱን ለናትናኤል አቀበሎት በሁለተኛው ላይ እየተፈናጠ።

ፊት ለፊት ቁጭ ብለው በማግኘት ስለማፈሰሙት ተግባር አንድ በአንድ ተነጋገሩ ተመካከሩ፤ ተከራክሩ፤ ተሰማሙ።

-36-

ሰማዩ ጥርት ብሏል። ለጋዋ ዐሃይ ከእንትልፏ እንደነቃች ሁሉ ከረጅሙ የክረምት ጨለማ በኋላ በሰማዩ ላይ ብቻዋን ትምነሽነሽታላች። አለፍ አለፍ አያሉ እንደ አረፉ የተከረፈረፉት ነጫጭ ደመናዎች ዝናብ ይዘሉ ሳይሆን ለእጥ የተገጠለጠሉ የጥጥ ንድፎች ይመስላሉ። ንፋሱ ጠንክሯል። በየአውራጃዳዎቹ ጥገና ጥግ የተሰተሉት የአፍሪካ አገሮች ባንዲራዎች የረገዳሉ፤ የሸበሸባሉ፤ ይጨፍራሉ፤ ይጨበጣሉ... እርስ በእርስ እየተጎናተሉ ይወካሉ፤ ሊመጣ ያለውን የገመቱ የጠረጠሩ ይመስላሉ... ያንሸካሸባሉ።

የአፍሪካን ታላላቅ መሪዎች ተቀብለ ለማስተናገድ ትንፋሽ እጥታ እላይ እታች ስትል የሰነቡተችው አዲስ አበባ ቀኑ ሲደርስ ሰዓቱ ሲቃረብ ለአንድ አፍታ ቆም ረጋ ብላ የገዛ የመስተንግዶ ዝግጅቷን እየጎበኘች እንደምታደንቅ ሲት ወይዘሮ አደብ ገዝታለች። ከወትሮው በርከት ብለው የሚታዩት ዐጥታ አስከባሪ የፖሊስ አባላት የመገናኛ ሬድዮዎቻቸውን

በየጾታዎቻቸው ላይ እንደለጠፉ በየኩርባው ባቆሟቸው ተሽከርካሪዎቻቸው ውስጥ ተቀምጠው ዙሪያቸውን ይቃኛሉ።

መሪዎች ወደ ከተማዋ መግባት ይሠረዳሉ። ከአውሮፕላን ማረፊያው ሜዳ ወደ ከተማዋ የሚወስደውን አንድ አውራ መንገድ ይዘው እየተካታተሉ በጥቂት ደቂቃዎች ልዩነት ውስጥ ጥም! ፖም!... ጥም! ፖም! አያሉ በተራ ወደ ከተማዋ እምብርት ይጎርፋሉ። ሰፋሲካ እንደተገዙ ይሮዎች እያሰካኩ አጀብ አጀብ ብለው ይተማሉ... ወደ አዲስ አበባ።

“ማነው ይህኛው?” ይላል አንዱ መንገደኛ ለአንድ አፍታ ቆም ብሎ እንደኛውን የአፍሪካ መሪ የያዘችው መኪና ከነአጃቢዎቿ ወደ መሃል ከተማ ስትጣደፍ። “የዚህ አገር መሪ... እገሌ ነው።” ይላል ከመኪናዋ አፍንጫ ላይ የሚውለበለበውን ባንዲራ ተመልክቶ የመሪውን ማንነት የለየ ወይ የገመተ ሌላ መንገደኛ። መኪናዎቹ ተከታትለው ሲነጉዱ... ለዓይን ሲርቁ መንገደኛው ሁሉ ፊቱን ወደየአቀጣጫው ይመልሳል። ጥም! ፖም!... ጥም! ፖም! “ይሄ ደግሞ ማነው?” ጥም! ፖም!... ጥም! ፖም! “ይሄኛውስ ደግሞ?”

ቀትር ላይ የኢትዮጵያ ዜና አገልግሎት ወደ ከተማዋ የገቡትን መሪዎች ዝርዝር ጠቅሶ የተቀሩትም ከሰዓት በኋላ ወደ ከተማዋ ገብተው እንደሚጠቃለሉ ስብሰባውም ምሽት ላይ በወቅቱ ሲቀመጥበር የመክፈቻ ንግግር እንደሚከፈልት በአድናቆት አወሳ።

ባንዲራዎች ተርገበገቡ... አጨበጩ... አወኩ... አንሸካሸኩ...

እንደተጠበቀው ከሰዓት በኋላም የመላው አፍሪካ መሪዎች ወደ አዲስ አበባ መግታቸውን ቀጠሉ።

መሃል ፒያላ ውስጥ ሁለት የተለኮሙኒኬሽን ሠራተኞች መንገድ ጥግ የቆመ የስልክ መስመር ማከፋፈያ የብረት ሳጥን ከፍተው ብልሽት ይጠግናሉ። ከመንገድ ባሻገር ሠራተኞቹን ይዞ የመጣችው የተለኮሙኒኬሽን አነስተኛ የጭነት መኪና ከጀርባ የብረት መሰላላን እንደጫነች ጥግ ይዞ ቆማለች። ስራ የፈታው ሽፌር የስራ ባልደረቦቹ ብልሹቱን ጠግነው አስኪጨርሱ ድረስ እዚያው ባለበት መኪናው ውስጥ እንደተቀመጠ ጋዜጣ ይነባል።

አንድ ነኪ የለበሰ ቀጠን ረዘም ያለ ሰው መንገዱን ተሻግሮ ወደ ተለኮሙኒኬሽኗ መኪና ተጠጋ። ከጀርባዋ ከነሁት በኋላ ቀልጠፍ ብሎ ከሽፌሩ ባሻገር ያለውን በር ከፍቶ ጥልቅ አለ።

ሽፌሩ ጋዜጣውን ወደጎን ብሎ መኪናው ውስጥ የገባውን እንግዳ ሰው በጥያቄና ግራ በመጋባት ይመለከተው ይመር።

“ምን ትፈልጋለህ?” አለ ግራ የተጋባው ሹፌር የመኪናዋን በር በርግዶ የገባውን ሰው አብድ እንደሆነ ሁሉ አፍጦ አየተመለከተው። ወደ መኪናዋ የገባው ሰው እጁን ከኪሱ ውስጥ አውጥቶ የጨበጠውን ሽጉጥ ሹፌሩ ላይ ደገነበት።

“ለጭቅጭቅና ለማስፈራራት ጊዜ የለኝም የምልህን ብቻ ትፈጽማለህ።” አለ ሽጉጡን የያዘው ሰው ድንገት በፍርሃት በገረጣው ሹፌር ላይ አፍጥጦ። “መኪናውን አስነስተህ ወደፊት ቀጥል። ማንም ቢጠራህ ወይም ሊያስቆምህ ቢሞክር እንዳታቀም። ቀጥል።”

አንድ ጊዜ ሽጉጡን አንድ ጊዜ ከጎኑ የተቀመጠውን አብድ በፍርሃት ሲመለከት የነበረው ሹፌር የማይለማ ዐለት እያነበነበ መኪናዋን አስነስቶ ከመንገድ ገባ።

“ፍጥነት ጨምር...አዎ... አየተገለመጥክ እኔን ማየትህን ተውና ዝም ብለህ ንዳ! አቁም።” አለ ሽጉጥ የያዘው ሰው ብዙም ርቀው ሳይሄዱ።

አለቅጥ የተሸበረው ሹፌር የመኪናዋን ፍጥነት ቀንሶ ጥግ ያዘ። ከመንገድ ጥግ ለጠፍ ባሉ ቆሞ የነበረ አነስተኛ የሽራ ቦርሳ ያገበና ካኪ ቱታ ያጠለቀ አጠር ብሎ ከትከሻው ሰፋ ያለ ሰው ራመድ ራመድ ብሎ መኪናዋን በፊት በኩል ዞረና በሹፌሩ በኩል ያለውን በር ከፈተው።

“ጠጋ በልለት ወዲህ።” አለ ሽጉጡን የያዘው የመጀመሪያው ሰው የመሃሪያውን አፈመዝ ሹፌሩ ብብት ውስጥ ደገዮ።

ሹፌሩ በሁለቱ ካኪ ቱታ በለበሱ ሰዎች መሃል ተቀምጦ ሽጉጡን በብብቱ ታቅፎ የሚያደርጉትን በፍርሃት ይከታተል ጀመር።

“የተከተልኝ ሰው አለ?” አለ ሽጉጥ የያዘው ሰው እዲስ መጤውን በእንግሊዝኛ ቋንቋ።

“ማንም አልተከተለህም።” አለ እዲስ መጤው ጥቁር ሰው የመኪናዋን ሞተር አስነስቶ ወደ መንገድ እየገባ።

የቴሌኮሙኒኬሽን መኪና - ከጀርባ የብረት መሰላላን እንደጫነች ከፒያላ ግርግርታ መሃል ወጥታ ተልቶል በቸርቸል ጎዳና ወርዳ በሰገሃር እድርጋ ፊቷን ወደ አስመራ መንገድ መለሰች።

መሃል አስመራ መንገድ ላይ መኪናዋ ወደ ቀኝ ታጥፋ ከአንድ የሆቴል አጥር ገቢ ገባች። በገቢው ውስጥ ጥቂት መኪናዎች ፈንጠሮ ፈንጠሮ ብለው ቆመዋል። ጥቂቶቹ ተጋዛዦች ከየመኪናዎቻቸው ወርደው

ሲገቡ የተቀሩት እዛው በየመኪናዎቻቸው ውስጥ የሚፈልጉትን አስመጥተው ተቀምጠዋል። የቴሌኮሙኒኬሽን መኪና አንድ ጥግ ይዛ ቀመች።

“ለመጮኸ ወይ ለመርጥ ወይ ሌላ ደላጅል ሁኔታ ለመፍጠር ብትሞክር አከርካሪህን ነው የምመክራለሁ።” አለ ሽጉጥ የያዘው ሰው በጓደኛውና በራሱ መሃል ወደተቀመጠው የቴሌኮሙኒኬሽን ሹፌር ፈቱን መልሶ። ልሳኑ የከዳው ሹፌር በመስማማት ራሱን ነቀነ።

ሽጉጡን የያዘው ሰውና ጓደኛው ከተጠቃቀሱ በኋላ በርቻቸውን እየከፈቱ ወረዱ።

“ውረድ።” አለ ሽጉጡን የጨበጠው ሰው መሃሪያውን ከካኪ ቱታው ኪስ ውስጥ ወሸቀ።

ሹፌሩ እንደታዘዘው ወረደ። ግራና ቀኝ አድበውት በሆቴሉ ከጥቂት ሰዓታት በፊት ወደተከራዩት ክፍል ይዘውት ሄዱ። ከክፍሉ እንደደረሱ ባለሽጉጡ ከኪሱ ቁልፍ አውጥቶ በፍን ከፈተና የሹፌሩን ክንድ በግራው አፈፍ አድርጎ ወደ ውስጥ ገባ። ከኋላቸው ጓደኛው ከተል አለፍ በፍን ከውስጥ ቀረቀረው።

ጊዜ አልወለደባቸውም። የቴሌኮሙኒኬሽን ሹፌር ከአንድ ወንበር ላይ አስቀምጠው እግሮቹን ከወንበሩ እግሮች ጋር እጃቸውን ደግሞ ከድጋፍ ቋሚዎች ጋር የኋለት ግጥም አድርገው ካሰሩት በኋላ እፋን በጨርቅ ጠቀጥቀው ለጎመት። ስራቸውን እንደጨረሱ ከሆቴሉ ክፍል ወጥተው ወደ አነስተኛዋ የጭነት መኪና ተጣደፉ።

ከዋናው መንገድ ብዙም ሳይርቁ የመኖሪያ ቤቶች ከተደረደሩበት የሠፈር ውስጥ መንገድ ዳር አንድ ጥግ ላይ መኪናቸውን አቆሙ።

መኪናዋ ጥግ ይዛ እንደቆመች ናትናሌል የመኪናዋን ሬድዮ ከፈተው። ጎርናና የጋዜጠኛ ድምፅ መኪናዋ ውስጥ አስተጋባ።

“... እንዲሁም የአንጎላና የሞሮኮ የሴኔጋልና የቡርኒንዳ መሪዎች ከሰዓት በኋላ አቀባበል ሲደረግላቸው እስካሁን ወደ አፍሪካዋ መዲና ያልገቡት ሦስት የአፍሪካ መሪዎች ማለትም የሴራሊዮን የጋቦን፣ የቡርኪናፋሶ መሪዎች ምሽቱን ይገባሉ ተብሎ ይጠበቃል። በወጣው ኘርግራም መሠረት ዛሬ ሰኞ መስከረም እራት ምሽት በሁለት ሰዓት ተኩል

ያልገቡት ሦስት የአፍሪካ መሪዎች ማለትም የሴራሊዮን የጋቦንና የቡርኪናፋሶ መሪዎች ምሽቱን ይገባሉ ተብሎ ይጠበቃል። በወጣው ፕሮግራም መሠረት ዛሬ ሰኞ መስከረም አራት ምሽት በሁለት ሰዓት ተኩል ላይ ጠቅላላ የአፍሪካ መሪዎች የሚገኙበት ስብሰባ ሲከፈት... ይቅርታ አድማሞቻችን አሁን ዘገይቶ የደረሰን ዜና አለ... የሴራሊዮንን መሪ የያዘችው አውሮፕላን አዲስ አበባ አገልግሎትና አውሮፕላን ማረፊያ አርፋለች... ፕሬዚዳንቱ የክብር ሆላምታ ላቀረበላቸው... አፀፋውን...

ናትናኤል ሬዲዮኑን ዘጋው።
“ሁለት ቀር።” አለ ናትናኤል አይኖቹን አገገዘ ለራሱ እንደሚናገር ሁሉ።

ጊዜው እየሄደ ሰዓቱ እየቀረበ ሲመጣ... ተራርቀው የዋለት ደመናዎች እየተጠራሩ እጅ ለእጅ መያያዝ ጀመሩ። ቀኑን ሙሉ ማን አለበት ብላ ያለርሀራሄ ምድሪቷን ስትወቃት የዋለችው ሀሃይ የተባበሩትን ደመናዎች ማለፍ ሲያቅታት ዙሪያው ቀዝቀዝ ተንፈስ አለ። ንፋሱ ብቻ እንደ ወሬ ነጋሪ ከወዲያ ወዲህ ይመላለስ ጀመር።

ሁለት ሰዎች የጫነች የቴሌኮሙኒኬሽን የጥገና መኪና ከአስመራ መንገድ ተነስታ በላይኛው ቤተመንግስት አደርጋ ፒያሳን ለሁለት ከፍላ ሲነሣ ኢትዮጵያ አጠገብ ስትደርስ ሊመሻሽ ተቃርቦ ነበር። መኪናዋ ሲነሣ ኢትዮጵያ እንደደረሰች አደባባይን ዞረችና ቁልቁል ወረደች። ብዙም ሳትርት ከአንድኛአፖርትመንት ህንፃ የአጥር በር ፊት ለፊት ቆመች።

“አቤት።” አሉ አፈርማ ካፖርት የደረሱ የአፖርትመንቱ የማታ ዘበኛ የብረቱን በር ከፊት አድርገው ብት አሉና።

“አንዴ ይክፈቱልን እባክዎት።” አለ ከሽፌሩ ጎን የተቀመጠው ሰው ጭንቅላቱን በመስኮት ብት አድርጎ። “በልክኞች ነን... የተበላሸ በልክ ለመጠገን ነው።”

ሽማግሌው እየቅማሙ የብረቱን በር ወለል አድርገው ከፈቱት። የቴሌኮሙኒኬሽን መኪና ወደ አፖርታማው ግቢ ገብታ ጥግ ይዛ ቆመች። ወዲያው ካኪ ቱታ የለበሱ ሠራተኞች ፈጠን ብለው ከመኪናዋ ወርደው የጥገና መሣሪያዎቻቸውን የያዙባቸውን በርሳዎቻቸውንና ሌሎችንም ዕቃዎቻቸውን እንግበው ወደ አፖርትመንቱ በር ተጣደፉ።

ከመጀመሪያው ደርብ እንደደረሱ ወደግራ ብለው በጠባቡ መተላለፊያ ፊትና ጌላ ራመድ ራመድ እያሉ ቀጠሉ። 21 የተለጠፈበት በር አጠገብ እንደደረሱ ተያዩ። ወዲያው በሩን አልፈው 22 የሚል ቁጥር የተለጠፈበትን የሚቀጥለውን በር አንኳኩ።

“አቤት?” አለች በሩን የከፈተችው ልጅ እግር ሴት ሀሃን ልጅ እንደታቀፈች።

“ኩቴሌኮሙኒኬሽን ነው። በአካባቢው የተበላሸ በልኮች አለ። የናንተንም ለማየት ነበር።” አላት ቀጠን ቀላ ያለው።

“ደህና ነው የኔ ስልክ።” አለች ሴትየዋ በተራ እየያቻቸው።
“ገብተን እንደው?” አላት የመጀመሪያው ሰው።
“ግቡ-ግቡ።” አለች ሴትየዋ የታቀፈቻትን ሀሃን ከመሬት አውርዳ በሩን በሰፊው እየከፈተችላቸው።

ካኪ ቱታ የለበሱት ሁለት ሰዎች ተከታትለው ገቡ።
“ቅድም ስንደውል ያነጋገሩን እርሶ ኖት?” አላት ቀጠን ያለው።
“አይ እዚህ አልደወላችሁም።”
“ምናልባት ሌላ ሰው አንስቶት እንዳይሆን...”
“እኔ ብቻ ነኝ ያለሁት በቤቱ ከሷ በስተቀር።” አለች ሴትየዋ ፈገግ ብላ የሀሃን ልጇን ጭንቅላት እየደባበሰች። “እዚህ አልደወላችሁም።”

ሰውየው የፈለገውን ያገኘ ይመስል ጊዜ ሳይወስድ ከቱታው ኪስ ውስጥ ሽጉጥ አውጥቶ ሴትየዋ ላይ ደንበባት። ከጎኑ ቁም የነበረው ጥቁር ሰው ያንጠለጠለውን የሸራ በርሳ ወደጎን ጥሎ በሚያስደንቅ ፍጥነት አፋን አፍኖ ወንበር ላይ አስቀመጣት። ሽጉጥ የያዘው ሰው ማልቀስ የዳዳትን ሀሃን ልጅ ከመሬት አንስቶ ታቀፋት።

“አይዘሽ እንቺንም ሆነ ልጄሽን የመጉዳት ሃሳብ የለንም። ነገር ግን ለመጮህ ወይ ለመርጥ ብትጥክሪ ጥሩ አይሆንም ውጤቱ።” አለ መሣሪያ የያዘው ሰው የሽጉጡን አፈመዝ በሀሃኗ ለስላሳ አንገት ውስጥ እያፍተለተለ።

ሽጉጡን የያዘው ሰው ምልክት ሲለጠው አፍዋን አፍኖ የያዘት ሰው ለቀቃት።

“ምንድነው የምትፈልጉት? የምትፈልጉትን ይዙና ውጡልኝ።” አለች ልጇ አንገት ስር የተሸገጠውን ሽጉጥ የተመለከተችው እናት እየተርበተበተች።

“ሌቦችና ቀማኞች አይደለንም። ጉዳት ልናደርስብሽም አይደለም የመጣነው። እርዳታሽን ብቻ ነው የምንፈልገው።” አላት ቀጠን ያለው ሰው ሀሃኗን እንደታቀፈ ከተቀመጠችበት ወንበር አጠገብ በርክክ ብሎ።

“ምንድነው የምትፈልጉት?” አለች ሴትየዋ አይኖቿን በሁለቱ አፋኞች ላይ በተራ እያንከራተተች።

“እነዚህ ጎረቤትሽ ‘21’ ቁጥር ውስጥ ያላችውን ሴት ታውቂያታለሽ?” አለ ልጇን የታቀፈው ሰውዬ ማልቀስ የጀመረችውን ህፃን ለማባበል እየጣረ።

“አዎ... ርብቃ ትባላለች... ልጄን ልቀቅልኝ።”

ሀፃኗን የታቀፈው ሰው እየቀቀነጠነጠች ያስቸገረችውን ህፃን ለእናቷ ካቀበለ በኋላ ወንበር ስቦ እጠገሏ ተቀመጠ።

“ይህን ሰሞን አይተሻታል?” አለ የያዘውን መሃሪያ ከቱታው ከስ ውስጥ እየጨመረ።

“አላየኋትም። ረጅም ጊዜ ነው ካየኋት... ግን ሌሎች ሰዎች ወደ ክፍሏ ሲገቡና ሲወጡ አይቻሉም። ምንድነው የምትፈልጉት ክን?” ሴትየዋ ልጇን እቅፍ አድርጋ ይዞ እያባበለች አፈጠጠችበት።

“ምን ያህል ይሆናሉ ሰዎቹ?” ጠየቃት።

“የቶቹ ሰዎች?” መልሷ ጠየቀችው።

“ክፍሏ ውስጥ ያሉት ሰዎች።”

“እኔ እኔ... ሲገቡና ሲወጡ ነው ያየኋችው... ውስጥ ይኑሩ አይኑሩ አላውቅም።”

ቀጠን ያለው ሰው በርከክ ካለበት ተነስቶ በሀጥታ ከቆመው ጓደኛው ጋር በእንግሊዝኛ ቋንቋ በሽክሽኩታ ያወራ ጀመር። ወዲያው ፊቱን ወደ ሴትየዋ መለሰ።

“እንዳልኩሽ እርዳታሽን እንፈልጋለን። ጉዳት ላይ እንድትወድቁ እንፈልግም። የምልሽን ያለማወላወል መፈጸም አለብሽ። አለበለዚያ ግን ያልጠበቅነው አደጋ ሊደርስ ይችላል።”

“ምንድነው የምትፈልጉት?” አለች ሴትየዋ ግራ ተጋብታ። ተራ ሌቦችና ቀማኞች አለመሆናቸውን ስታረጋግጥ ድፍረቷ ተሰባስባለች። ኮስቲር ብላ ተመለከተችው።

“አብረሽን ወደሚቀጥለው ክፍል ትሂድና በሩን ታንኳኪያለሽ።”

“እኔ የማላውቀው ሰው ቤት ሄጀ አላንኳኪም።” አለች ነገሩ ያልጣማት ሴትየዋ የልጇን ጭንቅላት ጠቶቿ መሃል ቀብራ።

“ምርጫ የለሽም። እምቢ ካልሽን እኛም የማንወደውን እንድንፈጽም እንገደዳለን።” አለ ሽጉጡን የያዘው ሰው ጎንበስ ብሎ የሀፃን ልጇን ጭንቅላት እየደባበለ። “ተንሽ... የፍርሃት መልክ አታሳይ። በሯን ካንኳኪሽ በኋላ ትጠባበቁያለሽ። በሩ ሲከፈት...” ማድረግ የሚገባትን ሁሉ አንድ በአንድ እያስረዳ ከንዲን ይዞ ከተቀመጠችበት አስነሳት።

ሴትየዋ ሀፃን ልጇን እንደታቀፈች ከሁለቱ አፋኞቿ ጋር ከክፍሏ ወጥታ ጭር ባለው መተላለፊያ ወደሚቀጥለው ክፍል አመራች። ከጎረቤቷ ክፍል መዝገያ እንደደረሰ ሁለቱ ሸዎች በበሩ ግራና ቀኝ ጀርባቸውን ሰጥፈው ቆሙ። ቀጠን ያለው ሰው ሽጉጡን አውጥቶ ደረቱ ላይ ለጥፎ ያዘው። በስተግራዋ ያለው ሰው ደግሞ ከሽራ በርሳው ውስጥ አውጥቶ የያዘውን ወፍራም የብረት ቱቦ ጫፍና ጫፍ በሁለት እጆቹ ጨብሎ የተጠመጠመ የሌሌክትሪክ ሽቦ በትከሻው ላይ እንዳገነባ ጀርባውን ግድግዳው ላይ ለጠፈው።

ለአንድ አፍታ ፀጥታ ሰፈነ። ሀፃን ልጅ ይዛ በሩ ፊት የቆመችው ሴት በጭንቀትና በፍርሃት በተራ ተመለከተችው።

“አንኳኪ።” አላት በጆሮዋ ቀጠን ያለው ሰው በሽጉጡ ወደ በሩ እያመለከታት።

ሴትየዋ በግራ እጇ ሀፃን ልጇን እንቅ እድርጋ እንዳቀፈች ወደ በሩ ጠጋ አለችና በቀስታ በሩን አንኳኪች። መልስ የለም። በቀኛ የቆመው ሰው ጭንቅላቱን መታ አድርጎ ድጋሚ እንድታንኳኪ ምልክት ሰጣት። በግንዛሩ ላይ ሽፍ ያለው ላብና ነክሶ የያዘው የታች ከንፈሩ ስሜቱን ያሳጣሉ።

ሴትየዋ ድጋሚ በሩን አንኳኪች። ከውስጥ የእግር ኮቱ ተሰማ። የበር ቁልፍ ሲከፈት የሚያሰማው ድምፅ ለሦስቱም ተሰማቸው።

ናትናኤል የለባ ጣቱን ሽጉጡ ቃታ ላይ ላለማሳረፍ ከራሱ ጋር ታገለ። ጥይት መተኮስ የለበትም። ሁሉንም በሀጥታ መፈጸም አለባቸው። በተሰማሙት መሠረት ቀድሞ መግባት ያለበት ጉልበቱና ልምዱ ያለው ካልሰርት ነው። ከዚያ በኋላ ነው አሉ ሽጉጡን ደግሞ መከተል ያለበት... ድምፅ መሰማት ያለበትም... የአፖርትመንቱ ነዋሪዎች ከየክፍሉቻቸው ብቅ ብቅ ማለት የላባቸውም። ከራሱ ጋር መግት ያዘ።

የበሩ እጅታ ወደታች እገምሞ በሩ በቀጭኑ ተከፈተ።

“ምንድነው?” አለ የወንድ ድምፅ።

“ናትናኤል ነው የላከኝ።” አለች ሀፃን ልጅ የተሸከመችው ሴት በተነገረችው መሠረት።

“ማን?” አለ ሰውየው በቀጭኑ ከፍተኛ የያዘውን በር ይበልጥ ከፈት አድርጎ ጭማሪ ለመስማት ወጣ እጁን።

የን ጊዜ በስተገራ ገድገዳው ላይ ተሰጥፎ የነበረው ካልቨርት ወደቀኝ አንደ ወስፈንጥር ተወንጭፎ የያዘውን የብረት ተቦ በሰውየው መሃል አናት ላይ አሳረፈው። በሩን በትክክል በርግዶት ገባ። ናትናኤል በድንጋጤ በድን የሆነችውን ሴት ወደፊት ገፍቶ በበሩ አግድሞ በተዘረፈው ሰው ላይ ተሻገረና የሴትየዋን ክንድ እንደጨመደ ወደ ውስጥ ተንደረደረ። መጀመሪያ ሲንቀሳቀስ ባየው ነገር ላይ ሽጉጡን ደግሞ ጮኸ።

“እንዳትነቃነት!” አለ ናትናኤል ከሳሉት መስኮት በስተገራ ፎቱ ላይ የተቀመጠው ሰው ላይ አፍጥጦ።

ማርቆስ ጆሮ ያለው አልመሰለም። ያለማወላወል ከተቀመጠበት ወንዝር ላይ ወደቀኝ ተወርውሮ መሬቱ ላይ እንዴ ተንከባለለና ለእይን ለመከተል በሚያስቸግር ፍጥነት የድምፅ ማፈኛ የተገጠመለትን ሽጉጡን አውጥቶ ተኮሰ። የቃፈነውን የጥይት ድምፅ ተከትሎ ናትናኤል ማዘዣ ከዳው። የግራ ጉልበቱ በገዛ ክብደቱ ስር ዋለለበት። በቁመቱ ሙሉ ተዘረጋ። በስተቀኝ ሽብረክ ብሎ የነበረው ካልቨርት እንደ ነብር ተወርውሮ በርከክ ያለው ማርቆስ ተጨማሪ ጥይት ከመትፋቱ በፊት ተከመረበት።

ካልቨርት በግራ እጁ ከስሩ የተኛውን የማርቆስን ቀኝ እጅ ይዞ ከወለሉጋር ሲያጋጨው ሽጉጡ ከማርቆስ እጅ አፈትልኮ በበሩ አትጣጫ ተፈናጠረ።

ማርቆስ ተስፋ አልቆረጠም። የቀኝ ጉልበቱን እንደ መብረት ወርውሮ በካልቨርት ጉልበቶች መሃል አጋጨው። ካልቨርት ለአፍታ ሊቆጣጠረው የማይችለው ስቃይ እስከ ጉርርው ተናነቀው። እጆቹን ግን ከማርቆስ አንጎት ላይ አላላላም። ማርቆስ ለሁለተኛ ጊዜ ጉልበቱን አወናጭፎ ሲለድ ካልቨርት በጉልበቶቹ መሃል የተሰማው ስቃይ የሚያየውን ሁሉ አጨለመበት። ማርቆስ ገልብጦት ተነሳ።

ተፋጠጠ። ፊት ለፊት ሽብረክ ሽብረክ ብለው ተፋጠጡ። የመጨረሻ ምት በአንደኛው ላይ አርፎ ዓለም ከማለፍ በፊት ተፋጠጡ። ካልቨርት የሚንቀጠቀጡ ጉልበቶቹ ቢያስቸግሩትም እንደ ግስላ ጥርሱን ገጥሞ ካፈጠጠቀው ሰው ጋር አስከመጨረሻው ለመጓጓዣ ቆረጠ። ቢሆንም የባላጋራውን ፍጥነት ሊቋቋመውና ሊስተካከለው አልቻለም። የመጀመሪያው ግራ በጤ ቀኝ አገጨ ላይ አርፎ ሳይነሳ ሌላ በጤ ልቡን ሲደቀሰው ወድኳላ ተወርውሮ ባለቋሚ የሳሉን መብራት ላይ ተዘረገፈ።

የካልቨርትን ሁኔታ የተመለከተው ማርቆስ እሱን ትቶ ሽጉጡ ወደተፈናጠረበት አትጣጫ መለስ ሲል የገዛ መሣሪያውን ጠላቱ ናትናኤል እጅ ውስጥ አየው። ለአንድ አፍታ ባለበት ረጋ።

“ትንሽ ተነቃነት... እዘረጋሃለሁ።” አለ ናትናኤል መሬት ላይ እንደወደቀ የድምፅ ማፈኛ የተገጠመለትን የማርቆስን ሽጉጥ በራሱ በማርቆስ ላይ ደግሞ።

ማርቆስ ለአንድ አፍታ የመሸነፍና ተስፋ የመቀረጥ ስሜት ፈቱን ያለበሰው መለሰ። ወዲያው የጋለበው አጋንንት በል እንዳለው ሁሉ ወደ ግራ ተወርውሮ ቀኝ እግሩን ናትናኤል አገጭ ላይ አሳረፈው። የታፈነ የጥይት ድምፅ ተሰማ። በጀርባው የተንጋለለውን ናትናኤልን ቁልቁል ሲመለከት የቆየው ማርቆስ በደም የቀላ ደረቱን እንደጨበጠ እያገተመተመ ወደመሬት አዘቀጠ። “ባንዳ!... ባንዳ!”

“እይዞህ ተርፈህል።” አለ ካልቨርት የናትናኤልን ክንድ ይዞ ሊያነሳው እየቃገለ። “በርታ ቶሎ ከዚህ መውጣት አለብኝ። ድምፅ አለምተናል። አንተ ሂድ። እኔ ይገኘት እመጣለሁ ርብቃን።” ናትናኤል ተነስቶ በፍርሃት የምትንቀጠቀጠውን ሴት ተደግፎ በአንድ እግሩ እንደቆመ ካልቨርት ፊቱን መልሶ በስተገራ ወዳለው የመኝታ ቤት በር ሮጠ።

ናትናኤል የተነደለ ጉልበቱን በግራው እንደጨበጠ ህፃን ልጇን የታቀፈችውን ሴት ተደግፎ ከከፍሉ ወጣና ቀጥሎ ወዳለው ክፍል ተጎተተ።

ካልቨርት የመኝታ ቤቷን መዝጊያ ክፍቱ ሲገባ አልጋዋ ላይ ተኝታ አገኛት። ሆኗ ገፍቷል ከአልጋዋ ላይ አፈፍ አድርጎ አንስቷት እየጎተተ ከመኝታ ክፍሏ እወጣት። ማን መሆኑን ለማስረዳት ጊዜ አልነበረውም። ወደደችውም ጠላችውም እንደ ህፃን ልጅ እየጎተተ ወሰዳት። “ቶሎ መውጣት አለበት... ቶሎ...”

አልታገለችውም። በግድየለሽነት ተጎተተችለት። እያነከሰች ተሳባች ለት። ገርባባ ያሉ ዓይኖቿ አጥርተው የሚያዩ አይመስሉም። ወደፊት መጥቶ ግንባሯ ላይ የተበተነው ጥቁር ሀጉሯ የተጎሳቀለ ፊቷን ሊሸፍነው አልቻለም። ስስ ብጫ ቀሜስ እንዳጠለቀች ባይ እግሯን ተጎተተችለት። ከመኝታ ቤቷ ወጥተው ሳሉትን አልፈው ከመተላለፊያው ሲደርሱ ድምፅ የሰማ አንድ የአፓርትመንቱ ነዋሪ በሩን ከፍቶ ብቅ አለ። ወዲያው የካልቨርትን ደም የገረሱ ዓይኖቹ ሲመለከት ከፍቱ የያዘውን መዝጊያ ጠረቀመው። ካልቨርት የርብቃን እጅ እንደያዘ ቀጥሎ ካለው ክፍል ውስጥ ገባና በሩን ዘግቶ በጀርባው ተደግፎት ቆመ። ያ ዕብድ አገጨ ላይ ያሳረፈበት በጤ መሃል አናቱ ድረስ የተሰነጠቀ ይመስል ሲነገረው ተሰማው።

ርብቃ አዲስ የገባችበትን ክፍል እስከተለማመደው ድረስ ለአፍታ ፈዘዝ ያለች መሰለች። ወዲያው ከፊት ለፊት ባለው የሳሎን ፎቱ ላይ በደም ተበክሎ የተንጋለለው ናትናኤል መሆኑን በትንክብር ራሷን ለመቆጣጠር ተሳናት። ተንደርድራ ሄዳ ተጠመጠመችበት።

ማንም ማንንም ለማባበል ባታርታት አልነበረውም። ድንጋጤ ሲያልፍ መረጋጋት ሲተካ ካልሸርት የርብቃን ክንድ ይዞ በትግል ከናትናኤል ላይ አነሳት። ናትናኤል በጀርባው እንደተንጋለለ ከፊቱ ቆማ ሳግ የሚተናነቃትን እርጉዝ ሴት በጭንቀት ይመለከታት ጀመር...የቅርብ ለመጠየቅ...ይቅርታ ለመለመን ግን ሃይል አልነበረውም። ሳይኖቹ ብቻ በጭንቀት ግራ በመጋባት ተንቀጥለው።

“የንተ ልጅ ነው...ናትናኤል ሳልነገርህ ቀርቼ ነው... እርግጥኛ ለሁ ናትናኤል...” ርብቃ ፎቱው ስር ተንበርክሳ የሚተናነቃትን ሳግ እየታገለች ልታስረዳው ታገለች። በጭንቀት የተወጠረውን ፊቱን ስትመለከት እርግጥኛ ግራ ያጋባው መሰለች። ናትናኤል የንተ ነው ወተወተች። ካልሸርት የናትናኤልን ሁኔታ ሲመለከት ርብቃን ጎትቶ ከተንበረከክችበት አነሳትና ሀሣን ልጇን እንዳቀፈች አራት ብላ ወደቆመችው ሴት ፊቱን መለሰ...

“ይዘሻት ውስጥ ግቢ... ቁስሉን ልይለት...” ሴትየዋ የርብቃን ክንድ በትግል እየጎተተች ወደ መኝታ ከናሳ ይዛት ገባች።

ካልሸርት ቀልጠፍ ብሎ ከናትናኤል ጎን በርክክ አለና ቱታ ሱሪውን ቀድሶ ቁስሉን ገለጠው። በጥይት የተነደለውን የጉልቡቱን ሎሚ ስቡን ሲመለከት ሳይታወቀው ሳይኖቹን ጨፈነ።

“ሎሚዬን አግኝቶኛል። አይደል? ጉልቡቱን አግኝቶኛል።” አለ ናትናኤል በጀርባው እንደተንጋለለ ሳይኖቹን ጣሪያ ላይ እንደሰሳ ጥርሱን ነኪሶ ስቃዩን ለመቻል አየታገለ።

“አዎ።” አለ ካልሸርት ቁርጥ ባለ ድምፅ። ናትናኤል ያለጥርጥር የዕድሜ ልክ ሽባ መሆኑ ውስጡን እየረበሸው። “አይዞህ ዋናው ሀይወትህ መትረፉ ነው።”

ካልሸርት ከተበረገደው ቁስል የሚያገኘውን ደም ለማቆም ይታገል ጀመር። ከናትናኤል እግር ላይ ቀድሶ ያነሳውን ቱታ ለሁለት ተርትር ቁስሉን ግጥም አድርጎ አሰረው። እግሩን ወደላይ ሰትሎ የዘለት። በቁስሉ ላይ የታሰረው ነኪ ደም እየጠጣ ደም እየጠገበ ቢቀላም ደሙ ቀስ በቀስ መናሰሰን አቆመ።

ካልሸርት የናትናኤልን እግር ቀኝ አድርጎ አሰደገፎ ወደ መደርደሪያው ሄደና እንደ የውስኪ ጠርመሱ ይዞ ተመለሰ። ናትናኤል ጎን ወንበር

ላይ ተቀምጦ የውስኪውን ጠርመሱ ከዳን ከፍቱ በአፋ ሙሉ ተገነጨለት። የእገጩን ስቃይ ሲቋቋመው አልቻለም። እገጩን ብሎ ከመሬት የደባለቀው ሰው ናትናኤል በተከሰው ጥይት የተበሳ ደረቱን አፍኖ ሲወድቅ ያለው የተናገረው መጣበት “ባንዳ”። ራሱን ጠላ ካልሸርት። ድንገት የመኝታ ቤቱ በር ሲከፈት ካልሸርት ድጋሚ ሊጎነጭለት ያነሳውን ጠርመሱ መለስ አድርጎ ፊቱን አዞረ።

“አረ... አመማት!” አለች የሀሃድ እናት እየተርበተበተች። “ምን?” አለ ካልሸርት በእንግሊዝኛ ቋንቋ ሴትየዋ የተናገረችው አማርኛ አልገባህ ሲለው።

“ርብቃ...” አለች ሴትየዋ በእንግሊዝኛ መልሳ። “አመማት...” “ምነው?” አለ ካልሸርት ከተቀመጠበት ደንግጦ እየተነሳ። “እንጂ ምጥ መሠለኝ።” አለች ሴትየዋ በፍርሃት። “በእየሱስ! እርግጠኛ ነሽ?” “መሰለኝ... ሁኔታዋ እንደዛ ነው።” “ልትረጃት አትቻይም?” “እኔ... አላውቅበትም።” የሴትየዋ ገፅ በፍርሃት ዋች። ከመኝታ ቤቷ የሰቃይ ጩኸት ተለማቸው “እዚህ... ምድር ቤት እንደ እርግጥ አለ... ግርሰሪ ያላቸው... ልጥራቸው?” አለች ሴትየዋ የካልሸርትን ግራ መጋባት ስትመለከት ጠንከር ለማለት እየሞከረች።

“ሊረጃት ይችላሉ?” “እንጂ... ብቻ እርግጥ ናቸው። ከኛ የሚሻሉ ይመስለኛል።”

ድጋሚ የርብቃ ጩኸት በተከፈተው በር አምባረቀ።

“ሂድ-ሂድ... ቶሎ በይ አምጫቸው።” አለ ካልሸርት ወደ በሩ እየገፋት።

የሀሃድ እናት እንደወጣች በሩን ቀለፈና ፊቱን መልሶ በጀርባው የተንጋለለውን ናትናኤልን ተመለከተው። ሳይኖቹን ጨፍኖ ተጋድሟል። ወዲያው አላስቸልህ ሲለው የተቆራረጠ የማቃሰት ድምፅ ወደሚለማበት የመኝታ ቤት ተጠጋ።

ርብቃ አልጋው ላይ በጀርባዋ እንደተንጋለለች ሁለት እጆቿን ወደኋላ ልካ የተኛችበትን አልጋ የራሱን እንጨት ይዛ ታቃስታለች። በጆሮ ግንደቿ የሚንቀረቀረውን ላብ ሲመለከት ካልሸርት ጥፋ ጥፋ አለው። ብዙም ሳትቆይ የሀሃድ እናት ባለግርሰሪዋን ሴት አስከትላ መጥታ በሩን ስታንኳኳ ካልሸርት በድን መሰሎ ከቆመበት የመኝታ ቤት በር ሮጥ ብሎ ከፊተላቸው። እንደገቡ በሩን መልሶ ቀለፈው። ሴቶቹ ተከታትለው ወደመኝታ

ቤት ሲያመሩ በዓይኑ ተከተላቸው። ባይገባውም፤ ምን እንደተባባሉ ባይረዳም ሴቶች በጥድፈያ እያወሩ እየተነጋገሩ ወደ መኝታ ቤቷ ሲገቡ እርጅታ ተሰማው።

ተጠባበቀ። ደቂቃዎች እየተከታተሉ አለፉ። ከመኝታ ቤት የገቡት ሴቶች ግን ብቅ አላሉም። እንቅስቃሴ ሲሰማው ፊቱን መለሰ። ናትናኤል ነበር።

“እይዘህ... ድነሃል...” አለ ካልቨርት ወደ ናትናኤል እየተጠጋ “... አምልጠናል።”

ካልቨርት ናትናኤል ጎን በርከክ ብሎ ትከሻውን ጨበጥ ጨበጥ እያደረገ አበረታታው። ናትናኤል ራሱን መቆጣጠር እንደቻለ ካልቨርት በርከክ ብሎ ከነበረበት ተነሳ። ሬዲዮኑን ከፈተና ናትናኤል ላይ አፈጠጠ። የናትናኤል ራት ከሬዲዮኑ ጋር ይቋጠር ይፈታ ጀመር። ካልቨርት እንዴ የሚለፈልፈውን ሬዲዮ እንዴ ናትናኤልን እየተመለከተ ተጠባበቀ፤ ትዕግስት አጣ።

“ምንድነው የሚለው? ለእኔም ተርጉምልኝ እንጂ!” አለ ካልቨርት ናትናኤል ላይ እንዳፈጠጠ።

“አልገባኝም...” አለ ናትናኤል ካልቨርት ዝም እንዲል አንድ እጅን ብድግ አድርጎ ምልክት እየሰጠው።

“እንዴት? ምን ማለት ነው አልገባኝም?” ትዕግሥት አጣ ካልቨርት።

ለአንድ አፍታ ናትናኤል ቀና ብሎ አይኖቹን ካልቨርት ላይ ተከለ። ወዲያው ግራ በመጋባት ስሜት ፊቱን መልሶ በሬድዮው ላይ አፈጠጠ።

“ስለ እየሱስ ብለህ ምን እንደሚል ተርጉምልኝ!” አለ ካልቨርት በስጫት ብሎ።

“እየተመለሱ ነው።”

“እንማ?” አለ ካልቨርት ግራ ተጋብቶ “ንገረኝ እንጂ” አለ ናትናኤል ጀርባውን በሬድዮው ላይ ሰከቶ ዝም ሲል።

“መሪዎች... የአፍሪካ መሪዎች...” አለ ናትናኤል።

“የት ነው የሚመለሱት?”

“የአፍሪካ አንድነት ሰብሰባ ዛሬ ምሽቱን በሦስት ሰዓት ይጀመራል ተብሎ ሲጠበቅ ሰብሰባውን ለመካፈል ወደ አዲስ አበባ የገቡ የአፍሪካ

መሪዎች ከሰብሰባው መክፈቻ ቀደም ብለው ወደየአገሮቻቸው እየተመለሱ ነው ነው የሚለው ሬድዮኑ።” አለ ናትናኤል ግራ የተጋቡ ዓይኖቹን ካልቨርት ላይ አፍጥጦ።

“ሊሆን አይችልም!” አለ ካልቨርት “ተሳስተሃል... አንዲያ ሊል አይችልም!”

“የሰማሁትን ነውክ የምነግርህ” አለ ናትናኤል ራሱን የተጠራጠረ ይመስል ትከሻውን ሰብቆ። “ሦስት የአፍሪካ መሪዎች መዲናዋን ለቀው ወደ አገሮቻቸው ተመልሰዋል... ቀይ... ቀይ” አለ ናትናኤል አትኩሮቱን ወደ ሬድዮው መልሶ።

“ምንድነው... ምንድነው የሚለው?” አለ ካልቨርት ናትናኤል ጎን ቁጣጥ እየለ።

“የኢትዮጵያ መንግሥት የሰብሰባው መክፈቻ ላልተወሰነ ጊዜ እንዲራዘም ዛሬ ምሽቱን የአፍሪካ አንድነት ድርጅት ባለሥልጣናትን መጠየቁን ውስጥ አዋቂዎች ለጋዜጠኞች ገለፁ ነው የሚለው።” አለ ናትናኤል ከፊት ለፊቱ ቁጣጥ ያለውን ካልቨርትን እየተመለከተ።

“ሊያከሻፉት ነው!” አለ ካልቨርት በስጫት ብሎ “ከሃዲዎች!... ምስጢሩ ወጥቷል።”

“ድርም እብደት ነበር።” አለ ናትናኤል በሊሆሳስ። “አበቃለት!”

“ምናልባት...”

“ምን ማለት ነው ምናልባት?”

“ለጊዜው የጊዜው እብደት አብቅቶለት ይሆናል። ለአፍሪካ ችግር መልስ እስካላገኘን ድረስ ግን ሌላ እብደት ጊዜውን ጠብቆ እንደሚፈነዳ አትጠራጠር።” አለ ካልቨርት ዓይኖቹን በዝዝ አድርጎ።

ከተዘጋው የመኝታ ቤት ጀርባ ጨኸት ተሰማቸው። በድንጋጤ ተፋጠጡ። የሀፃኗ እናት በሩን ከፍታ ብቅ አለች። ካልቨርት በፍርሃትና በጥያቄ መልክ አፈጠጠባት።

“ደህና ነች...ምጥ ነው። አለጊዜው ነው የመጣው። ሰዓት ወፋ ነው አለችን። ግን ምንም አትልም።” አለች የሀፃኗ እናት ተረጋግታ። ናትናኤል የሚሰማውን የሚያየውን ሁሉ መሸከም አቃተው። ድንገት የመኪና ፍሬን በፍጥነት ሲያዝ ያሰማው ሲጥታ ከውጭ ተሰማቸው። ካልቨርት ቶሎ ብድግ ብሎ ወደ መስኮቱ ተጠጋና መጋረጃውን በስሱ ገለጥ አድርጎ ወደ ውጭ ተመለከተ። ውጭው ቢጨልምም ከአፓርታማው አጥር ግቢ መግቢያ

ላይ ከደረሰው መኪና ውስጥ ሦስት ሰዎች ሰጥድፊያ ወጥተው ሽማግሌውን በረኛ ወደጎን ገፍትረው እየሮጡ ወደ አፓርትመንቱ ሲጠጉ ታየው። ካልቨርት ፈጠን ብሎ ፊቱን መለሰና የሀፃኗን እናት ርብቃ ወዳለችበት ክፍል እንድትገባና ድምፃቸውን እንዲያጠፋ ነገራት። ሴትየዋ ወደ መኝታ ክፍሏ ስታመራ ካልቨርት በፍጥነት ወደ ዋናው በር ሄዶ መዝገያው መቆለፉን አረጋገጠ። ወዲያው መብራቱን አጥፍቶ በስሏ የጨረቃ ብርሃን እየተመራ ወደ ናትናኤል ተጠጋ።

“እነሱ ናቸው።” አለ ካልቨርት ስማቸውን መጥራት እንደፈራ ሁሉ በሹክሽክታ።

በጨለማው ውስጥ አንዳቸው የአንዳቸውን ትንፋሽ እያዳመጡ ተጠባበቁ። ከተቆለፈው በር ጀርባ በመተላለፊያው ላይ የአግር ኮቴዎች ተሰማቸው። ተከትሎም ከጎን ያለው ክፍል በር ተበርግዶ ሰዎች ተከታትለው ሲገቡ አዳመጡ። ካልቨርትና ናትናኤል በጨለማው ውስጥ በፍርሃት ተያዩ።

የርብቃ ጨካኝ ድንገት አስተጋባ።

ናትናኤልና ካልቨርት በድንጋጤ ደርቀው ቀሩ። በመተላለፊያው የአግር ኮቴ ተሰማቸው። ተጠባበቁ። የመኪና ድምፅ ሲጥ... ጥ! አለ። ካልቨርት በቀስታ ወደ መስኮቱ ተጠጋ። ቀደም ብለው ከአፓርትመንቱ አጥር ግቢ በር ላይ ከቆሙት ሁለት ተደርበው ከቆሙ ሌሎች ሁለት መኪናዎች የወረዱ ስምንት ሰዎች የያዙትን የጦር መሣሪያ ለመሸሸግ እንዲን ሳይሞክሩ ወደፊት እንደደገኑ የአፓርትመንቱን የአጥር በር አልፈው ተከታትለው ገቡ። ከግቢው መሃል እንደደረሱ ከአፓርትመንቱ ከወጣ እንደ ሰው ጋር ሲብሰብ ብለው ተነጋገሩ። ወዲያው ሁለቱ ሰዎች ወደ መጡባቸው መኪናዎች ሲመለሱ የተቀሩት ወደ አፓርትመንቱ ተጣደፉ። ካልቨርት ወደ ናትናኤል ተመልሶ ያየውን ሁሉ ለናትናኤል አንሾካሸክለት።

“አፓርትመንቱን የሚፈትሽ ይመስልሃል?” አለ ናትናኤል ጨለማው ላይ አፍጥጦ።

“ፈጣሪ አያድርገው።”

“ስንት ሰዓት ነው?” ናትናኤል ጠየቀ።

“ሁለት ክሰላሳ።” አለ ካልቨርት ሰዓቱን ወደ አይነ አስጠግቶ።

የመኝታ ቤቱ በር ተከፈተ። ከውስጥ የሚወጣው ደብዛዛ ብርሃን የሳለጎን ጨለማ ወገን አደረገው የሀፃኗ እናት እንደ ነገር ታቅፋ ተጠጋቻቸው።

“ተገላገለች።” አለች በሚንቀጠቀጥ ድምፅ።

“ካልቨርትም አርጌት ቀረብ ብለው የሀፃኑን ፊት ትኩር ብለው ተመስከዋል። ካልቨርትና ናትናኤል የሚመልሱት ግራ ተብቷቸው በጨርቅ በተጠባለሉ አዲስ ህይወት ላይ አረጠጡ።

“ውሃ ልጅ ተገላገለች።” አለች የሀፃኗ እናት ድጋሚ ወንዶቹ ያልሰጡት የመስል ዝም ሲሏት! አሁንም ከወንዶቹ መልስ አላገኘችም። ሁለቱም ነፃ ብለው እርቅ ሄዱባት።

“ቀዳሚ ልጅ አይደለም?” አለች ከተደናገጡት ወንዶች መልስ ያጣት ሴት ራቷን ወደ አርጌቷ መልሳ በአማርኛ።

“የዛሬ ልጆች ቆንጆዎች ናቸው።” አሉ አርጌቷ አይኖቻቸውን ከህፃኑ ፊት ላይ ሳይንቀሉ።

ሴቶቹ በአማርኛ ቋንቋ የተመላለሱት ያልገባው ካልቨርት ወደ ናትናኤል ፊቱን መልሶ ጠየቀው።

“ምንድነው ያለት?”

“የዛሬ ልጆች ቆንጆዎች ናቸው ነው ያለት” አለው ናትናኤል የሚተገለገለውን የሚተናነቀውን የደስታ እንባ እየታገለ።